

Yeni emperyalist savaşa
GEÇEN YILIN BİLANÇOSU

Proleter

Devrim ve Sosyalizm için

DEVİRİMCİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Ocak 2007

Sayı: 49

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

Tüm insanlık, yeni bir yıla, bir kez daha büyük umutlarla ve beklentilerle girdi. Her yeni yıla girerken yaşanan bu duygu, bu kez daha somut gelişmelere dayanıyor.

Başta ABD emperyalizminin, Afganistan ve Irak işgallerinde uğradığı hezimet, İsrail'in Lübnan'da, Filistin'de karşılaştığı büyük direniş ve almak zorunda kaldığı geri adımlar, bu duyguyu perçinliyor. Keza AB emperyalistlerinin kendi halklarından aldığı desteğin azalması, ülkemizde estirilen AB rüzgarlarının artık hızının kesilmesi, bir diğer olumlu gelişme.

İşgalci emperyalistler, Irak'tan sonra Afganistan'da da bataklığa saplandıklarını itiraf etmek zorunda kaldılar. Son NATO zirvesi, emperyalistlerin Afganistan'da girdikleri çıkmaz üzerine birbirleriyle kapişmasına sahne oldu. Aynı şekilde Irak bataklığından çıkmak için ortaya atılan reçeteler, daha uygulanmadan ıskartaya çıktı. ABD, Irak'ta asker azaltmak bir yana, daha da çoğaltacağını açıkladı. Ve yılın son günü Saddam'ı asarak, güç gösterisini sürdürdü. Gerçekte ise yangına benzin döktü. Açık ki hesapları iç savaşı körükleyerek direniş güçlerini bölmek ve zayıflatmaktır. Ama bir kez daha yapılan bu hesaplar, Bağdat'tan geri dönecektir. 2006 yılının en önemli olaylarından ABD Kongre seçimini belirleyen, başta Irak halkı olmak üzere ezilen halkların direnişi, bu yıl da birçok gelişmeyi doğrudan belirleyecek, daha ileri mevziler elde edecektir.

Sadece ezilen halkların direnişi değil, yeniden yükselişe geçen devrim dalgası da emperyalistleri zorlamaktadır. Latin Amerika ülkelerinin neredeyse tamamında, son yıllarda yapılan seçimleri, devrimci slogan ve söylemlerle ortaya çıkan adaylar kazandı. Bu, Latin halklarının emperyalist soygun ve zulümden kurtulma, eşit ve özgür bir yaşam istemlerinin tezahürüyü. Benzer gelişmeler, kimi Avrupa ülkelerinde de görülmeye başladı. İşçi ve emekçilerin direnişleri arttı, birçokunda genel grevler, sokak eylemleri yaşandı. Asya'da ise devrimci dalga'nın yükselişi daha net biçimde görülmüyor. Nepal'de yıllardır süren gerilla savaşı ve son bir yılda artan kitlese sokak gösterileri, karşılığını buldu ve krallık yerini burjuva demokratik bir rejime bırakmak zorunda kaldı.

Sayfa 2'de sürüyor

Ya barbarlık içinde yok oluş YA SOSYALİZM!

...

Dünyada yükselen halk hareketi ve devrim dalgası, henüz ülkemizi sarmamışsa da, toplumsal muhalefet bizde de giderek büyüyor. Yıl boyunca işçi sınıfı, işgal ve fabrika önü direnişlerle örgütlenme ve mücadele yönündeki ısrarını ortaya koydu. Emekçi memurların irili ufaklı eylemleri sürdü. En çok da küçük üreticilerin isyanı duyuldu. Yüz binle gerçekleşen Fındık mitingiyle, Manisa ve Balıkesir'de yol keserek gerçekleştirdikleri eylemlerle yıla damgasını vurdu.

2007, ülkemizde seçim yılı. Hem cumhurbaşkanlığı, hem de genel seçimler bu yıl içinde yapılacak. Bu durum, egemen sınıflar arasındaki çelişki ve çatlaqları iyice arttırıyor. Yıl boyunca süren laik-dinci yapay çelişki ve sallanması, daha da körüklenecek. Fakat görüldü ki, kendi aralarındaki çelişkiler, işçi ve emekçilere, devrimci-demokrat kurum ve kişilere saldırılar söz konusu olduğunda kalmıyor, tam bir birlik içinde hareket ediyorlar. İşçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına dönük saldırılardan Terörle Mücadele Yasası'na kadar, 'reform' adı altında çıkarılan her yasa ve her uygulama böyle gerçekleşti. Son bir yıl içinde hak gaspları, baskı ve terör iyice tırmandı. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına, devrimci kurumlara saldırılar, gemi azağına aldı. 301. madde, aydınların üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallandı. Devrimci-demokrat yayınlar üzerinde sansür ve yasaklar en üst boyuta sıradı.

Öte yandan toplumsal çürümeye, her olayla birlikte kendini yeniden kustu. Seri katillerden çocuk istismarına, pornodan fuhuşa, tam bir patlama yaşandı ve adeta sıradanlaştı. Yaşanan bu büyük çürümeye, medya aracılığıyla pompalanarak, karıştırmaya çalışıldı. Fakat buna rağmen giderek derinleşen çürümeye karşı tepkiler de daha şiddetli biçimlerde kendini ortaya koydu. Özellikle Kürt bölgelerinde, mücadelenin gelişmesiyle birlikte devletin de çanak tuttuğu fuhuş, tecavüz, çocuk istismarı gibi olaylara, halkın tepkisi sokaklara dökülmeye kadar vardı. Devletin kolluk güçleri, bu eylemleri bastırmakta, katil ve canileri halkın elinden almakta zorluk çektiler. Keza "töre cinayetleri" adı altında işlenen cinayetlere karşı özellikle kadınların başlatıldığı mücadele, ses getirmeye başladı.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin yükselişe geçtiği yıllarda hiç görülmeyen bu olaylar, gerileme ve yenilgi yıllarıyla birlikte yeniden ortaya çıktı ve tüm toplumu tehdit eder hale geldi. Toplumsal çürümeye, kapitalizmin ürünüydü çünkü

ve onun tek panzehiri, sınıf mücadelesini devrim ve sosyalizm hedefiyle yükseltmekti.

...

Bir yanda emperyalist savaş ve işgalle birlikte artan vahşet, katliam ve cinayetler, diğer yanda toplumsal çürümeye birlikte artan yozlaşma ve insanlıktan çıkış... Emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa sunduğu ve sunacağı tek şey budur. Ağır sömürü ve baskı koşullarıyla al başı giden bu toplumsal çürümeye, insanın insan olma kavgasına vurulan en büyük darbe, geleceğini tehdit eden en ciddi saldırıdır.

O yüzden de işçi ve emekçilerin, ezilen halkların direnişi, sadece sömürü ve zorbalığa değil, her tür çürümeye karşı da mücadeledir. Devrim ve sosyalizm kavgası, en özlü ifadeyle, insanın insanlaşma mücadelesidir. Ve bu kavgaya, tüm engellere, yasaklara, çürütme çabalarına rağmen sürmektedir.

Bu ay ölüm yıldönümünde bir kez daha saygıyla andığımız devrimci önder Rosa Luxemburg, ta yüzyıl öncesinde şöyle seslenmiştir: "Ya barbarlık içinde yok oluş, ya sosyalizm!" Geçen her yıl, bu sözün doğruluğunu ispatlamakta, insanlığın sosyalizm dışında kurtuluşu olmadığını göstermektedir. Ve 2007 yılına, şairin dizelerindeki gibi; "Şorul şorul akan kan pahasına" yeni bir hayatın doğum sancılarıyla girilmektedir.

"Hani kardeşlerimiz vardı ya bu dünyada / - kız kardeşlerimiz, annelerimiz, şairlerimiz- / Dum dum kurşunuyla vurulsalar da / Her zaman böyle dövüşeceğiz / Gırtlak gırtlığa, diş dişe, tank tanka / Demokrasi için / Eşitlik ve özgürlük uğruna"

Büyük insanlığın, demokrasi, eşitlik, özgürlük ve sosyalizm mücadelesi sürüyor... Her yeni yıla birlikte büyüyen umut ve beklenti de bu mücadelededir.

Okurlara...

Merhaba,

Yeni yılda yeni bir sayıyla buluşuyoruz.

Yılın son günlerine damgasını vuran konu Saddam'ın, hem de Müslümanlar için çok önemli bir günde, Kurban Bayramı'nın arifesinde idam edilmesi. Basında tekrar tekrar gösterilen idam görüntüleri tek bir şey ifade ediyordu: Saddam artık ezilen halkların ve işgal altındaki kitlelerin gözünde, bir diktatör değil, bir kahramandı... İşgalcilerin 'kurbanı', ama son ana kadar direnmeyi sürdüren bir Saddam yaratılmıştı. Ve bu idamın arkasından, ABD emperyalizminin geçen yıl boyunca tırmandırmak için epeyce uğraştığı Şii-Sünni çatışmasının yolu düzlenmiş oldu.

Bu sayımızı, çeşitli yönleriyle geçen yılın değerlendirmesine ayırdık. Başta Irak olmak üzere ezilen halkların direnişini ve bir bütün olarak emperyalist savaşın geldiği noktayı çeşitli yönleriyle ortaya koymaya çalıştık. İşçi sınıfının, Kürt halkının geçen bir yıllık mücadelesini ve önümüzdeki dönemde karşılaşılabilecek zorlukları, aynı zamanda mücadele dinamiklerini inceledik. Keza yılın son günlerine damgasını vuran AB-Türkiye ilişkileri, son NATO zirvesi de sayfamızda yer alan kanular arasında yer alıyor.

Yıla damgasını vuran belli konuları önümüzdeki sayıda da işlemeye devam edeceğiz.

Yeni bir yıla daha girdik. Geçen yılın direniş ve mücadele ile geçen seyrini daha ileri taşıma umudu ve inancıyla...

Zindanda, fabrikada, okulda, sokakta kavga bayrağını yükseklerde tutan tüm yoldaşlarımızın ve dostlarımızın yeni yılını kutluyoruz. En güzel günler, kavgasını verenlerin olsun...

49. sayıda

3	İt dalaşı tırmıyor
4	Devrimci kurumlara saldırı ve devrimci dayanışma
5	19 Aralık'ın yıldönümünde miting
6	2007'de kıvılcımlar ateşe dönüşmeli
8	Sosyal güvenlik yasası: Ertelemek yetmez
9	Üniversitelerde saldırılar artıyor... Direniş de...
10	Şili halkı öfkeli: Pinochet eceliyle öldü
11	Türkmenbaşı öldü
12	AB Türkiye'ye kükrüyor
14	Barikat savaşları
16	NATO: AB ve ABD'nin savaş alanı
18	Bir yılın ardından Kürt sorunu
20	1 Ocak 1959: Küba devrimi
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Yeni emperyalist savaşta, geçen yılın bilançosu-1

ADRES DEĞİŞİKLİĞİ

Yeni adresimizi lütfen not ediniz.

Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı No: 114-41 Eminönü/İSTANBUL
Dergimiz yayına hazırlandığı sırada yeni telefonlarımız henüz bağlanmamıştı. Telefon ve faksla bize ulaşmada kısa bir süre için sorunlar yaşanabilir.

2006

yılının son ayları, egemen sınıflar arasındaki klik çatışmalarının gide- rek daha da şiddetlenen biçimlerine sahne oldu. 2007 yılının cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler yılı olması, bu çatışmaların durmak bir yana, her geçen gün tırmanacağını gösteriyor.

Esasında cumhurbaşkanlığı seçimi, hemen her dönem egemen sınıflar arasında ciddi sorunlara yol açmıştır. Varolan çelişki ve çatlakların iyice su yüzüne vurduğu, hatta 'yönetememe krizi'nin en belirgin hal aldığı dönemler olmuştur. 12 Eylül öncesinde cumhurbaşkanının bir türlü seçilememesi, Özal'ın cumhurbaşkanlığı dönemi ve son olarak Demirel'in ikinci kez seçilme istemiyle Sezer'in adaylığı arasında yaşanan ikilem, ilk akla gelenlerdir. Son cumhurbaşkanlığı seçimi de 'rejim krizi' tartışmalarına

"sine-i millet"e dönme istemiydi. Yani tüm milletvekillerinin istifa etmesiyle meclisin önemli oranda boşalması, AKP'yi erken seçime gitmekle karşı karşıya bırakmaktı. Fakat CHP, bu adımı atmadan önce "sivil toplum örgütleri'nin (STÖ'lerin) düşüncelerini ortaya koymasını istedi. Elbette "STÖ" olarak asıl kastettikleri, kitle örgütleri, sendikalar değil, TÜSİAD'tı!

Türkiye'nin politik yapısında da esas söz sahibi olan Büyük Patronlar Kulübü TÜSİAD da bu mesajı almakta gecikmedi. 24 Aralık'ta TÜSİAD'ın iki demirbaşı Koç ve Sabancı, erken seçimden yana olmadıklarını, fakat cumhurbaşkanlığının da uzlaşma ile çözülmesini istediklerini söylediler. Onları asıl ilgilendiren, azamî karlıydı ve seçim arifesinde ortaya çıkacak bir siyasi krizin ekonomiye vereceği zarar, her şeyin üzerindeydi. Ayrıca AB ile ilişkiler ve

sildi. Bu kez hukukçular meydana çıktılar. Yargıtay eski Başsavcısı Sabih Kanadoğlu'nun başlattığı ve birçok hukukçunun lehte ve aleyhte konuşmalarıyla kızışan "hukuk savaşı" ortalığı kapladı.

Buna göre, cumhurbaşkanı seçiminin yapılması için meclisin üçte iki çoğunluğunun, yani 367 milletvekilinin hazır bulunması ve oy kullanması gerekiyordu. Bu sayı bulunmaz ise, "erken seçim" kaçınılmazdı. Bu, anayasanın bir hükmüydü. Özal'ın cumhurbaşkanlığı da bu yüzden tartışmalı olmuş ve sonrasında bir iç tüzük değişikliği ile anayasa ile uyumlu hale getirilmişti.

AKP'nin ise, hali hazırdaki meclisteki üye sayısı 354'tü, bu sayı cumhurbaşkanı seçmeye yetmiyordu. Tabii bu noktada ANAP ve DYP'nin ve bağımsız milletvekillerinin tavrı önem kazanacaktı. AKP, 367'yi bulmak için milletvekili satın almaya kalkacak, bu da farklı tartışmaları beraberinde getirecekti.

AKP hükümeti ve onun arkasında olan hukukçulara göreyse, her zamanki gibi, meclisin üçte birinin yani 184 üyenin bulunması yeterliydi. Aksi savlar, hukuki değil, siyasi tartışmalardı ve demokrasiyi içine sindiremeyenlerin işiydi.

Bir kez daha burjuva hukukun, siyasetin tam da içinde olduğu, dahası, klikler arası çelişkilerde şu ya da bu şekilde yorumlanarak, istendiği biçimde ele alınabileceğini gösterdi.

Seçimler yaklaştıkça

İT DALAŞI TIRMANIYOR

Cumhurbaşkanlığı seçimi, hemen her dönem egemen sınıflar arasında ciddi sorunlara yol açmıştır. Varolan çelişki ve çatlakların iyice su yüzüne vurduğu, hatta 'yönetememe krizi'nin en belirgin hal aldığı dönemler olmuştur. Şimdi de benzer bir tablo ile karşı karşıyayız. Bir yanda cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi dillendiriliyor, diğer yanda genel seçimlerin, cumhurbaşkanı seçimlerinden önce yapılması isteniyor ve bu doğrultuda tüm kozlar oynanıyor. Her kesim, kendi elini güçlendirecek argümanlarla ortaya çıkıyor, amaçlarına ulaşmak için her yolu deniyorlar.

yol açmış, "başkanlık", "yarı-başkanlık" sistemleri üzerine çokça konuşulmuştu.

Şimdi de benzer bir tablo ile karşı karşıyayız. Bir yanda cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi dillendiriliyor, diğer yanda genel seçimlerin, cumhurbaşkanı seçimlerinden önce yapılması isteniyor ve bu doğrultuda tüm kozlar oynanıyor. Her kesim, kendi elini güçlendirecek argümanlarla ortaya çıkıyor, amaçlarına ulaşmak için her yolu deniyorlar.

Cumhurbaşkanının nitelikleri üzerine süregelen tartışmalar, "meclisin içinden mi, dışından mı olmalı" seçenekleriyle ve arka arkaya atılan isimlerle devam ediyor. "Sine-i millete dönme" tehditleri, cumhurbaşkanlığı seçimi için, meclisin üçte ikisinin oy kullanma zorunluluğu vb. ile saflar iyice keskinleşti. Başta TÜSİAD olmak üzere sermaye kesimleri, hukukçular, eski siyasiler, hemen herkes, konuyla ilgili açıklamalar yapıyor, yorumlarda bulunuyor.

Bütün bunlar üzerinden, cumhurbaşkanlığı seçimlerinin bir kez daha siyasi krizi derinleştireceğini ve bunun sıcak para ile ayakta tutulan ekonomiyi alt-üst ederek yeni bir krizi tetikleyeceğini söyleyebiliriz. Dolayısıyla 2007, özellikle ilk altı ayı, Türkiye açısından çok önemli gelişmelere gebe görünüyor.

Önce TÜSİAD konuştu

Yılın son günlerinin en fazla tartışılan konusu; ana muhalefet partisi CHP'nin

Kıbrıs konusunda TÜSİAD, açıkça AKP hükümetine destek veriyordu. "Her konjonktürel dalgalanmada AB tartışılmalı, AB partilerüstü bir proje, bir cumhuriyet ideali. Bu ne Kıbrıs sorununa, ne de mevzuat uyumuna indirgenebilir" dediler. Buna karşılık olarak da hükümetten, "mali disiplin'den ödün vermelerini, IMF'nin çizdiği ekonomi politikaya uymalarını, 'reform' adı altında çıkan yasaların arkasında durmalarını, özelleştirmeye devam etmelerini istedikler. Yani sıra laikliğe karşı söylemlerine ve devlet içinde artan kadrolaşmaya dikkat etmeleri uyarısında bulundular.

TÜSİAD'ın iki büyük patronu, bu yönde görüş belirtiyordu fakat diğer sermaye örgütleri, örneğin Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu (TİSK), cumhurbaşkanının 'objektif' olmasına vurgu yaparak, meclis dışından bazı isimleri sayıp, örtük biçimde Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığına karşı çıkıyordu. Keza orta ölçekli sanayiciler adına konuşanlar da AKP'ye karşı 'ulusal' kesimlerle görüş birliği içinde açıklamalar yapıyordu. Dolayısıyla burjuvazi arasında bu konudaki çelişkiler sürüyordu. TÜSİAD'ın açıklamaları, AKP'ye nefes aldırılmışsa da, önümüzde altı ay gibi siyaset açısından uzunca bir süre vardı ve bu sürede nelerin olacağı, dengelerin nasıl değişeceği belli olmazdı.

Ve hukukçular devrede

TÜSİAD'ın açıklamalarından sonra, "sine-i millet" tartışmaları bıçak gibi ke-

AKP hükümetinin altındaki zemin kayıyor

ABD'nin politikalarını savunmak üzere üretilmiş bir parti olan AKP, 'görevini' tam olarak yerine getirememenin sıkıntılarına yaşıyor. İkinci dayanağı AB projesi de, yılın son günlerinde iyice sarsıldı. Böylece AKP, ABD ve AB gibi iki önemli desteğini büyük oranda yitirmiş oldu.

İçte ise, laiklik karşıtlığı ve devlet kadrolaşma ile orta kesimlerin tepkisini çekiyordu. Başta Genelkurmay olmak üzere 'Kemalist-ulusalcı' kesimler de, bu tepkiyi körüklediler. AKP'nin seçim öncesi vaatlerini tutmaması, kendisine oy veren İslamcı kesimler dahil, önemli bir kesimi hayal kırıklığına uğrattı, güven yitirdi. İşçi ve emekçiler cephesinden, işsizlik ve yoksulluğun boyutları artan özelleştirme ve hak gaspları, tepkileri arttıran nedenlerdi. Bütün bunlar, AKP hükümetinin yıpranışını hızlandırdı.

Gerek dışta, gerekse içteki durum, AKP'nin altındaki zeminin kaymaya başladığını gösteriyor. Geçtiğimiz yıl boyunca süren laik-dinci çelişkisi, seçimler arifesinde boyutlanacak. Danıştay saldırısı gibi provokatif eylemler dahil, birbirlerine güç yetirene kadar bu it dalaşı sürecektir.

İşçi ve emekçiler, bu kavganın kendi lehlerine sonuçlanması için, kendi talepleri doğrultusunda mücadeleyi yükseltmeli, sistemin asıl çelişkisi olan emek-sermaye çelişkisini öne çıkarmalıdır.

Devrimci kurumlara artan saldırılar karşısında GELİŞEN DEVRİMCİ DAYANIŞMA

Geçtiğimiz yıl, devrimci kurumlara yönelik baskınlarla, gözaltı ve tutuklamalarla geçti. Özellikle "Terörle Mücadele Yasası" çıktıktan sonra daha da artan bu saldırılar, son aylarda iyice sıklaştı. Kiminde açık, kiminde örtük (hırsız süsü verilerek) birçok devrimci, demokrat kurum talan edildi.

Eylül ayında ise Türkiye çapında ESP büroları, Atılım ve Dayanışma gazeteleri basıldı, onlarca kişi gözaltına alındı, tutuklandı. Yılın son ayında da bu kez Temel Haklar Derneği'nin çeşitli şubeleri, Yürüyüş dergisi ve Ozan yayıncılık vb. HÖC kurumlarına yönelik topyekûn bir saldırı gerçekleşti. Sadece kurumlardan değil, sokaklardan ve evlerden insanlar gözaltına alındı, tutuklandı.

Elbette bu saldırıların, egemen sınıfların sıkışmasıyla, toplumsal muhalefetin artmasıyla doğru bir bağ vardı. Özellikle emperyalist savaş koşulları, egemenleri 'iç cepheyi' sağlamlaştırmaya zorluyor, ulusal, sınıfsal, sosyal her tür hareketi şiddetle bastırmaya yol açıyordu. Her zaman olduğu gibi, önce devrimci öncü güçleri hedefe çıktılar ve katliam da dahil her tür baskı ve terör devreye soktular. Kendi aralarında artan çelişkilerle rağmen, devrimci harekete, işçi ve emekçilere karşı saldırıda birleştiler. Kürt hareketine, devrimci kurum ve kişilere, aydınlarla yönelik saldırılar, son bir yılda ayyuka çıktı. Provokasyonlar, baskınlar, bombalamalar, gözaltı ve tutuklamalar, giderek sıklaşan aralıklarla tekrarlanıyor oldu.

Madalyonun bir yüzünde emperyalizmin ve egemen sınıfların artan saldırıları varsa, diğer yüzünde ona karşı mücadele ve direniş vardı. Ve esas yönünü de bu oluşturunuyordu. Devrimci kurumlara yönelik baskınlarda da bu yön öne çıkmaya başladı. Önce ESP'ye dönük yapılan baskınlara karşı ortak duyarlılıklar geliştirildi, maddi-manevi her tür yardım yapıldı ve dayanışmanın güzel örnekleri sunuldu. Son olarak HÖC'e karşı başlatılan saldırılar karşısında ise, devrimci dayanışmada bir adım daha ileri atılarak, yeni biçimler yaşam buldu. Sonrasında çeşitli semtlerde kurulan barikatlar ve sokak savaşları, savunmadan, saldırıya geçişin ilk işaretleriydi.

Geçen sayımızda yeralan, faşizmin artan saldırılarını ve ona karşı gelişen dayanışma eylemlerini konu alan "Daha fazla sağlamlık" başlıklı yazıda şunlar söyleniyordu: "Saldırıya uğrayan örgüt ve kurumlara sahip çıkmak, destek ve dayanışmada bulunmak çok önemlidir. Böylesi anlarda yalnız bırakmamak ve düşmana amacına ulaşmayacağı mesajını vermek açısından da son derece anlamlı bir tutumdur. Genel olarak devrimci-demokrat kitleye de moral ve güven verdiği kesindir. O yüzden bu tür biçimleri sürdürmek, geliştirmek gerekiyor. Daha hızlı harekete geçip, saldırıya uğrayan kuruma koşmak, devlet daha kurumdayken etrafını sarmak, içerideki devrimcilere destek vermek, devleti ise teşhir etmek gibi daha ileriden biçimleri yaşama geçirmeliyiz. Bulduğumuz her yerde bu tür saldırılar karşısında daha hızlı hareket etmeli, destek ve dayanışmayı göstermeliyiz." (PDD sayı:48)

Bu satırlar ESP'ye dönük saldırıların değerlendirilmesi üzerine yazılmıştı. Ardından HÖC'e karşı başlayan saldırı furasına, tam da söylendiği şekilde yanıt verildi. Devrimci yapılar arasında oluşturulan "acil hat" ile tüm kurumlar, saldırı

başlar başlamaz haberdar edildi ve herkes saldırıya uğrayan kurumun önünde toplandı. Daha polis içerideyken toplanan kalabalık, kuşatanları kuşatmış oldu. Hem polisin saldırıları teşhir ve protesto edildi, hem de bu tür saldırılara yanıtız kalınmayacağı ortaya kondu. Gerçekleşen protesto eylemlerine de polis azgınca saldırdı, bir çoğunu gözaltına aldı. Fakat bu saldırılar karşısında da militan bir tavır sergilendi, gözaltına alınırken direnildi, poliste ifade verilmedi, toplu tavrılar geliştirildi. Bütün bunlar, ileriye doğru atılmış adımlardı. Hem alınan kararların hızla yaşama geçmesi bakımından, hem de militan direniş hattının örülmesi bakımından anlamlı, umut vericiydi.

Ardından birçok emekçi semtte barikatlar kuruldu. Kimisinde saatlerce, kiminde günlerce barikat savaşları yaşandı. Dayanışma eylemleri, maddi-manevi destekten çıkıp, birlikte savaşmaya dönüşmüştü. Bu yönüyle bugüne dek gelişen devrimci dayanışma örneklerinin çok üzerindeydi. O yüzden de faşizmin saldırılarını püskürtmede çok daha etkili oldu. Faşizme rüzgar ektiğinde fırtına biçeceğini somut olarak gösterdi.

Eylemler, son saldırıların önemli bir ayağını oluşturan tecride karşı mücadele ile birleşti. Yapılan açıklamalarda, atılan sloganlarda, tecrit öne çıkarıldı ve bu mesaj, devlete çok net verildi. Behiç Aşçı'nın süren ölüm orucu eylemine yönelik gelişebilecek en küçük bir saldırıya karşı tek vücut halinde daha büyük eylemlere hazır olunduğu gösterildi. Böylece tecrit ve ona karşı süren mücadele, daha geniş kesimlere duyurulmuş oldu. Faşizm, kaldırdığı taşı ayağına düşürmüştü.

Bütün bu eylem sürecinde PDD okurları, gerek hızla basılan kurumlara ulaşma ve oradaki eylemlere katılma, gerekse semtlerde kurulan barikatlara önyak olma, sonuna kadar çatışma tavrıyla, üzerine düşeni layıkıyla yerine getirmeye çalıştılar. Bu eylemlerde, okurlarımızdan gözaltına alınanlar, yaralananlar oldu. Sürecin her cephesinde devrimci bir duruş içinde oldular, geleceğin izinden yürüdüler. Bütün bunlar, deneyimlerden dersler çıkarmasını bildiğimizi ve ona uygun bir hat izlediğimizi, sözle eylem arasında olması gereken uyumu ortaya koyuyor. Bu olumlu yönlerle birlikte, eksiklerimizi görerek daha ileri hamleler yapmalı, yeni sürece daha hazırlıklı ve donanımlı girmeliyiz.

Geliştirilen militan dayanışma eylemleri, faşizme geri adım attırdı. Fakat saldırılar, alttan alta sürmeye devam ediyor. Tecride karşı kimi girişimler olduysa da, varolan durum halen sürüyor. Bu durumda mücadeleyi, gelen aşamanın üzerine çıkartmaktan başka çare görülüyor. Aktif savunma biçimleriyle birleşen saldırı taktiklerine geçmenin zamanıdır.

Devrimci kurumlara baskınlar ve direniş

Devrimci kurumlara, sosyalist basına ve çalışanlarına yönelik baskınları artıran devlet, son olarak 7 Aralık günü, Temel Haklar Derneği Merkez, Gazi, Nurtepe, Gülsuyu, Bağcılar, Alibeyköy, Esenyurt, 1 Mayıs, Okmeydanı, Sanyer, Armutlu'daki demekleri, Yürüyüş dergisi ve derginin teknik işlerinin yapıldığı Ozan Yayıncılık'ta, Karanfiller Kültür Merkezi, TAYAD İstanbul Şubesine baskınlar düzenleyerek onlarca devrimciyi gözaltına aldı.

Kurumlara iş makineleri, balyozlar ve inşaat malzemeleriyle gelen polisler, kurum önlerine karakollar kurarak, göstermelik gerekçelerle kurumlara girmek istedi. Polisin bu baskın girişimleri, direnişlerle boşa çıkarılırken, devrimci dayanışmanın güzel örnekleri yaşandı.

Kurumlara yapılan baskınlarda bilgisayar kasaları, dergi arşivleri, mektuplar ve diğer malzemelere el konuldu. Gözaltına alınanlardan 15'i daha sonra tutuklandı. Sonrasında devlet, sokaklarda, evlerde insan avına devam etti. Gerçekleştirilen basın açıklamaları öncesi ve sonrasında gözaltına alınanlar oldu.

Baskınlara karşı ise devrimci dayanışma ve refleks gösterilmesinin güzel örnekleri yaşandı. Baskın gerçekleştirilen hemen her semtte barikatlar kurulurken, polisler geldiklerine ve geleceklerine pişman oldular. Gazi'de, Gülsuyu'nda, Okmeydanı'nda, 1 Mayıs'ta, Alibeyköy'de sokaklar tutuşturuldu. Bir kez daha sokağın dilinden gereken yanıt verildi.

Gazi'de baskın duyulur duyulmaz, 500 kişi sokak sokak barikat kurarak, polisi demek binasından eski karakolun önüne kadar kovaladı, Okmeydanı'nda ise akşam 21'den sonra toplanan 400 kişilik kitle, polisin saldırması üzerine 3 saate yakın bir süre polislerle çatıştı. Gülsuyu ve 1 Mayıs bölgesinde de polisler, karşılarında aynı direnişi ve kararlılığı gördüler.

Binlerce polisle gerçekleştirilen operasyon, devlet için tam bir fiyaskoya dönüşürken, basın açıklamalarına da azgınca saldırı. Baskın olduğu saatlerde aralarında dergimizin de bulunduğu devrimci, demokrat kurum ve kuruluşlar, Yürüyüş dergisinin önüne giderek baskınları protesto etti. Eylemde sık sık, "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizleri Yıldıramaz", "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "TMY Yasası İptal Edilsin" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada polisin keyfi tutumunun TMY'ye dayandırıldığına, zorlama gerekçelerle devrimci kurumların talan edildiğine, malzemelerine el konulduğuna, gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması gerektiğine vurgu yapıldı.

Aynı gün, saat 19'da baskının devam ettiği Şişli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği önünde de bir basın açıklaması gerçekleştirilmek istendi. Ancak burada kitleye saldıran polis, aralarında okurlarımızın da bulunduğu 32 kişiyi azgınca döverek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlara, minibüslerinde işkence devam ederken, direniş önce münibüste, arkasından şubede sürdürüldü. Gözaltına alınanlar, akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

19 Aralık'ın yıldönümünde Kadıköy'de Miting

19 Aralık 2000'de 20 cezaevine birden düzenlenen ve 28 devrimcinin ölmesiyle sonuçlanan katliamın 6. yılında 17 Aralık'ta Kadıköy'de bir miting gerçekleştirildi.

Saat 12'de Tepe Natilius'un önünde toplandıktan sonra, Kadıköy İskelesi'ne doğru yürüyüşe geçen 800 kişilik kitle, 19 Aralık katliamına olan öfkesini ve hesap sorulacağını haykırdı. Yürüyüş boyunca sık sık "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı. Mitinge PDD, TUYAB, HKM, BDSP, ESP, Partizan vb. yapılanmalar katılırken, PDD Kortejinde sık sık "Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kırık, Kıracağız", "Hücreler Yıksın, Politik Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Katil Devletten Hesap Soracağız", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganları atıldı.

Kortejlerin miting alanına girmesinin ardından, 19 Aralık şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan program, yapılan konuşmalarla devam etti. Miting Tertip Komitesi adına, TUYAB'ın yaptığı konuşmalarda, 19 Aralık katliamının suçlularının yargılanmadığına değinilirken, F tiplerinde tecridin hala devam ettiğine ve direnişin sürdürüldüğüne vurgu yapıldı. Konuşmaların ardından İlay Akkaya, Grup Vardiya ve Grup Diyar söylediği türküler ve marşlarla mitinge destek verdi. Miting alanında ise sık sık "Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı.

Bu yılki 19 Aralık katliamının yıldönümünde mitinge katılımın zayıflığı dikkat çekerken, atılan sloganlarla hesap sorma bilincinin devam ettiği ve 19 Aralık'ın unutturulmayacağı sloganlara yansdı.

19 Aralık günü ise Bayrampaşa cezaevinin önünde TAYAD, bir anma etkinliği gerçekleştirildi. Aynı günün akşamı Nuretepe, Gülsuyu ve Gazi'de de anma etkinlikleri gerçekleştirildi.

Gülsuyu'nda meşaleli yürüyüş

Gülsuyu'nda 19 Aralık katliamı ve direnişinin 6. yılı meşaleli yürüyüş ve basın açıklaması ile karşılandı. Meşaleli yürüyüşü ve basın açıklamasını gerçekleştiren kurumlar; PDD, BDSP, Partizan, DHP, HKH, ESP, SDP idi.

19 Aralık günü saat 19.00'da Son Durak'ta toplanan kitle, yürüyüşe geçti. Kitlenin önünde açılan ortak imzalı pankartta "19 Aralık Katliamını Unutmadık! Hesabını Soracağız!" yazıyordu. Yürüyüşe her kurum kendi flamalarıyla katıldı. Biz PDD okurları da "Proleter DEVRİMCİ DURUŞ" imzalı flamalarımızla katıldık.

Yürüyüş sırasında sık sık "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Zindanlar Yıksın, Tutsaklara Özgürlük!", "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz!", "Devrimci İrade Teslim Alınmaz!" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı.

Yürüyüş sırasında kitleye dönük konuşmalar yapıldı. 19 Aralık katliamı lanetlendi ve "hesabını soracağız" dendi.

Kitle, Heykel durağına gelince, hazırlanan basın açıklaması okundu. Ardından atılan sloganlarla eylem bitirildi.

Yürüyüş sırasında taşınan pankart, eylem bitiminde Heykel'e asıldı. Heykel'de 4 gün asılı kaldı.

Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz!

Büyük Günler İçin Büyük Dövüşeceğiz!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

TBMM Başkanı Bebiç Aşçı'nın yakınları ile görüştü

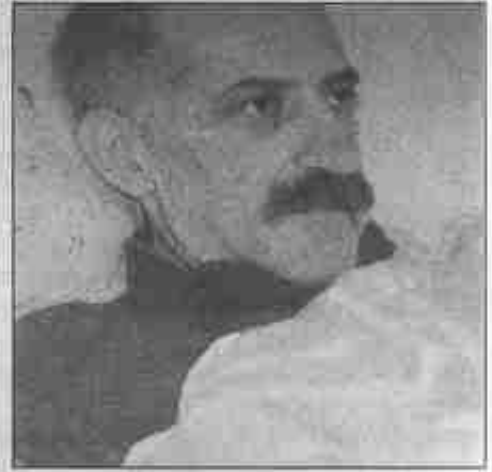
TBMM Başkanı Bülent Arınç, 26 Aralık günü, Dolmabahçe Sarayı'nda, tecridi protesto için 266 gündür ölüm orucu eylemini sürdüren Behiç Aşçı'nın ailesinin de içinde bulunduğu bir heyetle görüştü. Heyet, Aşçı'nın annesi Fazilet Erdoğan, teyzesi Naima Emlik, İHD Marmara Bölge Temsilcisi Doğan Genç, Özgür-Der Genel Başkanı Hülya Şekerci ve Mazlum-Der Genel Başkan Yardımcısı Şinasi Haznedar'dan oluşuyordu.

Bülent Arınç'ın bu görüşmesinden 4 gün önce 22 Aralık günü, AKP önceli partilerden Refah ve Saadet Partilerinde görev almış, eski milletvekili Mehmet Bekaroğlu, Behiç Aşçı'yı ziyaret etmişti. Bekaroğlu ziyaret sonrası şunları söyledi: "Şimdi iktidardaki arkadaşlara seslenmek istiyorum. Bir insanın öldürülmesi, bütün insanların öldürülmesi olarak kabul edilen bir gelenekten geliyorlar. Nasıl oluyor da insanların ölümünü seyredabiliyorlar? Adalet Bakanı'na bir şey demeyeceğim, çünkü yeterince şey söyledim. Ama başbakana sesleniyorum: niçin insanların hayatını kurtarıyorsunuz?"

Bekaroğlu'nun bu çağrısının hemen ardından Bülent Arınç, İstanbul'da bulunduğu bir sırada Aşçı'nın ailesi ile görüşeceğini duyurdu. Görüşmede Arınç, "F tipi hücre uygulamasında büyük sorunlar yaşandı. Şartlar insanı şartlar olmaktan çıktı. Bu konuda iyileştirmeler ve sorunların giderilmesi yönünde çalışmalar yürütülebilir" dedi. Ocak ayının ilk haftasında tecridi uygulamalarının çözümü için bir heyetle çalışmaya başlayacaklarını ifade eden Arınç, "Adalet Bakanı ile görüşüp sorunu kendisine ileteceğim. Ancak öncelikle Aşçı ölüm orucuna son vermeli" diye ekledi. Aşçı'nın ailesi ise, "Bu lütfen 7 yıldır duyuyoruz, artık çözüm için yeni bir şey istiyoruz" dediler.

Bülent Arınç'la görüşen heyet, sonrasında Aşçı'nın ölüm orucunu sürdürdüğü Şişli'deki evine gitti. Heyet üyeleri çıkan tablodan memnu olduklarını açıkladılar. Aşçı ise, "henüz somut bir şey yok. Adalet Bakanlığı'nın somut adımını bekliyoruz. Bu girişim sanırım somut bir tablo ortaya çıkarabilir. Bakanlık bu konuda bir formül sunabilir. Somut bir öneri gelirse ölüm orucunu bırakabilirim" dedi. Buna karşın Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Bülent Arınç'ın yaptığı görüşmelerle ilgili olarak, "hiçbir bilgisi olmadığını" söyledi. Tecridle ilgili ise, "makul teklifler bakanlık olarak değerlendireceğimiz konulardır" dedi.

2006 yılının son günlerinde gerçekleşen bu görüşme ve sonrasında yapılan açıklamaların ardından geçen bir haftalık sürede yeni bir gelişme olmadı, somut bir adım atılmadı. Ölüm orucu eylemi halen sürüyor. Çeşitli kitle örgütlerinin ve duyarlı kesimlerin de tecride karşı eylemleri devam ediyor.

Devrimci irade teslim alınmaz

Gülsuyu mahallesinde 7 Aralık günü saat 13.00 sıralarında faşist diktatörlüğün kolluk güçleri tarafından Gülsuyu Temel Haklar Derneğine operasyon düzenlendi. Dernek çevresini ablukaya alan, dükkanına evlerine gitmek isteyen insanlara izin vermeyen, maskeli özel harekat timleriyle mahallede terör estiren kolluk güçleri, dernek araması yaparken, bız de diğer devrimci hareketlerle birlikte toplanarak Heykel meydanına barikat kurduk ve barikatı tutuşturduk. Devletin gelmesiyle geri çekildik ve okul durağına da barikat kurduk. Burada kısa süren barikatta, devlet bir devrimciyi gözaltına aldı. Akşam da saat 19'da daha güçlü kurulan barikat 3.5 saat sürdü. Barikat başındaki devrimcilere, Gülsuyu halkı da destek verdi. Eski çekişatlarını barikata koymamız için verenler, gaz bombasına karşı kullandığımız içi limon ve bez, içmemiz için de su getirenler oldu. Eyleme 250 kişi katıldı.

8 Aralık'ta yeniden bir araya gelen devrimci kurumlarla birlikte, basın açıklaması yapıldı. Kararı aldık. Saat 19.00'da son durakta toplanan kitle kortej oluşturarak Heykel meydanına doğru meşaleli ve sloganlı yürüyüşe geçti. "Haklar ve özgürlükler mücadelemiz engellenmez!" yazılı ortak pankartın açıldığı eylem 100-150 kişi ile başladı. Polisin eyleme müdahale etmesi üzerine yeniden barikatlar kuruldu. Polisin gaz bombaları ile saldırmasına karşılık olarak molotof ve taşlarla karşılık verildi. Buradaki eylem 2.5 saat sürdü. Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

Gülsuyu emekçi halkı eylemi sahiplendi. Faşist diktatörlük ne yaparsa yapsın bir kez daha gördü ki, devrimci iradeyi teslim alamamıştır.

Eylemi PDD, BDSP, Partizan, DHP, HKM ve ESP örgütledi, SDP ve Kuruluş Sosyalist Dergi destek verdi.

Gülsuyu'nda Temel Haklar Derneği'nin çalışanının dernek önünden göz altına alınmasını protesto eden HÖC, Heykel meydanında bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, devrimcilerin haklı mücadelelerinin durdurulamayacağını vurgusu yapıldı. Açıklama sırasında sık sık "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!" ve "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı. Eyleme PDD, BDSP, DHP, Partizan, ESP ve SDP destek verdi.

Gülsuyu-Gülensu PDD okurları

2006, işgal ve direnişlerle geçti.

2007'DE KIVILCIMLAR, ATEŞE DÖNÜŞMELİ!

2006 yılında da, sınıflar mücadelesinde önemli gelişmeler yaşandı.

Dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler, hak gasplarına, düşük ücrete, ağır çalışma koşullarına ve baskılara karşı grevlerle, sokak çatışmalarıyla karşılık verdi.

Yılın son ayında Yunanistan, grevlerle çalkalanıyor. Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) ve Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (ADEDY) ağır çalışma koşulları ve sosyal hakların gaspına karşı genel greve gittiler. Fransa'da göçmen işçilerinin yaptığı direniş ateşi daha sönmeden, Fransız burjuvazisinin, gençleri iki yıl "deneme" olarak çalıştırmasına karşı, öğrencilerin başlattığı, işçilerin desteklediği eylemler, günlerce sürdü ve yasayı geri püskürtmeyi başardılar. Avrupa geneline yayılan İman İşçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı. Alman burjuvazisinin, her TİS sürecinde "şartlarımızı kabul edin, yoksa fabrikayı Doğu Avrupa'ya, Asya'ya taşıyoruz" tehditlerine, metal işçileri grevle karşılık verdi. Latin Amerika'da özelleştirmeye ve zamlara karşı işçi ve emekçilerin eylemleri yükseldi. Emperyalist savaşa ve işgale karşı ezilen halkların direnişi, dünya işçi ve emekçileri tarafından eylemlerle desteklendi.

Türkiye'de ise; 2006'nın ilk günlerinde "SEKA kıvılcım, TEKEL alev olacak" sloganıyla Tekel işçileri çıktı alanlara. Adana ve Malatya Tekel işçilerinin özelleştirme saldırısına karşı fabrika işgaliyle girdi işçi sınıfı 2006'ya. Yaptıkları eylemlerle, fabrikalarının kapanmasını ertelemeyi başardılar.

Yılın diğer önemli bir gelişmesi de, fabrika önü direnişler oldu. Bu yönüyle diyebiliriz ki, 2006 yılı, işçilerin sendikalarda örgütlenme, bu uğurda fabrika önlerinde direnişler gerçekleştirme yılıydı. Ağır çalışma koşulları, uzun iş saatleri, düşük ücretler ve idari baskılar, işçileri sendikalı olmaya, sendikalarda örgütlenmeye iten belli başlı sorunlardı. Sendikalaştıkları için işten atılan işçiler, fabrika önlerinde direnişler örgütlediler. Bu direnişler, İstanbul, Ankara, Mersin, Malatya, Tekirdağ, Diyarbakır gibi çeşitli illerde sürdü, sürüyor...

Öte yandan verilmeyen ücretlere, işçi cinayetlerine karşı iş bırakmalar, işten atılmaları karşı kısa süreli iş durdurular, emekçi memurların grev ve TİS hakkı için Ankara yürüyüşleri, işyerlerinde eylemleri, yılın son ayında işçi sendikaları ve kamu emekçileri sendikalarının asgari ücretin yükseltilmesi için birlikte örgütledikleri eylemler, KESK ve Odaların alternatif bütçe eylemleri vb. yılın belli başlı eylemleri idi.

Burjuvazinin artan saldırıları

Burjuvazi, azami karı elde etmek için işgücü sömürsünü şiddetlendirdikçe şiddetlendiriyor. Sınıfın kazandığı haklara saldırısı da artıyor. Dünyanın her yerinde işçi ve emekçilere dönük ekonomik siyasi baskı artmış durumda. Türkiye işçi ve emekçileri de bu saldırılardan payını fazlasıyla alıyor.

Yeni iş yasasını arkasına alan patronlar, 2006 yılında esnek çalışma biçimlerine daha fazla başvurular. Esnek üretim biçimleri, bütün işyerleri-

2006 yılında öne çıkan mücadele biçimleri, özelleştirmeye karşı fabrika işgalleri, yol kesme eylemleri ve fabrika önü direnişler oldu.

Bir mücadele biçimi olarak işgal, kısa sürede ilgi uyandırıyor, kamuoyunun dikkatini çekmeyi başarıyor. İşgal eyleminde işçilerin ailelerini de yanına çekmeleri, destek güçleri harekete geçirmeleri ile bu eylemler, daha da etkili kılınmıştır.

ne, atölyelere kadar yayıldı. Çalışma yaşamını alabildiğince küçük parçalara böldüler ve daha az işçiyle daha çok üretim yapmaya başladılar. Çalışma koşulları, tamamen patronların çıkarlarına, isteklerine göre düzenlendi. Sözleşmeli personel uygulamasıyla, altı aylık, bir yıllık sözleşmeler dayatıldı, ücretlere, sigorta primine, kıdem hakkına saldırdılar. Girdi-çıkıtlarla, kayıt dışı çalışmayı kural haline getirdiler. Sigortasız, sendikası çalışmayı yaygınlaştırdılar. Emeklilik, neredeyse imkansız hale getirildi. Bu düzenlemelerle işçilere kuralsız çalışma dayatıldı, zaman/mekan belirsizliği yaratıldı. Her an işten atılma korkusu yaşayan işçiler, kaç saat ve nerede çalışacaklarını bilmeden işe girmenin ve yarın ne olacağını bilememenin belirsizliği içinde çalıştılar.

Esnek üretimle birlikte, taşeronlaştırma sistemi de iyice yayıldı. Neredeyse taşeron sistemiyle çalışmayan fabrika, işyeri kalmadı. Hatta taşeronun taşeronu olmaya başladı. Taşeronlaştırma, sendikasız, sigortasız kayıt dışı çalışma demektir. Bir fabrika içinde irili ufaklı taşeron şirketlerle işçiler, bir patronla değil, onlarca küçük patronla karşı karşıya kalmaktadır. Ve her patron, ayrı çalışma koşulları yaratmakta, ayrı ücrete tabi tutmaktadır. Böylece sendikalaşmanın önü, işçileri parçalayıp önüne baraj sorunu dikilerek engellenmektedir.

2006 yılında gerek kamu, gerekse özel sektörde çalışan işçilerin TİS süreci sessiz sedasız geçti. Belediyelerde grev pankartı asıldıktan bir hafta sonra indirildi. Koca koca fabrikalarda TİS sürecine giren 150-200 kişiydi. Geri kalan binler ise, taşeron şirketlerine kaydırılmıştı. Dolayısıyla taşeron sistemi, aynı zamanda örgütsüzleştirme olarak karşımıza çıktı bir kez daha. TİS ve grev sürecini önemli ölçüde zayıflattı.

Burjuvazi, özelleştirme saldırısına bu yıl da devam etti. Ancak SEKA'nın ardından Tekel, Tüpraş, Telekom işçilerinin işgal ve sokak eylemleri, onları farklı yöntemlere itti. İşçileri cepheden karşılarına almak yerine, içten bölme, emekliye ayırma, iyileştirilmiş 4C planını devreye sokma gibi yeni yöntemleri kullanmaya başladı.

Diğer yandan, "sağlıkta reform" adı altında sunulan Genel Sağlık Sigortası, esnek üretimden sonra sınıfa dönük en kapsamlı saldırıdır. Sosyal güvenlik uygulamalarını kırpa kırpa kuşa çeviren burjuvazi, genel sağlık sigortasıyla, "paran kadar hasta ol" demekte, sağlık kurumlarını, devlet hastanelerini, burjuvaziye peşkeş çekmektedir. Bu uygulamayla sağlığın her alanı paralı hale getirildi. Her muayene, tedavi, farklı kalemler şeklinde ücret olarak karşımıza çıktı. Sözleşmeli personel uygulamasıyla iyice zorlaşan emeklilik, bu yasada prim günü ve yaş uzatmasıyla mezarda emeklilik halini aldı.

Burjuvazinin gözünü diktiği bir diğer hak ise, kıdem tazminatıdır. Her fırsatta gündeme getiriliyor

ve kıdem tazminatının gaspı için fırsat kollanıyor. İMF, kıdem tazminatının kaldırılması ve asgari ücretin düşürülmesi direktifini yineledi. Gelen tepkiler karşısında şimdilik ertelendi, fakat 2007'nin ilk aylarında bunlar, parlamento-

da görüşülecek.

İşçi ve emekçiler, sadece ekonomik olarak değil, siyasal olarak da bir kısıkaç içindedir. Toplantı, gösteri, örgütlenme hakkı gaspedilmiş, faşist 2821-2822 sayılı grev-lokavt yasasına, yeni yasal engeller eklenmiştir. Son çıkarılan Terörle Mücadele Yasası da en küçük hak arayışına polis copunu ve mahkemeleri çıkarmaktadır.

Faşist baskı ve yasalar, ideolojik saldırıyla birlikte ve pekiştirilerek sürmektedir. Bugün artık "küreselleşme", "YDD" dikeş tutmuyorsa da, "her şey ülke çıkarları için", "hepimiz aynı gemideyiz", "bilgi çağı", "tüketici toplum" vb demagojilerle, emek-sermaye çelişkisini, sömürüyü gizlemeye devam ediyorlar. "Her şey fabrika için", "işimi, fabrikamı seviyorum" şeklinde sloganlarla sınıf bilincini kirlenme, sınıf ayrımını silme saldırıları hız kazandı. Teknolojik gelişmeleri ve medyayı, bu demagojileri her saat bilinçlere pompalamak için değerlendiriyorlar. İşçi ve emekçiler, kendi sorunlarına yabancılaştırılıyor, paylaşımlar azalıyor, mafya bozuntularına, manken ve popçulara özendiriliyor.

Burada en büyük yardımcıları yine sendika ağaları olmaktadır. Sendika yöneticileri, burjuvazinin yeni üretim biçimleri konusunda işçilere iş eğitimi vermekte, ideolojik saldırıların bizzat taşıyıcısı olmaktadır. Onlar, çoktan sendikaları mücadele okulu olmaktan çıkarıp, burjuvazinin hizmetine sokmuşlardır.

Mücadele biçimleri

2006 yılında öne çıkan mücadele biçimleri, özelleştirmeye karşı fabrika işgalleri, yol kesme eylemleri ve fabrika önü direnişler oldu.

Bir mücadele biçimi olarak işgal, kısa sürede ilgi uyandırıyor, kamuoyunun dikkatini çekmeyi başarıyor. İşgal eyleminde işçilerin ailelerini de yanına çekmeleri, destek güçleri harekete geçirmeleri ile bu eylemler, daha da etkili kılınmıştır.

SEKA'dan sonra Tekel işçilerinin de başvurduğu işgal eylemi ile işgal, bu yıl da öne çıkan bir biçim oldu. Tekel işçileri, Adana ve Malatya'da, işgali, sokak eylemleri ile birleştirdiler. Millitane, çatışmalı bir süreç yaşandı. Malatya'da Tekel işçilerinin direnişine çevre illerden ve bütün üreticilerinden destek geldi. Özelleştirme kapsamında olan sektörlerin işçileri başta olmak üzere yurdun dört bir yanından dayanışma ziyaretleri ve eylemleri gerçekleşti. Tabanın baskısı sonucu Tekel'de örgütlü Tek Gıda-İş sendikası da tüm fabrikalarda direniş cadırları kurmak, giriş çıkışlarda slogan atmak vb. bir dizi eylem kararı aldı. Yılın sonlarında, bu defa da İzmir'teki İGSAŞ işçileri fabrikalarının kapatılmasını engellemek için işgal eylemine başladı.

İşgal eyleminin, gerek SEKA'da, gerekse Tekel'de caydırıcı rolünü gördük. Bu eylemler, bir bü-

tün olarak özelleştirme saldırısını durdurmadıysa da SEKA işçileri işsiz kalmadı, Tekel işçileri fabrikaların kapanmasını erteletmeyi başardı.

Öne çıkan bir diğer mücadele biçimi, fabrika önü direnişlerdi. Yılın en yaygın eylem biçiminin bu olduğunu söyleyebiliriz. Başta İstanbul olmak üzere birçok ilde böyle direnişler yaşandı.

Bu yıl içinde metal başta olmak üzere tekstil, kağıt, deri, petrokimya vb. çeşitli sektörlerde işçilerin sendikalaşma faaliyetlerinde gözle görülür bir artış oldu. Fakat işçilerin sendikalaşma çabalarında ilk karşılaştıkları saldırı, işten atılmaktı. Buna karşı işçilerin en sık başvurduğu mücadele biçimi ise, fabrika önü direnişlerdi. Bu direnişlerin her aşaması, dış bir mücadele gerektiriyordu. Çünkü yasaya göre, fabrika önünde beklemek, çadır kurmak yasaktı. Mesela Serna-Seral işçileri çadır kurmak için defalarca polisle çatıştılar, gözaltına alındılar. Diğer işyerlerindeki direnişler de benzer zorlukları yaşadı. Ama direnişin sembolü çadırları, neredeyse tüm direnişlerde, fabrika önüne kurmayı başardılar. Direniş çadırı kurmaktan vazgeçemediler ve fiilen yasaları işlemez kıldılar. Keza Serna-Seral işçilerinin faşist 2821/2822 sayılı yasaya karşı yürüttükleri imza kampanyası da anlamlıydı.

Bu direnişler, militan ve çatışmalı geçti. Bunların içinde, Tuzla tersanesi havzasındaki Desan tersanesi işçilerinin eylemleri, gemi işgalleri, Al-Co tencere işçilerinin defalarca polisle çatışmaları, Serna-Seral işçilerinin, inadına direniş çadırını sahiplenmeleri, ilk akla gelenlerdir.

Direnışçi işçiler, mitinglere de direnişlerini simgeleyen kendi pankartlarıyla katılmış, destek ve dayanışmayı arttırmak için çeşitli toplantılar organize etmişlerdir. Buna karşın direnişlerin aylara yayılması, giderek yalnızlaşmayı getirmekte, yılgınlık ve umutsuzluk boy göstermektedir. Bu direnişlerden çok azı kazanımla sonuçlanmış, birçoğu ise kendiliğinden bitmiştir. Halen devam eden direnişler de vardır.

İşten atılmalara karşı sarı sendikaların tutumu ise, işçilere mahkemeleri adres olarak göstermekti. Taban baskısıyla yaptıkları en yaygın şey, şube yöneticilerinin katıldığı basın açıklamaları oldu. Elbette basın açıklaması da bir mücadele biçimidir. Fakat bu biçimi, kapalı mekanlardan çıkıp sokağa taşımak ve kitlesel bir şekilde yapmak gerekir. Sendikacılar ise, tabandan kopuk ve yasak savma kabiliyetinden yapmışlardır.

Bu yılın öne çıkan mücadele biçimlerine ek olarak; KESK ve odaların, yılın son ayında gerçekleştirdiği sokaklara, işyerlerine masa kurarak referandum yapmalarını ekleyebiliriz. Fakat bu biçimin de son derece pasif, salt propagandif bir nitelik taşıdığını belirtelim.

Ancak, işgal, fabrika önü direnişler dahil, işçi ve emekçilerin militan ve ileri mücadele biçimlerine rağmen, en ciddi eksiklikleri, üretimi durdurmayı başaramamış olmalarıdır. Oysa üretim durmadıkça, kazanmak neredeyse imkansızdır. Üretim, kapitalizmin can damarıdır çünkü. Üretim sürdüğü müddetçe, patronlar fazla zorlanmaz. O yüzden yıl boyunca yapılan eylem ve direnişler -militan, çatışmalı, direngen olanlarına rağmen- üretimi durduramadığı için çoğu yenilgiyle bitmiştir.

Örgütlenme sorunları

Kazanmanın yolu, örgütlenme düzeyine ve doğru bir önderliğe bağlıdır. Oysa yaşanan direnişlere baktığımızda, sınıfın örgütlenmesinin, özellikle iş

Direnış dönemlerinde kurulan bu örgüt biçimleri, direnişlerin bitmesiyle birlikte ne yazık ki kaybolmaktadır. Oysa taban örgütleri olarak işyeri komiteleri, her dönem olabilecek bir biçimdir ve sürekli kılınmalıdır. Sendikaların çoğunun gerici, faşist karakteri, bu tür taban örgütlerini çok daha yaşamsal kılmaktadır. Sınıfın eğitiminden, örgütlenmesinin gelişmesine, çıkan her tür soruna müdahaleye kadar, birçok önemli misyonu üstlenirler. Bunların olmayışı, sınıf açısından önemli bir mevzinin kaybıdır.

örgütlenmenin zayıf olduğunu görürüz.

Örgütlenme biçimleri de çoğunlukla direniş esnasında şekillenmektedir. İşyeri komitesi, sendikal örgütlenme komitesi, direniş komitesi vb. bu dönemlerde kurulmaktadır. İşyerlerinde örgütlenme faaliyetleri, bu tür komitelerden ziyade, kişiler üzerinden yapılmakta, tek tek kişiler öne çıkmaktadır. Elbette ilk başta öncü işçilerin öne çıkması ve gerek örgütlenmenin, gerekse direnişlerin önünü açması doğaldır. Fakat kısa sürede kişilerden çıkıp komiteye dönüştürmek, o işyerinin örgütlülüğü ve direnişlerin başarısı için yaşamsaldır. Komiteler, örgüttür çünkü. Ve her örgütlülük, kolektif iradeyi açığa çıkarır, kendine güveni artırır.

Özelleştirmeye karşı yürütülen mücadelede, direniş komiteleri vardı. Fakat bunlar yeterince işlevsel değildi. Adeta sendikaların uzantısı gibi hareket ettiler. İnisiyatifli sendikacılara bırakıldılar ve o sınırlar içinde hareket ettiler. Dolayısıyla oynamaları gereken misyonu oynayamadılar. Bu komiteler işlevli kılınıyorsa ve sendikalar üzerinde daha fazla basınç oluştursaydı, kazanma şansları kuşkusuz daha fazla olurdu.

Direnış dönemlerinde kurulan bu örgüt biçimleri, direnişlerin bitmesiyle birlikte ne yazık ki kaybolmaktadır. Oysa taban örgütleri olarak işyeri komiteleri, her dönem olabilecek bir biçimdir ve sürekli kılınmalıdır. Sendikaların çoğunun gerici, faşist karakteri, bu tür taban örgütlerini çok daha yaşamsal kılmaktadır. Sınıfın eğitiminden, örgütlenmesinin gelişmesine, çıkan her tür soruna müdahaleye kadar, birçok önemli misyonu üstlenirler. Bunların olmayışı, sınıf açısından önemli bir mevzinin kaybıdır.

Diğer yandan gerek özelleştirme karşıtı eylemler, gerekse sendikalaşmak için yükseltilecek direnişlerin çıkması, iyi bir avantajdır. Ancak bu elverişli durumun iyi bir şekilde değerlendirildiği söylenemez. Direnişte olan işyerlerinin birleşik hareketi sağlanamamıştır. Direnişte olan işyerleri arasında koordinasyonu sağlayacak, aynı eylem hattını oluşturacak bir örgütlenme yaratılamamıştır. Serna-Se-

rai, Dünya Deri, Mito işçilerinin birlikte hareket etmek için böyle bir girişimleri olmuştur, fakat bu girişim yetersiz kalmıştır. Bu tür girişimleri güçlendirmek gerekmektedir.

Sınıf dayanışması sendikalara bırakılamaz. Bu görevi de işyeri veya direniş komiteleri üstlenmelidir ve direniş bittikten sonra da kalıcılmalıdır. Özellikle fabrika önü direnişlerin, kazanımsız ve kendiliğinden bitmesinde, uzun süreye yayılması, destek ve dayanışma eylemlerinin zayıflaması büyük bir etkenlerdir.

Dolayısıyla örgütlülük ve önderlik sorunu, sınıfın en ciddi sorunu olarak durmaktadır. Buna karşın, devrimci ve komünistlerin sınıfa bağlarındaki zayıflık devam etmektedir. Faşizmin yoğun saldırıları, önemli direnişlerin yaşandığı fabrikaların dağıtılması, öncü işçilerin işten atılmaları gibi etkenler de, örgütlenme önünde çıkan diğer engeller olarak sıralanabilir.

Bütün bunlara rağmen, işçi sınıfı, patron baskısına, devlet terörüne göğüs gererek örgütlenme ısrarını sürdürmektedir. Kendi içlerinde örgütlenip, ondan sonra sendikalara gitmeleri, bu konudaki yoğun istegün ve çabanın göstergesidir. Sendikal ör-

gütlenmede sendikacıların bizzat gidip örgütledikleri işyeri yok denecek kadar azdır. İşçiler, ya kendi başlarına ya da devrimci-ler tarafından örgütlenmiştir. Bu örgütlenmelerle sendikalara gitmişler, ancak o şekilde sendikali olabilmışlerdir.

Sendikal örgütlenmenin Kürt illerine kadar yayılması, az sayı-

da da olsa taşeron işçilerin sendikalaşması, umut vericidir. Keza defalarca saldırıya uğramalarına, aylara varan bekleyişlere rağmen direnişlerine devam etmesi, kısa süreli de olsa iş durdurma eylemleriyle destek ve dayanışmanın artması, önemli gelişmelerdir.

...

Bir yıllık tabloya baktığımızda bile, yapılan eylem ve direnişlerin çokluğuna ve yaygınlığına rağmen henüz varolan durumun parçalanmadığı, dönemin yarılıp aşılamadığı görülmektedir. İşçi sınıfı, yıllardır bırakalım yeni bir hak elde etmeyi, varolanları bir bir kaybediyor. Ufak-tefek kazanımlar da bu genel tablonun içinde kayboluyor.

Burada en önemli faktör, işbirlikçi sendika yöneticilerin tutumudur. Sendikacılar, direnişteki işçileri de kendi haline bırakmakta, dahası patronlarla işbirliğine giderek eylem kırıcı rollerini sürdürmektedirler. Onun için işçi sınıfının taban örgütlülüklerini kurmaları, sendikalar üzerinde basınç oluşturmaları en doğrudan doğruya sendika yöneticilerine yönelmelidir.

Yunanistan'da genel grev

Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSF) ve Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (ADESY), ülke çapında genel grev gerçekleştirdiler. Genel grev dolayısıyla toplam 54 il ve ilçede gösteriler yapıldı.

Sosyal güvenlik ve iş hukuku talepleri doğrultusunda yapılan genel greve onbinlerce işçi ve emekçi katıldı. Yapılan genel grev, kamu kurumlarında, belediye ve valiliklerde, eğitimde, ulaşımda, enjide, telekomünikasyonda, sağlık sektöründe, bankalarda ve özel sektöre bağlı bazı alanlarda etkili oldu. Sağlık emekçileri üç günlük, telekomünikasyon çalışanları üç günlük genel grev ilan ettiler. Limanlarda yükleme ve indirme işlerinde çalışan işçilerin genel grev ise sürüyor.

Sosyal güvenliğin tasfiyesi yasası Temmuz ayına ertelendi: Ertelemek yetmez; Çöpe atmak için mücadeleye!

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu, bazı maddelerini Anayasa Mahkemesi'nin iptal etmesinden sonra ortada kaldı.

Emeklilikten sağlığa, iş kazası ve meslek hastalıkları sigortalarına kadar sosyal güvenliğe büyük bir tasfiye gerçekleştirecek olan yasa, 1 Ocak 2007'de yürürlüğe girecekti. SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur yasalarını yürürlükten kaldıracak olan yasa birçok alanda yeni düzenlemeler getiriyordu. Ancak, yeni yasanın getireceği düzenlemelere dönük hiçbir hazırlık yapılmadığı için 2007 yılında tüm işçi ve emekçileri büyük bir bilinmezlik bekliyordu. Anayasa Mahkemesinin yasanın bazı maddelerini iptal etmesinden sonra ise bilinmezlik tam bir kaosa dönüştü. Bütün bu karmaşayı çözemeyen hükümet, sosyal güvenliğin tasfiyesi yasasının yürürlük tarihini 2007'nin Temmuz ayına ertelemek zorunda kaldı.

Anayasa Mahkemesi sosyal güvenliğin tasfiyesi yasasının 28. Maddesi'nin 2. Fıkrasını kamu çalışanları açısından iptal etti. Kamu çalışanlarının ayrıcalıkları olduğu gerekçesiyle, Anayasa Mahkemesi, emeklilik yaşını kadınlar için 58, erkekler için ise 60 yaşına, emeklilik için gereken prim gün sayısını 9 bine çıkaran maddenin kamu çalışanları yönünden uygulanamayacağına karar verdi. Ayrıca kamu çalışanları için ayrı bir yasa çıkartılması gerektiği de söylendi.

Böylece Anayasa Mahkemesi sosyal güvenliğin tasfiyesini işçiler ve esnaf yönünden onaylamış oldu. Bu karar ile kamu çalışanlarının durumu tam bir kargaşaya dönüştü. Çünkü yeni yasa 2007'de yürürlüğe girdikten sonra Emekli Sandığı yasasını iptal ediyor. Yeni yasanın maddeleri de iptal edilince, kamu çalışanlarının hangi düzenlemeye göre emekli edileceği belirsiz bir hal aldı.

İMF'nin yeni düzenleme için destek açıklamalarına rağmen düzenlemeyi yetiştiremeyen hükümet, yasanın yürürlük tarihini ertelemek zorunda kaldı. Çünkü sorun, sadece kamu çalışanlarının durumunu düzenlemek gibi basit bir sorun değildi. Yasa, sosyal güvenliğin tek çatı altında toplamayı hedefliyordu. Anayasa Mahkemesi'nin kararı ile işte bu çatı çöktü.

Şimdi yasanın Temmuz ayına ertelenmesi, işçi ve emekçilerde bir rahatlama yaratabilir. Ama yasada işçi ve Bağ-Kur'lular açısından Meclis, Cumhurbaşkanı ve Anayasa Mahkemesi tarafından onaylanarak kesinleşmiştir. Temmuz ayında bu açıdan bir değişiklik yapılmayacaktır. Kamu çalışanları açısından ise, değişecek fazla bir şey yoktur. Yasanın 28. Maddesi iptal edilse bile, '99 yılında çıkartılan "Mezarda Emeklilik Yasası" gereğince emeklilik yaşı zaten kademeli olarak artırılıyor. Ayrıca mevcut Emekli Sandığı Yasası'nda emeklilik için gerekli olan 25 yıl zaten 9 bin gün prime denk geliyor. Yasanın getirdiği diğer bütün hak gaspları ise Anayasa Mahkemesi tarafından onaylanmış durumda. Dolayısıyla işçi ve emekçiler için Temmuz ayında değişecek bir şey yok. Sosyal güvenliğin tasfiyesi paketi hala durduğu yerde duruyor.

Sosyal güvenliğin tasfiyesi yasasının ertelenmesini, işçi ve emekçiler bir fırsat olarak değerlendirmeli ve eksikliklerini tamamlayarak yasanın tamamen geri çekilmesi için mücadeleyi yükseltmelidir. Bu mücadele ise Temmuz ayına ertelenemez.

Sosyal Güvenliğin Tasfiyesi Yasasının getirdikleri

Emeklilik yaşı artırılıyor:

Emeklilik yaşı yasa yürürlüğe girdiği anda kadınlar için 58, erkekler için 60 yaşına çıkartılıyor. 2036 yılından itibaren kademeli olarak artırılarak, 2048 yılında kadın ve erkekte 65 yaşa çıkartılıyor.

Emeklilik maaşı düşürülüyor:

1) Aylık bağlama oranı düşürülüyor. Mevcut sistemde SSK emeklisi çalışırken aldığı ücretin yüzde 65'ini, Emekli Sandığı'na bağlı kamu çalışanları ise maaşlarının yüzde 75'ini emekli maaşı olarak alıyor. Yeni sistemde bu oranlar başlangıçta SSK'lılarda yüzde 60'a, Emekli Sandığı'nda yüzde 70'e düşecek. Emekli maaşı, daha sonra kademeli olarak çalışırken aldığı ücretin yansına kadar düşürülecek.

2) Mevcut sistemde emekli maaşı hesap edilirken, enflasyon rakamı ve ekonomik büyüme oranı da ekleniyor. Yeni yasa ile ekonomik büyümenin hesaplara katılmamasıyla emeklilik yaşı buradan da düşürülecek.

3) Mevcut sistemde emekli maaşının belli bir değerin altına düşmemesi için bir alt sınır uygulaması bulunuyor. Bu uygulamayı kaldırarak yeni yasa emeklilik maaşı asgari ücretin altına bile düşebilecek.

4) Emeklilik maaşından Genel Sağlık Sigortası primi de kesilecek. Bu da emeklilik maaşını düşürecek.

Emekli çalışanlara büyük darbe:

Bu ay itibarıyla, emeklilerin yüzde 58'inin çalıştığı açıklandı. Emekli maaşının düşük olması nedeniyle çalışmak zorunda olan emeklilere "kırk kahr mı kırk satır mı" dayatması yapılıyor. Yeni yasa emekli çalışanlara ya emeklilik maaşından vazgeçmeyi ya da çalışırken aldığı brüt ücretin yüzde 33.5 ile yüzde 39'luk kesimini destek primi olarak ödemesini dayatıyor. Bu da net ücretinin yarısının kesilmesi anlamına geliyor.

Prim gün sayısı artırılıyor:

Mevcut sistemle SSK'lılar 7 bin gün prim ödeyerek emekl olabilir. Yeni yasa ile her yıl 100 gün artırılarak emeklilik için gerekli olan prim gün sayısı 9 bine çıkartılıyor.

Malülen emeklilik zorlaşıyor:

Mevcut sisteme göre, organının yüzde 66'sını kaybeden malülen emekli olabilir. Yeni yasa bunu yeterli görmüyor. Organının yüzde 60'ını kayıp eden malülen emekli olabilecek.

İş göremez aylığı düşürülüyor:

Yürürlükteki yasaya göre, malülen emekli olan bir işçi, çalışırken aldığı ücretin yüzde 70'i oranında iş göremez aylığı alıyor. Eğer birinin bakımı ile yaşamını sürdürebiliyorsa yüzde 50 oranında artırılıyor. Yeni yasa ile bu yüzde 50 artırım kaldırılıyor.

Yeni sağlık vergileri getiriliyor:

SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur'da tek kesinti ile hem emeklilik hizmetleri veriliyor hem de sağlık hizmetleri. Yeni yasa ile sağlık ve emeklilik birbirinden ayrıldığı için, sağlık primi adı altında yeni kesintiler getiriliyor. Emeklilerin maaşından da Genel Sağlık Sigortası kesilecek.

Sağlık hizmetlerinin kapsamı daraltılıyor:

"Temel Teminat Paketi" adı altında sigortalının alabileceği sağlık hizmetlerinin kapsamı daraltılıyor. Bugün bütün tedavi hizmetleri sigortalının kapsamına giriyor. Yineki yasa ile sigortalılar ancak, "Temel Teminat Paketi" kapsamına giren sağlık hizmetlerinden yararlanabilecekler. Bu paketin kapsamı her yıl yeniden belirlenecek. Bu da gitlikçe kapsamının daha da daraltılacağını gösteriyor.

Katkı payı adı altında sağlık özelleştiriliyor:

Ayakta tedavi, doktor muayenesi, diş tedavileri, protez vb. sağlık hizmetlerinde şimdilik yüzde 10 ile yüzde 20 arasında katkı payı alınacak. Daha yasa yürürlüğe girmeden katkı payının artırılması gündeme geldi bile. Ayrıca devlet ve araştırma hastaneleri özelleştiriliyor. Birinci basamak sağlık hizmeti veren sağlık ocakları tasfiye edilerek bu hizmet de "Aile Hekimliği" uygulamasıyla özelleştiriliyor. Özel hastanelerin bugün sigortalı hastalara verdiği hizmetlere karşılık aldıkları milyarlarca katkı payı, yeni yasa emekçilere neler getireceğini gösteriyor.

Tekel işçileri eylemde

Özelleştirilen içki fabrikaları kapanıyor. Önce MEY A.Ş.'ye verilen, ardından Amerikan Telesas Pacific Group şirketine satılan içki fabrikaları, şimdi kapanma durumuyla karşı karşıya kaldı. Amerikalı şirket, fabrikaları kapattığını açıkladı. Bunun üzerine İzmir ve İstanbul'daki işçiler, kapatma ve işten atılmaları karşı işyerini işgal ettiler.

Gece gündün fabrikadan ayrılmayan İzmir'deki işçiler, depodaki malların çıkmasına izin vermiyorlar. Özelleştirme politikalarının acı faturasının kendilerine ödetilmeye çalışıldığını söyleyen işçiler, eylemlerinde vazgeçmeyeceklerini belirttiler. Tek Gıda İş İzmir 6 no.lu şube başkanı, işçilerin haklarını almadan fabrikayı terk etmeyeceklerini ifade etti.

Diyarbakır içki fabrikasında çalışan 125 işçiden 85'inin iş akitlerinin feshedilmesi üzerine, orada da işgal eylemi başladı. Süresiz işyerini terk etmeme eylemi yapan işçiler, kararın geri alınmasını istiyorlar.

Öte yandan Beykoz tekel işçilerinin fabrikadaki bekleyişleri devam ediyor. Kendilerine 5 yıl çalışma garantisi verilmesine rağmen böyle bir karar alındığını ifade eden işçiler, patron çözüm üretene kadar bayramda da yalvarışında da fabrikayı terk etmeyeceklerini belirttiler.

İGSAŞ'ta işgal

2004 yılında özelleştirilerek Yıldız Entegre'nin sahibi Fehmi Yılmaz'a satılan İGSAŞ fabrikası, doğalgaz fiyatlarındaki artış gerekçesiyle kapatıldı ve 217 işçisi işten atıldı.

Patronun fabrikayı kapatma kararını açıklamaması üzerine, işçiler kapıları kilitleyerek fabrikayı işgal eylemine başladılar. İGSAŞ işçileri, "bizim mücadelemiz sadece fabrikanın kapanarak 217 işçinin kapı önüne konulması değil, ülkenin tek gübre üreticisi durumundaki fabrikamızın kapatılarak ülkemizin dışa bağımlılığının artırılmasına karşı da mücadele ediyoruz" dediler.

Petrol-İş Kocaeli şubesi başkanı A. Ufuk Yaşar, "2,5 yıl önce 'güzelleşecek' diyerek özelleştirilen, ama aynı Irak'ın özgürleşmesi gibi maalesef 2,5 yıl sonunda çalışanları sokağa döken fabrikamız, ülkemizin tek gübre üretici fabrikasıdır. Kapanması ise, sadece çalışanları değil, çiftçiyi, köylüyü de mağdur edecektir" dedi.

İşçiler, fabrika yeniden üretime başlayıncaya kadar işgali sürdüreceklerini açıkladılar.

KESK'ten 'iş bırakma'

KESK, 14 Aralık günü, bir günlük iş bırakma eylemi yaptı. Grev, toplu sözleşme ve emekçiyi gözetken bütçe talepleriyle, bir gün hizmet durdurarak sesini duyurmaya çalıştı. Eyleme, TMMOB'a bağlı odalar da destek verdi.

KESK'in toplu sözleşme, grev hakkı ve yasa-nabilir ücret talepleriyle gerçekleştirdiği bu eylemine, okullar ve vergi daireleri dahil, hastanelerin acil servisleri dışındaki tüm alanlarda hizmet durduruldu. Ülke genelinde yapılan eyleme katılım yüksek oldu. Kamu emekçileri her ilde belirlenen yerde toplanarak taleplerini içeren pankart, döviz açıp sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Bazı bölgelerde özellikle Kültür illerinde polis, eylemi engellemeye çalıştı. Buralarda polis, hiber gazı ve copla eyleme müdahale etti, birçok kişiyi gözaltına aldı.

Eylemlerde "İnsanca Yaşamak İstiyoruz", "Sadaka değil Toplu Sözleşme" sloganları atıldı.

Üniversitelerde saldırılar artıyor... Direniş de...

Devlet ve idare destekli faşist saldırılar, öğrenci hareketinin değişmez gündemleri arasındadır. Ne zaman öğrenci hareketi biraz yükselmeye eğilimleri gösterse ya da o potansiyeli taşıdığını gösteren işaretler verse, sivil faşist saldırılar hemen devreye sokulur. Devrimci öğrenciler, bu saldırıları ne zaman savunma pozisyonunda karşıladılarsa, süreçten zayıflayarak çıktılar. Fakat ne zaman saldırılara karşı cepheden bir duruş geliştirip karşı saldırıya geçtiler, sürecin galibi oldular.

Son yıllarda devrimci-demokrat-Kürt öğrencilere dönük faşist saldırılar, hemen hemen bütün üniversitelerde koordineli bir biçimde yükseltiyor. Ancak son yıllardaki genel tablo, antifaşist kesimlerin daha çok savunma pozisyonunda kalarak saldırıyı püskürtme çabası şeklindeydi. Bu yıl ise, devrimci öğrenciler ve genel olarak antifaşistler, karşı saldırılar geliştiriyor. Geçen yıllarda, öğrenciler

hazırlıklarını yaparak saldırının gelmesini beklerlerdi. Bu yıl ise artık beklemiyor, faşist odakları-kantinleri dağıtmaya gidiyor, faşist öğrencilere pusu atıyorlar. Savaşların en önemli kuralını uyguluyor ve saldırı üstünlüğünü ele geçiriyorlar.

En başta bu gelişim, bir adım öne geçmek anlamına geliyor. Faşistler artık rahat gezemez, pervasız davranamaz hale geliyorlar. İkincisi, öğrenciler içinde yaygın kitle çalışması ve teşhir faaliyeti yürütülüyor. Bunların

sonucunda, öncekileri aşan bir kitlesellik yakalanıyor. Saldırıların sözkonusu olduğunda gerçekleştirilen eylemlerdeki coşku ve kitlesellik artıyor, daha tedirgin duranların bile kendine güveni geliyor.

Geçmişte de faşist saldırıları durduran temel etken, bu tarzda bir karşı saldırıya geçilmesi olmuştur. Deneyimler bugüne de ışık tutuyor ve yürünmesi gereken yolu gösteriyor.

DİL-TARİH'TE ve CEBECİ'DE FAŞİST SALDIRILAR SÖKMEDİ

Geçtiğimiz Kasım ayı içerisinde başlayarak artan faşist saldırıların DTCF'ye sığmaması düşünülemezdi ve beklenen oldu.

Önce birinci sınıf öğrencilerine okul dışında pusu kurarak saldırıya faşistler, başarılı olamayınca, Kasım ayının sonunda yaklaşık 40-50 kişilik bir grupla yine aynı yerde saldırdılar. Akşam saatlerinde yapılan bu ikinci büyük saldırıdan da bir sonuç alamadılar. Bu saldırı üzerine bütün devrimci-demokrat ilerici öğrenciler bir araya gelerek, saldırıya uğrayan arkadaşlarına sahip çıkmış ve saldırıya uğrayan öğrencilerle tekrar okula gelerek, okulda faşistlerin bulunabileceği mekanları kontrol etmişler, sonrasında okuldan toplu bir şekilde çıkmışlardır.

Okulda saldırmaya güçlerinin yetmeyeceğini ve okulun çıkışlarına pusu atarak bir sonuç alamayacağını anlayan faşistler, bu defa okulun dışında, arkadaşlarımızın evlerinin yoğun olduğu Kurtuluş semtinde, polis işbirliği ile pusu atarak, birkaç arkadaşımızı ağır yaraladılar. Hastaneye kaldırılan arkadaşlarımızın bazıları ameliyata alındı.

Polis bu olayda kimin tarafında olduğunu bir kere daha gösterdi; saldırganlardan ikisini gözaltına alırken saldırıya uğrayan arkadaşlarımızın altısını gözaltına aldı. Gece 11'de yapılan bu saldırının ardından faşistler havanın karardığı saatlerde saldırılarını sürdürdüler. Bu saldırılara yanıt ise öncekilerden daha güçlü oldu. Okulun içinde bir faşisti yakalayan devrimci demokrat öğrenciler, onu cezalandırarak kafasını yarıdılar. Üstelik cezalandırmanın yapıldığı yerin, okuldaki bütün kameraların bulunduğu bir nokta olmasına rağmen.

İlerleyen günlerde de çeşitli yerlerde olaylara karışan faşistlerden ve onları destekleyen öğrencilerden hesap sorulmaya devam edildi. Hatta bir defasında bir faşistin arkasından giden bir grup öğrenciyi okulun ÖGB'si kameralardan tespit etmiş olacak ki, faşisti uyararak, onun etrafını sararak korumaya çalıştılar. Aynı faşist o gün kurtulmuş olsa da daha sonra hakettiği cezayı aldı.

Süreç göstermektedir ki bu saldırılar cevapsız kalmayacak ve okulumuzda barınmaları bugünden sonra daha zor olacaktır. Dil-Tarih, geleceği bunu kanıtlamaktadır.

8 Aralık'ta AÜ, Cebeci Kampüsü önünde toplanan bir grup faşisti farkederek Cebeci Anti-faşist Birlik öğrencileri toplanarak faşistlerin üzerine yürüdü. Çıkan kısa çatışmada bir faşist aldığı darbeye yaralandı bunun üzerine faşistler paniğe kapılarak hava ateş açtı. Anti-faşist öğrenciler sloganlarla Cebeci Kampüsü'ne çekilirken faşistler kaçtı. Kısa süre içinde toplanan yaklaşık 50 Anti-faşist öğrenci okulda beklemeye başladı. Olayın DTCF'ye sığmamasından endişe eden polis DTCF'ye girdi ve yaklaşık yarım saatlik bir beklemenin ardından okuldan çıktı. Olaya tepkinin büyüklüğü okul çıkışına yansıdı ve Cebeci kampüsü ile DTCF'den çıkan öğrencilerin buluşması, yaklaşık 300 kişiyi Kolej kavşağında bir araya getirdi. Kitle, "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganıyla Yüksel Caddesine yürüyerek faşizme prim verilmeyeceğini açıkladı. Coşkunun yüksek olduğu yürüyüşten sonra, coşku basın açıklamasında da sürdü.

Bu saldırılarda görülen en geniş kitle olması bakımından, faşizme karşı tepkinin büyüklüğü gelecek günlerin gençliğin mücadelesinin daha coşkulu ve militan geçeceğinin göstergesiydi. Ankara geçmişte olduğu gibi bu günde saldırıların yanıtı kalmayacağını göstermiş oldu.

Son aylarda artan faşist saldırılar 21 Aralıkta Kızılay'daki Sakarya Caddesinde protesto edildi. Aralarında Proleter Devrimci Gençliğin de bulunduğu Antifaşist Öğrenciler Mithatpaşa Köprüsünde toplanarak Ziyagökalp Caddesinden Sakarya Meydanına yürüdü. Yürüyüş boyunca "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Biji Biratiya Gelan" sloganları atarak alana girdi. Alanda Halkevleri, DİSK, KESK, TMMOB gibi pek çok kitle örgütü ile CHP, TKP, SDP gibi siyasi partiler de vardı. Basın açıklamasını DİSK Dönem Sözcüsü okudu. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde saldırıların üniversitelerde yoğunlaştığı ve bunun sistemli olduğu vurgulandı.

Ankara Üniversitesinden bir PDD okuru

✓ 03.11.2006- Ankara Gazi Üniversitesi Beşevler Kampüsünde 20 kadar faşist silah ve satırlarla devrimci öğrencilere saldırı. Saldırıda iki öğrenci ağır yaralandı. Yaralanan öğrencilerden birinin bacağına üç kurşun yarası olduğu öğrenildi. Yaralıları Gazi Hastanesi'ne kaldırıldı. Saldırı sırasında çevreleri sarılan devrimci öğrencilerin okula girmek istedikleri, fakat özel güvenliklerin izin veremeyerek saldırıya destek verdikleri öğrenildi.

✓ 9.11.2006- Akşam saatlerinde Gazi Üniversitesi'nden çıkmakta olan Ergin Surha saldırıya uğradı. Daha önce de Tunceli'li ve Kürt olduğu için sürekli tehdit edilen ve saldırıya uğrayan Surha, can güvenliğinin olmadığını okul yönetimine bildirmesine rağmen onlarca öğrencinin gözü önünde kafasına zincir vurularak ağır yaralandı.

✓ 10.11.2006- 9 Kasım günü Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde bir öğrenci, 3 faşist tarafından saldırıya uğradı. Başından darbe alan arkadaşımız faşistlerin elinden kurtularak uzaklaştı.

✓ 15.11.2006- Tokat'ta Niksar kavşağı yolu üzerinde 7 kişilik öğrenci grubuna 25-30 kişilik bir grup faşist önce sözlü ve küfürle tacizde bulundu. Ardından faşistler 3 öğrenciye saldırarak ağır şekilde darp ederek yaraladı.

✓ 17.11.2006- İstanbul Halkalı Ticaret Lisesi'nde 17 ve 20 Kasım günleri faşist saldırılar yaşandı.

✓ 24.11.2006- Ankara Üniversitesinde bir faşist öğrenci dövüldü.

✓ 28.11.2006- Mersin Üniversitesinde öğrenciler taş ve sopalarla kavga ettiler

✓ 31.11.2006- Samsun 19 Mayıs Üniversitesinde Halkevi üyesi dört öğrenci bıçaklı saldırıya uğradı. Üniversite kampüsü içinde taksii ile öğrencilerin önünü kesen faşistler, bıçak ve satırlarla saldırıya geçti. Saldırı sonucu iki öğrenci ağır yaralandı. Yaralanan öğrenciler, üniversite hastanesine kaldırılarak ameliyata alındı.

✓ 01.12.2006- Çanakkale 18 Mart Üniversitesinde 7 öğrenci akşam saatlerinde faşistlerin bıçaklı saldırısına maruz kaldı. Faşistler, bir gün önce de akşam saatlerinde yurttan kalan muhalif görüşlü altı öğrenciye saldırı. Öğrenciler saldırı sonucunda çeşitli yerlerinden yaralandı.

✓ 05.12.2006- Cuma gecesi Ege Üniversitesi yurdunda devrimciler, örgütlenme faaliyetleri sürdürmeye çalışan faşistlere müdahale etmiş ve anti faşist öğrenciler yurdu oda oda dolaşarak faşistleri cezalandırmıştı. Faşistler yurttan sivil polis ve ÖGB korumasında çıkabilmişlerdi. Bu olay üzerine gece saat 24.00'de faşistler yurda çevik kuvvet ve panzer eşliğinde girdi. Aynı gece saat 12.30 sıralarında Bornova yolunda 4 öğrenciye faşistler saldırı. Faşist saldırıları protesto etmek için basın açıklaması yapmak isteyen devrimci öğrenciler yine faşistlerin saldırısına uğradı. Saldırıda çok sayıda öğrenci yaralandı.

✓ 05.12.2006- 4 Aralık akşamı Kurtuluş-Cebeci civarında yurtsever öğrenciler faşistlerin satırlı-bıçaklı saldırısına maruz kaldı. Saldırı sonucunda 4 öğrenci yaralandı. Yaralanan iki öğrenciden biri Başkent diğeri ise İbni Sina Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Aynı günün akşamında yaşananları protesto eden bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasından sonra Kurtuluş civarında bir öğrenci tekrar saldırıya uğradı.

✓ 08.12.2006- Cebeci Kampüsü karşısındaki bir kafede toplanan faşistlerle ilerici-demokrat öğrenciler arasında gerginlik yaşandı. Yaşanan gerginlik sırasında yanlarında getirdikleri silahları çıkaran faşistler havaya 6-7 el ateş ettikten sonra kaçtılar.

✓ 8.12.2006- Gaziantep Üniversitesinde iki Kürt öğrenci faşistler tarafından dövüldü.

✓ 13.12.2006- Yıldız Teknik Üniversitesinde öğrenciler, 50 kişilik faşist grubun saldırısına uğradı.

✓ 13.12.2006- İstanbul Üniversitesinde faşistlerin gittiği Türkçe Yaşam Kulübü basıldı, beş faşist cezalandırıldı.

Şili halkı öfkeli Pinochet eceliyle öldü

10 Aralık'ta, tüm dünyada insan haklarının kutlandığı bir günde, şu tecelliye bakın ki, insan hakları ihlaliyle dünyada belki de en fazla bilinen isimlerden biri, diktatör Pinochet, kaldırıldığı askeri hastanede öldü. Yapılan açıklamada, ölümün kalp yetmezliği sonucu olduğu bildirildi. Tam 91 yaşındaydı öldüğünde. Diğer kötüler gibi çok uzun yaşamıştı Pinochet de.

Şili, Güney Amerika'nın batısında ince uzun bir ülke. Ama bize o kadar yakın ki. Orada 11 Eylül günü bir askeri darbe gerçekleşti. Bizde 12 Eylül'de. Şili'deki darbenin arkasında ABD vardı. Türkiye'de de öyle. Şili'de cuntanın ekonomi politikasını yürütenlere ABD'de "Chicago Boys" (Şikago oğlanları) deniyordu. Bizde de darbe olduğunda Washington, "bizim oğlanlar" diyerek sevinmişti.

70'li, 80'li yıllar boyunca Şili'de ve Türkiye'de ve daha birçok ülkede, onların "oğlanlarıydı" gerçekten darbeleri yapan. 11 Eylül sonrası Şili, katliamlar, işkenceler, kayıplar ülkesi olmuştu, tıpkı bizim 12 Eylül sonrasında yaşadığımız gibi. Ve bu vahşetin sorumluları, yargılanmaktan kurtulmak için göstermelik bir anayasa onaylatmış, kendilerini "dokunulmazlık" zırhına almışlardı. Ama buna rağmen yıllardır Şili halkı Pinochet'i yargılamak için uğraştı ve geç de olsa yargılatmayı başardı. Bizde bu bile gerçekleşmedi. Ama Şili halkıyla kurduğumuz "kader birliği", bizi Şili'ye hep yakın hissettirdi. Şili ile Türkiye arasında sürekli paralellik kurulmasını getirdi. Şimdi Pinochet'in ölümüyle birlikte 12 Eylül cunta şeflerini hatırlamamız, boşuna değil.

Şili'de askeri darbe ve arkasında ABD

Tüm dünya Pinochet ismini, 11 Eylül 1973 yılında Şili'de gerçekleştirdiği darbeye duydu. Ama asıl ününü, darbe sonrası yaptığı vahşetle, işkence ve katliamlarla kazandı.

1970 yılında yapılan seçimlerde; devrimci, demokrat, ilerici kesimlerin ittifakından oluşan "**Halk Birliği**"nin (Unidad Popular) adayı olarak seçimleri kazanan Allende, "seçimle işbaşına gelen ilk sosyalist lider" olarak tarihe geçti. Allende, hükümeti kurar kurmaz, ilk iş olarak toprak reformu kararı aldı. ABD tekellerinin elinde olan bakır madenlerini devletleştirdi. Yine ABD'nin en ünlü telekomünikasyon şirketi olan ITT'nin Şili'deki malvarlığına el koydu. Küba, Çin, o dönemki Doğu Almanya gibi ülkelerle diplomatik ilişkiler kurdu. İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını düzelteren uygulamalar başlattı. vb...

Bütün bunlar, Küba devrimiyle sarsılan ve Latin Amerika'da artan gerilla hareketleriyle zor günler yaşayan ABD'yi fazlasıyla rahatsız eden gelişmelerdi. Seçim öncesi de Allende'nin kazanmaması için uğraşmış fakat başaramamıştı. Allende, ABD'nin tüm ekonomik ambargosuna, iç karışıklık yaratan provokasyonlarına rağmen Şili halkının desteğini artırıp, seçimleri ikinci kez kazanınca, düğmeye basıldı. Bizzat ABD'nin eğittiği Şili ordusu içindeki komutanlar harekete geçirildi. Ve 11 Eylül 1973 yılında o sırada Genelkurmay Başkanı olan Pinochet ile askeri bir darbe gerçekleştirdi.

Darbenin arkasında dönemin ABD Dışişleri Baka-

Şili ile Türkiye arasında benzerlikler kadar, ayrılıklar da var. En başta Pinochet'e karşı büyük bir direniş sergilenmiştir. Bizdeki gibi direnişsiz bir yenilgi değildir. Sonrasında Pinochet'i yargılamayı başarmaları da bu direniş sayesinde olmuştur. Bizde ise Evren ve ekibi halen yargılanamamıştır.

Şili'li bir ozan'ın Pinochet döneminde söylediği kehanet gibi dızeler, elbet bir gün gerçek olacak, "Onların Eylül'leri üzerine, bizim Ekim'lerimiz düşecek"tır!

ni -şimdilerde Bush'un akıl hocası olan- Henry Kissinger vardı. Kissinger, sonraları, başkan Nixon'un kendisine Allende hükümetine karşı bir darbe örgütlemesi talimatını verdiğini açıklayacaktı. Aynı Kissinger, Allende cumhurbaşkanı olmadan önce de, "kendi halkının sorumsuzluğu yüzünden bir ülkenin komünizme doğru gitmesine neden seyirci kalmamız gerektiğini anlamıyorum. Bu konular, Şililerin karar vermesine bırakmak için fazla önemli" demişti. Ve darbe sonrasında, Allende örneğinin sadece Latin Amerika ülkeleri için değil, Fransa, İtalya gibi Avrupa ülkeleri içinde "kötü örnek" oluşturacağını, o yüzden engellediklerini söyledi. Şili darbesinde ABD'nin üstlendiği rol, geçen yıllarda yayımlanan Amerikan hükümet belgelerinde de ortaya çıktı. CIA, darbenin örgütlenmesinde doğrudan yer almıştı, Amerikan tekeli ITT ise, bu darbeyi finanse etmişti.

Diktatörün kanlı, kirli sicil

Pinochet, Şili'de 1973- 1990 yılları boyunca tam 17 yıl süren bir askeri diktatörlük dönemi yaşattı.

Bu dönem boyunca kaç bin kişinin tutuklandığı ve kaçının öldürüldüğü halen tam olarak bilinmiyor. Bilenenler: tutuklulardan 2095 kişinin öldürüldüğü, 1102 kişinin ise kaybedildiği. 35 bin kişiye işkence yapıldığı, 200 bir kişiyi sürüldüğü ya da ülkesini terk etmek zorunda bırakıldığıdır. Buna karşın bir bütün olarak Şili halkı ve birçok sanatçı, sendikacı, kahramanca direndi. Onların içinde en fazla bilineni, protest şarkıcısı Victor Jara'nın, binlerce muhalifin toplandığı stadyumda şarkı söylemeye devam etmesidir. Bunları üzerine Jara'nın önce dilini, sonra ellerini keserler. Ünlü şair Pablo Neruda'nın bu vahşet karşısında evine çekildiği ve orada öldüğü bilinmektedir. Sonraki yıllarda 1974-78 arasında 400 kişinin işkenceyle öldürülüp askeri helikopterle denize atıldığı ortaya çıkmıştır.

Pinochet'in yaptığı vahşet, sıralamakla bitmez. Sadece o da değil. Pinochet dönemi, her faşist cunta döneminde olduğu gibi burjuvazinin vurgun dönemidir aynı zamanda. IMF'nin, emperyalist finans kuruluşlarının ve tekellerinin kobayı, karlarına kar kattıkları bir ülke olmuştur Şili. Liberal ekonominin yıldızı Fredman, Şili ekonomisinde yarattığı "mucizeler" ile parlamıştır. Dış borçlanma ile finanse edilen döviz bolluğunun yarattığı ithalata dayalı büyüme sonucunda Şili ekonomisi tarihinde görülmemiş oranda cari işlemler açığı vermiş, işsizlik artmış, ücretler iyice erimmiştir. 1982 yılında yaşanan krizle birlikte, işsizlik oranı iki misline fırladı, Şili parası pul olur, ekonomisi tümden iflas eder. Bizdeki 24 Ocak Kararlarının 12 Eylül cuntası eliyle yürütülmesi gibidir. Şili'de yaşananlar.

Başına gelecekleri tahmin eden tüm diktatörler gibi Pinochet de sonrasında yargılanmamak için her tür yasal düzenlemeyi yapmıştır. Ancak yoğun mücadefeler sonucunda bu ayrıcalığını kaybeder. Diktatörün son yılları, hakkında açılan davalarla geç-

cektir. 1998 yılında İngiltere ziyareti sırasında, İspanya'ya teslim edilmek üzere ev hapsine alınır ve 2000'e kadar süren mahkemesi sağlık gerekçesiyle lehine sonuçlanır. Ekim ayında da yaptığı işkenceler nedeniyle Şili'de ev hapsine alınmıştır ama Aralık ayı başında kefaletle serbest bırakılır.

Sadece insan hakları ihlalleri için değil, yolsuzlukları yüzünden de yargılanmaktadır Pinochet. 2004 yılında yurtdışındaki hesaplarında 27 milyon dolarlık kaynağı belirsiz bir servete sahip olduğu ortaya çıkmıştır. Bu paranın önemli bir kısmının kokain ticaretinden kazandığı söylenmektedir. HSCB Bankasının Hong-Kong'taki şubesinde bin külçe (9 ton) altını olduğu, bu altınların değerinin ise 160 milyon dolar civarında olduğu, bir başka vakadır. Pinochet, vergi kaçakçılığından da yargılanmış, 2 milyondan fazla vergi borcunu, banka hesaplarındaki bu paralarla ödemiştir.

O, katil ve canı olduğu kadar hırsız ve riyakardır. Ölümünden önce her şeyi Şili için yaptığını söylemiştir ama yurtdışına kaçırıldığı paralar, gizli hesapları açığa çıkmıştır. Dahası, Şili için "burası Vietnam değil, bizden kimse ölmedi" diyecek kadar ABD ile özdeşleşmiş, gönüllü uşaklığın en uç örneklerini sunmuştur. Fakat her efendi-köle ilişkisinde olduğu gibi ABD, yine çıkarları gereği, Pinochet'i bir kenara fırlatmıştır. Ölümünün arkasından Washington'un açıklaması, "kalplerinin Pinochet kurbanları ve aileleri ile birlikte olduğu, Şili halkını demokrasiyi kurduğu için kutladığı" şeklindedir. Pinochet'in ölümüne üzüldüğünü belirten tek kişi, "demirlady" lakaplı İngiliz eski başbakanı Thatcher olmuştur.

Bir diktatörün ardından

Şili halkı, Pinochet'in ölümünü sokaklara çıkarak kutladı. Tek üzüntüleri, onu yargılayamadan, eceliyle ölmüş olmasıydı. Ölümünden sonra da Şili karıştı. Başkent Santiago'nun bazı bölgelerinde gösterilerle polis arasında çatışma çıktı.

Diktatör için devlet töreni yapılmadı, sadece askeri bir törenle yetinildi. Şili'de şu andaki devlet başkanı Michelle Bachelet, Pinochet için devlet töreni düzenlenmeyeceğini, yas ilan edilmeyeceğini duyurdu. Bachelet, Pinochet döneminde annesiyle birlikte diktatörlüğün işkence tezgahlarından geçmişti. Babası da darbe sırasında hava kuvvetlerinde generalken, darbeye karşı çıktığı için tutuklanmış ve cezaevinde hayatını kaybetmişti.

Pinochet'in ailesi, mezarının tahrip edileceğinden korktukları için cesedi yakıp küllerini dağıtacaklarını söyledi. Yani diktatörün bir mezar taşı bile olmayacaktı. İşkence yapıp denize attığı binlerce "kayıp" gibi.

Ölümünden sonra Allende'nin kızı yaptığı açıklamada: "Adaletin işini tamamlamadığını düşünüyorum. Halen aleyhinde açılan 400 dava var. Şili halkı için, tüm mağdurlar için davanın bitmesi çok önemliydi. Ne yazık ki öldü" dedi. Ve "hakimlerin işlerini yapmaya devam etmeleri gerektiğini" belirtti.

Uluslararası Af Örgütü de Pinochet'in ölümün dünyadaki tüm ülkeleri harekete geçirmesi gerektiğini, Pi-

nochet'le aynı konumda olan insanların ölmeden yargılanmalarını savundu. Pinochet'i yargılayan bir İspanyol yargıç ise, "Pinochet'e karşı davalar devam etmeli, çünkü tek sorumlu o değil" diye konuştu. İspanyol yargıcın hazırladığı rapor şu sorularla başlıyordu: "Bu insanların infazı için emirleri nasıl verdiniz? Eğer söyledığınız gibi onlarla savaşta idiyse ve kamusal askeri eylemler içeren bir savaş planını uyguluyor idiyse, neden Cenova Sözleşmesini uygulamadınız? Bu infazların gerçekleştirmesi için emir verirken nasıl bir hiyerarşik yapıya başvurdunuz? Bu olağan askeri hiyerarşik yapı mı, yoksa DINA, yani gizli polislin yönlendirdiği yarı askeri bir yapı mıydı? Ve DINA'yı ne zaman kurdunuz? Kimlerin kaçırılacağını belirleyen komuta ilişkisi nasıl şekillendi?"

Bunlara ve daha sorulması gereken nice soruya yanıt alamadı tabii. Sözde "Uluslararası Ceza Mahkemesi" vardı. 1998 yılında, 120 ülke tarafından Roma'da yeniden belirlenen tüzüğe göre, savaş suçlularının yargılanabilmesi için suçlunun yurtlaştığı devletin onayı şart koşuluyordu. Böylece iktidarını kaybetmiş olsalar da, öncesinde yaptıkları anayasa ve hukuk sistemi ile -tıpkı bizdeki gibi- bu diktatörleri yakalamak ve uluslararası mahkemede yargılamak imkansız hale getiriliyordu. Diktatörlerin ancak yükselen halk hareketiyle sanık sandalyesine oturtulabileceği Pinochet örneğinde bir kez daha görüldü. Şimdi Şili halkı, Pinochet'i yargılayamadığı için üzgün ve öfkeli. Bu, Türkiye halkları için de uyarıcı olmalı.

Şili ile Türkiye arasında benzerlikler kadar, ayrılıklar da var tabii. En başta Pinochet'e karşı büyük bir direniş sergilenmiştir. Bizdeki gibi direnişsiz bir yeniliği değildir. Sonrasında Pinochet'i yargılamayı başarmaları da bu direniş sayesinde olmuştur. Bizde ise Evren ve ekibi halen yargılanamamıştır.

Hükümetin başında Allende vardır. Bizdeki Ecevit, Demirel gibi sahte demokrasi havarileri değil. Allende, darbeye karşı direnerek ölmesini bilmiştir. Ölümünden önce bir radyo istasyonuna bağlanarak şunları söylemiştir: "Olan bitenler karşısında işçilere tek bir şey söyleyebilirim: Teslim olmayacağım, sonuna dek savaşacağım... Onlar halkı zincire vurup köle yapabilirler, ama toplumdaki süreçler, zorbalıkla, cinayetle durdurulamaz. Tarih bizindir, tarihi yapan halktır. Şili'ye ve geleceğine inanıyorum. Yaşasın Şili halkı, Yaşasın İşçiler!"

Allende, kişi olarak onurlu bir davranış sergilemiştir. Fakat Allende'nin siyasi çizgisi, "barışçıl sosyalizm" hayalleri, Şili ile birlikte iyice tuzla buz olmuştur. Burjuvazi, dünyanın hiçbir yerinde, iktidarlarını seçim yoluyla sosyalistlere vermemiştir çünkü. Devrim olmaksızın seçim yoluyla işbaşına gelmenin ve düzen içi iyileştirmelerin sınırları bellidir. Şili örneği bunu somut olarak ortaya koymuştur. Allende, attığı tüm adımlarda yasal sınırlar içinde kalmaya özen gösterirken, emperyalistler ve işbirlikçileri, her tür yasa-dışı uygulamayı devreye sokmuşlardır. Keza ABD ile belli bir uzlaşmaya gitmek için diktatör Pinochet'i Genelkurmay Başkanlığına getiren de yine Allende'dir. Bugün Latin Amerika ülkelerinde, **Brezilya, Bolivya, Venezuela**'da yaşa-

nanlara, Şili örneği üzerinden bakmak ve yerli yerine oturtmak gerekir.

Yazımızı, Şili'li bir ozan'ın Pinochet döneminde söylediği ve bizim de çok severek kullandığımız kehanet gibi dizeleriyle bitirelim: **Onların Eylül'leri üzerine, bizim Ekim'lerimiz düşecek!**

Türkmenistan Devlet Başkanı Saparmurat Niyazov öldü. Kendisini ömür boyu lider ilan eden, soyadını değiştirerek 'Türkmenbaşı' ismini alan Niyazov'un ölümü, bölgedeki ilişkiler anlamında kritik bir dönemde gündeme geldi.

Türkmenbaşı'nın büyüklük hastalığı

'85 yılında Türkmenistan Komünist Partisi'nin başkanı olan Saparmurat Niyazov, ülkeyi 21 yıl boyunca yönetti. Bu yönetimin merkezinde ise, öncelikle kendi benmerkezciliği duruyordu. Bu nedenle öncelikle ismini değiştirmişti. Ay'daki bir kraterle, bir gezegene, ülkenin en yüksek dağına kendi adını verdi. 1997'de geçirdiği bir kalp ameliyatından sonra, parklar dahil tüm kamusal alanlarda sigara içilmesini yasakladı. Doktorlara Hipokrat yemini değil, kendisine bağlılık yemini ettiriyordu. Aylara kendisini ve ailesinin isimlerini takmış, günlerin c's isimlerini değiştirmişti.

Bakanları kameralar önünde azletmekten zevk alan Türkmenbaşı, meteoroloji müdürü yanlış tahminde bulundu diye maaşını kesmekten çekinmemişti. On yıllık yaş dilimlerini değiştirip, oniki yıllık dilimler yaratmış, ülkede ortalama yaşam süresi 60 yıl olmasına rağmen, insanların 'yaşlı' sayılabilmeleri için 85 yaşını geçmesi koşulunu getirmişti. Ülkenin tek opera ve balesini, 'halkın maneviyatını bozduğu' gerekçesiyle kapatmıştı. Başkent dışındaki hastaneleri kapatma gerekçesi ise 'hastalananlar başkente gelsin' olmuştu.

Günlük yaşama ilişkin her şeyi kendi zevkleri, kendi kompleksleri ve tepkileri doğrultusunda değiştirmekte tam bir pervasızlıkla davranıyordu.

Doğalgaz kavgası sertleşecek

Türkmenistan 20 trilyon metreküpü aşkın rezervleriyle, dünyanın beşinci büyük doğalgaz kaynaklarına sahip ülkesi. Petrol ve doğalgaz zengini Hazar havzasında yer alması onun stratejik önemini daha da artıran bir etken. Bağımsızlığını ilan etmesinin arkasından gaz üretimi 100 milyar metreküpten 15 milyar metreküpe kadar geriledi. Bu üretimin de yüzde 84'ü ihraç ediliyor.

Türkmen doğalgazı, dış dünyaya asıl olarak Rusya üzerinden geçen boru hatları sayesinde gerçekleştiriliyor. AB, Ukrayna gibi ülkeler bu doğalgazı Rusya üzerinde alıyorlar.

Rusya, Türkmenistan'ın en büyük gaz alıcısı ve buradan çok ucuza aldığı gazı, çok pahalı bir fiyata başka ülkelere satıyor. Türkiye de bu ülkelerden birisi. Rusya'dan Türkiye'ye uzanan Mavi Akım boru hattından, Rusya'nın Türkmenistan'dan aldığı gaz akıyor.

Türkmenistan Rusya'ya bu bağımlılıktan kurtulabilmek için dönem dönem kimi girişimlerde bulundu. Mesele 1999 yılında Türkiye ile imzalanan Transhazar doğalgaz boru hattı projesi, Türkmen gazını

Türkmenbaşı öldü

Rusya, Türkmenistan'ın en büyük gaz alıcısı ve buradan çok ucuza aldığı gazı, çok pahalı bir fiyata başka ülkelere satıyor. Türkiye de bu ülkelerden birisi. Rusya'dan Türkiye'ye uzanan Mavi Akım boru hattından, Rusya'nın Türkmenistan'dan aldığı gaz akıyor. Türkmenistan Rusya'ya bu bağımlılıktan kurtulabilmek için dönem dönem kimi girişimlerde bulundu.

Türkiye üzerinden Avrupa'ya ulaştırmayı hedefliyordu. Keza son dönemde İran ve Türkiye üzerinden Avrupa'ya gaz göndermeyi hedefleyen ya da Afganistan üzerinden Pakistan ve Hindistan'a uzanan ve Çin'e gaz satmayı hedefleyen doğalgaz boru hattı projeleri üzerinde çalışıyordu. Ancak Türkmenbaşı bu projeleri gündeme getirmekle birlikte, bugüne kadar bu konularda hiçbir adım atmadı. Hatta tersine, yakın bir zaman önce Rusya ile yeni gaz anlaşmaları imzaladı.

Yeni dengeler

Türkmenistan 12 Aralık 1995 tarihinde BM Genel Kurulundaki oylamada, 'daimi tarafsızlık' statüsü kazandı. Bu statü, askeri açıdan Türkmenistan'ı herhangi bir askeri bloka girmekten muaf tuttuğu gibi, ülkesi üzerinde askeri üslerin kurulmasına, askeri birliklerin bulundurulmasına engeldi, bu yanı sıra da asil olarak, bölge ülkeleri üzerindeki hegemonyasını korumak isteyen Rusya'ya karşı alınmış bir karar olma niteliğini taşıyordu. Diğer taraftan, Afganistan saldırısı sırasında koalisyon uçaklarına hava sahasını açarak ABD'yi destekler bir konuma girmişti.

Ancak Türkmenistan'ın genel olarak Rusya'ya daha fazla bağımlı olduğunu, doğalgaz satışından kaynaklanan ilişkilerin, diğer konularda da etkin olduğunu söylemek mümkün. Bugün ise, Türkmenbaşı'nın ölümü bu dengeleri değiştirebilir. Zaten Rusya Devlet Başkanı Putin, Ocak ayında Türkmenistan ziyaretini gerçekleştirerek yeniden gaz anlaşmaları imzalayacağını açıklayarak, bu konuda kaygılı olduğunu göstermiş oldu.

Türkmenbaşı'nın ölümünün hemen arkasından başlayan iktidar kavgası ise, Türkmenistan üzerindeki bütün hesapların hızlı bir biçimde devreye girdiğini gösteriyor. Yasalara göre devlet başkanlığına vekalet etmesi gereken Parlamento Başkanı Ovezgeldi Atayev tutuklandı. Arkasından başka tutuklamalar geldi. Onun yerine Türkmenbaşı'nın akrabası ve doktoru, hükümette Başbakan Yardımcısı ve Sağlık Bakanı olan Kurbanbul Berdimuhamedov, seçimlere kadar lider olarak atandı. Sürgündeki muhalefet mensupları da ülkeye geri dönmek üzere harekete geçti.

Bu durum, doğalgaz üzerindeki hegemonya kavgasının çok sert bir biçimde yaşanacağını gösteriyor.

Emperyalist çelişkiler keskinleşiyor

AB Türkiye'ye kükrüyor

Kapitalizmin en yüksek aşamasında sistem kendini var etmek için olağanüstü bir çaba içinde. Emperyalist tekeller, 21. yüzyılın çok zor geçeceği tespiti yapmıştı. 20. yüzyılın sonlarında yapılan bütün (açık-gizli) kurumsal toplantılarının ana gündemini bu oluşturdu. Ve tüm planlarını da, karlarını güvenceye alacak şekilde kitle hareketlerini bastırma yönünde olarak yaptılar. Bütün olgular, yeni bir emperyalist savaşın kaçınılmazlığına işaret ediyordu çünkü. Ve yüzyıllık tecrübeleri gösteriyordu ki, emperyalist savaşlar devrimleri doğurur, halk demokrasisi ve sosyalist ülkeler savaşızsömürsüz bir dünya emsali çıkarır ortaya... Dolayısıyla, yeni örgütlenme biçimleri, tüm hesaplar ve alınan bütün kararlar, emperyalist sistemin çürüten temelinin reorganizasyonu ve ekonomi ve siyasetin yeniden dizayn edilmesi üzerine oturtulmaya çalışılırdı.

Örneğin AB... 1992 yılında bu adı almıştı. 2004 yılında da üye sayısını 25'e çıkararak ikiye katladı (AET iken 12 üyeden oluşuyordu). Daha- sı, 2000'lerin hemen başında anayasasını ve askeri stratejisini de oluşturarak, 21. yüzyılda askeri bir güç olarak da kendisini ortaya koyduğunu ilan etti.

Örneğin NATO... Daha '97 yılında işlevini 21. yüzyıla uygun hale getirmekten söz etti. Yaklaşık 10 yıl sonra bugün, NATO'yu, günün "acil görevleri"ne göre örgütlenme konusunda somut adım da atıldı.

Örneğin ŞİÖ... '96'da kurulduğunda başı çeken Çin ve Rusya dahil 5 üye ülkeden oluşuyordu. 2004'ten sonra ise genişledi. 2000'li yıllarda askeri olarak da ifadesini bulan örgütlenmeler yaratmaktan geri kalmadı. ABD karşıtlığıyla etkili bir güç oldu.

Emperyalist paylaşımın odağında Hazar ve Ortadoğu petrollerinin geleceği, Afrika ve Asya zenginlikleri, Akdeniz'de egemenlik kurma mutlaka var ve aslında bir bütün olarak dünyanın her köşesinin yeniden paylaşımı söz konusu. Neresi, kimin egemenliği ne geçecek? ABD, Irak'ı işgal ederken, AB'li ve Rus emperyalistlerinin hegemonyasında olan komşu ülkelerle çevrili yapısını dikkate alması mesela. Irak'a girdiğinde (ilk günlerde işgali başarıyla yürüteceğinden çok emindi), bu alanda rakiplerini sıkıştırarak söz sahibi olacağını istihla hesap etmişti. Karşı taraf işe, ABD'nin Ortadoğu'da güç olma hesabını bozmak vazgeçilmezdi.

Akdeniz'e ele geçirme meselesinde de de durum farklı değil. Dolayısıyla Kıbrıs'ın stratejik önemi ortaya çıkıyor. Kıbrıs öyle bir yerde ki, sadece Akdeniz değil, Ortadoğu, Kuzey Afrika, Kafkaslar gibi önemli bölgeleri kontrol altına almak Kıbrıs'a sahip olmaktan geçiyor. Kıbrıs, gerek bu bölgelerin geçiş noktasında bulunması gerekse de Balkanlar'dan Kafkaslar'a dek uzanan büyük bir alanı denetleyebilecek bir mevzi oluşturması nedeniyle, emperyalistler tarafından şiddetle arzulanan bir ülke. Öte yandan da petrol zengini. Ama özellikle su yönünden ilgi çekici. Yani Kıbrıs adası, sadece jeostratejik özelliklerden dolayı değil, petrol, doğalgaz, su gibi zenginlikleriyle de paylaşılma- mayan köprü...

İşte, tüm emperyalistlerin Türkiye ile tüm ilişkileri, dünya paylaşımında aralarındaki rekabetin şiddetine göre belirleniyor. Bunlar Hazar'da, Ortadoğu'da, Akdeniz'de, orda-burda kapıştıkça "Türkiye'nin konumu" tartışması hepten kızışıyor.

Tüm emperyalistlerin Türkiye ile tüm ilişkileri, dünya paylaşımında aralarındaki rekabetin şiddetine göre belirleniyor. Bunlar Hazar'da, Ortadoğu'da, Akdeniz'de, orda-burda kapıştıkça "Türkiye'nin konumu" tartışması hepten kızışıyor.

AB'nin Türkiye'ye karşı tutumunu da aynı rota belirliyor. AB'nin temel amacı, Türkiye'nin tümüyle kendi egemenliğine girmesi. Bu nedenle üyelik sürecini uzattıkça uzatıyor.

AB'nin Türkiye'ye karşı tutumunu da aynı rota belirliyor.

Türkiye'nin AB serüveni

2006 Aralık ayında Türkiye-AB müzakere süreci alevlendi. Önce AB Komisyonu kararına, sonra Dışişleri Bakanları toplantısına, ardından da "AB Liderler Zirvesi"ne kilitlendi Türkiye. Sonunda olan oldu ve sekiz başlıkta (1) müzakerelerin bekletilmesi kararı çıktı. Türkiye egemenleri gerçek anlamda ecel terleri döktü. "Aleli düşürülünce" de rahatlar gibi oldu.

Dolayısıyla AB emperyalistlerinin geleneksel tavrının değişmediği görüldü... Tartışmaları doruk noktasına çıkarmak, Türkiye'yi kuşatıp iyice bir hırpalamak... Kızım sana söylüyorum Türkiye, gelinim sen anla ABD! Bush'un telefonları hiç susmadı elbette, AB'yi bölmek için aklı karayı da seçti. Ve daha kim bilir(!) ne oyunlar döndü...

Müzakerelerin başlama tarihi olan 3 Ekim 2005'te, başlama şartı olarak, AB'nin istediği "Gümrük Birliği Protokolünü Güney Kıbrıs dahil tüm AB ülkelerine uygulaması" şartını, Türkiye kabul etmiş, ancak bu koşulda müzakere masasına oturabilmişti. Buna göre, AB de karşılık olarak Kuzey Kıbrıs'a uygulamakta olan izolasyonu kaldırmayı taahhüt etmişti. Bir yıl boyunca her iki taraf da anlaşmaya uymayınca, 2006 Aralık görüşmeleri birbirlerini bunun üzerinden suçlamakla geçti. Türkiye, KKTC üzerindeki izolasyonun kalkması karşılığında bir liman, bir hava alanı açabileceğini söylediyse de sonuç değişmedi ve her zaman olduğu gibi iç siyaset de karıştı.

Acaba "görünmeyen" yüzde ne vardı? Türkiye-AB ilişkilerine tarihsel olarak bir göz atmak bunu az-çok açığa çıkaracaktır.

İlişkilerin tarihsel kökleri çok eskidir, Osmanlı dönemine dayanır, fakat üyelik serüveni '60'lı yıllarda başlar. 1963 yılında yapılan Ankara Anlaşması'ndan sonra başlayan süreç; İkinci Paylaşım Savaşı sonrası, savaş galiplerinden biri olan ABD'ye tümüyle açılan Türkiye kapıları nedeniyle zayıflayan ilişkilere, iyime kazandırmıştı. Tekrar sıkılaştırılması ise, '70'li yılları buldu. Fakat, ABD hegemonyası güç kazandıkça, Türkiye'nin "aday üye" statüsüne alınması 1999 yılına dek uzadı. Öncesinde ('95 yılında) Gümrük

Birliği Anlaşması'yla yoğunlaşan kölelik koşulları, "aday üye"likle birlikte önüne konulan ödevlerle pekiştirildi. AB, Türkiye'yi zorluyordu. Çünkü AB içerisine Türkiye'yi sokmak için büyük gayret gösteren ABD'ydı.

'99 Helsinki Zirvesi'nden sonra katılım ortaklığı belgeleri çerçevesinde epeyce çabalayan Türkiye, 2003

Kopenhag Zirvesi'ne çok fazla umut bağladı. AKP müzakere süreci başlasın diye yoğun faaliyet içine girdi. ABD telefonlarıyla uyum içinde süren diplomasi trafiği; ancak yeni bir tarih alınmasına yaradı. 2004, Aralık...

Nihayet müzakerelerin başlaması ise 2005 yılı- nı buldu. Ve dosyalar açılıp kapanmaya başladı. Sağlık, eğitim, tarım, enerji, gıda güvenliği, balık- çılık, gümrük vs.den oluşan 35 başlık için tarama süreci konuldu ve binlerce sayfadan oluşan AB müktesebatı her gün incelemeye alınarak rapor edildi. "AB'ye uyum" için hükümet büyük bir hevesle çalışıyordu ve onlarca yasayı geçirdi Meclis'ten.

Ancak AB'nin temel amacı Türkiye'nin tümüyle kendi egemenliğine girmesi. Bu nedenle üyelik sürecini uzattıkça uzatıyor.

Aslında, ekonomik açıdan, kimisi açıktan, kimisi kapalı olarak Avrupalı emperyalist tekellerle işbirlikçi yerli tekeller de süreçten son derece memnun görünüyor. AB Komisyonu, 2006 Aralık görüşmesinde müzakere başlıklarının açılmadan kapatılması kararı alırken, aynı komisyonun "ekonomi ve para işle- ri"nden sorumlu Joaquín Almunia, Türk ekonomisi- nin AB'ye uyum gösterdiğini açıklıyordu. Ve şöyle di- yordu: "AB'ye aday ülkelerde aranan en önemli un- surlardan birisi olan ve ilk Kopenhag kriteri olarak da isimlendirilen işleyen piyasa ekonomisine Türkiye sa- hiptir."

Öte yandan, Rahmi Koç "Müzakerelere daha ön- ce başlasaydık keşke" diyecek kadar hoşnut görünü- yor ve emperyalist sermayenin akması için müzake- relere devam etmekten yana olduğunu söylüyor. TÜ- SİAD başkanı Ömer Sabancı da Koç'tan geri kalmı- yor bu konuda. Hükümetin AB çalışmalarına tam destek veriyor ve ekonomik reformlara hız vermesini istiyor hükümetten. Ve devam ediyor, Türkiye'nin Or- tadoğu-Kafkaslar-Balkanlar'daki rolüne atıfta buluna- rak: "Bölgedeki konumumuz ve ilişkilerimiz ne kadar güçlü olursa AB'ye tam üye olma ve gelişmiş ülkeler arasında yer alma hedefimize o kadar kolay ulaşı- rız."

Sabancı söylüyorsa bir bildiği vardır diyeceğiz ama gerek ABD emperyalistinin, gerekse de AB'li emper- yalistlerinin, Türkiye'yi bölge ülkelerine "modern ülke" olarak gösterdikleri sır değil.

AB'nin vazgeçilmez Kıbrıs. ABD'nin de...

AB de, ABD de Ortadoğu halklarını boyunduruk al- tına almak için Kıbrıs'a büyük önem biçiyor. Kuşku- suz diğer emperyalist güçlerin de gözü Kıbrıs'ın üze- rinde.

Kıbrıs konusunda görünürde Yunanistan ve Türki- ye çatışma halinde. (Elbette kırmıtlar oldukça cazip) Biri Güney Rumları, biri Kuzey Türkleri üzerinden yu- rütüyor bu çatışmayı. Halkları birbirine kırdırarak Kıb- rıs'ı bölenler elbette emperyalistlerdi. Ve de Yunanis- tan ve Türkiye'nin arkasında her zaman AB-Rusya ile ABD'nin çıkarları savaşı. İngiltere ve ABD'nin Ku-

zey Kıbrıs Türk kesiminde Yunanistan ve Rusya'nın Güney Kıbrıs Rum kesiminde hem askeri üsleri hem radar istasyonları var. Emperyalistler adada, kurdukları silah depolarını güvenceye almak için, düşmanlık tohumları ekerrek kardeşçe yaşayan halkları birbirine kırdırmaya çalıştılar.

ABD ve AB'nin emelleri uğruna Türkiye'nin egemen sınıfları da Kıbrıs'ı aynı amaçla kullanıyor. Adada farklı tekelin çıkarları çatışınca Kıbrıs'ta ilgili her gelişme aralarında şiddetli bir kavgaya yol açıyor. "Kıbrıs bir Susurluktur" demek hiç yanlış olmaz. Kara para aklama, uyuşturucu-fuhuş-kumarhaneler merkezi; sivil faşistlerin her tür iş için mekan eylediği yer, "derin devlet" dedikleri gizli devlet teşkilatlarının tüm kirliliklerini akladıkları mekan, eğitim yeri ve silah yatağı...

Kıbrıs için Annan planı, 11 Kasım 2002'de devreye girmişti. Annan planı da AB politikaları da Kıbrıs için aynı anlamı taşıyor: NATO, BM ve AB ordusunun kargahı... Emperyalist güçler, hangi adla olursa olsun, ister NATO isterse AB ordusu, Kıbrıs'a silah yığmak için kıyasıya bir rekabet içindeler. Hazar ve Ortadoğu'da tam bir hakimiyet kurabilmek buradan geçiyor çünkü. ABD, AB, Çin ve Rusya'nın arasında Hazar ve Ortadoğu için büyük bir meydan savaşı kopacağı kesin. Sadece kopacak savaşa hazırlanmak için değil, sonrasında hangi dengeler kurulacak, bunlar da ince ince hesaplanıyor.

Türkiye'nin AB üyeliği üzerine kopan fırtına, bu ince hesapların su yüzüne çıkmasıyla şiddetleniyor.

Ve tabii dünyanın dip köşeleri bile egemenlik yarışında. Ek fırtınalar kopmasına yol açabiliyor. Ek fırtınalar başka bir yerde büyük fırtınalara dönüşebiliyor.

AB, Türkiye'ye ilişkin ipleri nasıl elinde tutacağına dair yaşadığı ikilemden dolayı denge kurmakla karşı karşıya. Bir yandan kendisini Ortadoğu'ya taşıyacak stratejik önemi, enerji yollarının güvenliğini teslim edebileceği ve büyük bir orduya sahip, üstelik ucuz işgücü cenneti Türkiye'yi kendi hegemonya emelleri için iştahla isterken; diğer yandan, ABD'nin hegemonik gücünü kıramadığı bir Türkiye'yi kendi içine alarak riske girmek istemiyor. Bir ipte iki cambaz oynar mı?! Düzenbazlık bilmeyen cambazlar oynayamaz. Ama emperyalistlerde öyle oyunlar var ki! Bu oyunların her çeşidini kullanıyor AB. Şantaj, tehdit, pohpohlama, havuç-sopa, aşağılama, okşama... Politikanın özü, Türkiye'yi hem içine almama hem de ilişkilerini tümünden koparmama üzerine kurulunca bazen bir bahar havası bazen de tipi estiriyor... "Güneşli bir hava" seçeneği yok mu?! Var, ama, şantaj... Okşama vs. gibi tüm düzenbazlıklarını bu havayı yaratmak için yapıyor zaten.

2006 AB Zirvesi, AB müzakere sürecini zora sokacak kadar neden fazla gerginleştirdi ilişkileri? Başka etkenler bir yana her şeyden önce ABD'ye vereceği cevabın sert olması gerekiyordu çünkü. Örneğin, 2002 sonunda yapılan NATO Prag Zirvesi'nde, ABD'nin üyelik süreci başlattığı 7 ülke, Baltık ve Doğu Avrupa ülkesi olduğu için ABD, Avrupa'nın ve Rusya'nın yanına yerleşmeyi hesap etmişti, ama AB, söz konusu ülkeleri yanına çekmek için buna karşılık vermede gecikmemişti. Aynı 7 ülkeli AB'nin genişleme süreci içine almak...

Şu anda AB, bir yandan ABD karşısında elini güçlendirmek için yoğun bir çaba içerisinde, diğer yandan yaşadığı iç sorunlar nedeniyle zayıflıkları artmakta. (Kitlelerin re-

AB, Türkiye'ye ilişkin ipleri nasıl elinde tutacağına dair yaşadığı ikilemden dolayı denge kurmakla karşı karşıya. Bir yandan kendisini Ortadoğu'ya taşıyacak stratejik önemi, enerji yollarının güvenliğini teslim edebileceği ve büyük bir orduya sahip, üstelik ucuz işgücü cenneti Türkiye'yi kendi hegemonya emelleri için iştahla isterken; diğer yandan, ABD'nin hegemonik gücünü kıramadığı bir Türkiye'yi kendi içine alarak riske girmek istemiyor.

dettiği AB anayasasının kabul ettirilmesi bunların başında gelen sorunlardan bir tanesi). Güçlü olduğunu hissettirmek istediğinde kükrerken, kimi zaman da geri çekilmekte. Bu durum, altı adımları da çeşitlendirmekte... ABD Irak'ta çıkmaza girdikçe, AB, hegemonya alanlarını genişletmek için her yolu kullanıyor. Son yıllarda Kıbrıs konusunda daha zorlayıcı olma tutumu bu yollardan biri.

Annan Planı devreye girdiğinde, AB de bunun üzerinden yol almak istemişti örneğin... **Denktaş-Talat** düellosu, bir anlamda istediği düzeyi yakalamasına engel oldu. AB'li emperyalistler (ABD'nin AB içindeki "truva atı" İngiltere özellikle), Talat'ın arkasındaydı. Türk işbirlikçi tekelci burjuvazinin arkasında olduğu **Talat**'ı AB yanlısı elit bir kesim ve reformistler de destekledi. Fakat **Denktaş** kılığı "Kızıl Elmacılar" a çalışıyordu ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin bu kahadı diğerlerini oldukça zorlamıştı. Seçimleri Talat kazandı, ama hem plan gereği yapılacak paylaşımda Kıbrıs'ın en stratejik bölgeleri konusunda yaşadıkları sorunlar, hem de TSK'nın adadaki konumlanışında anlaşamamaları, AB'nin 2003 Zirvesi'nde sonuç alınmamasını belirleyen etkenler haline gelmişti. Annan Planı, Kuzey'de kabul, Güney'de reddedilince, işler yeniden karışmıştı ve Mayıs 2004'te AB, genişleme sürecine dahil ettiği 10 ülke(2) içine Güney Kıbrıs Rum Kesimi'ni de almıştı. Böylece AB'li emperyalistler, Güney Kıbrıs Rumları üzerinden Türkiye'ye daha güçlü baskılar yapma şansını yakaladılar.

Ve 2006 Aralık Zirvesi'nde bu kozu iyi kullandılar.

Halkların ayak sesleri

kölelik planlarını çığnıyor

Aralık 2006 Zirvesi'nde görüşülen ana konu, AB'nin genişleme süreciydi. AB'nin efendileri Almanya ve Fransa, AB anayasasını öne çıkardılar. "İç sorunları çözüme kavuşturana dek genişlemeyi yavaşlatmak gerektiğini" savundular. Dolayısıyla, ana konu, aslında AB'nin iç sorunlarıydı. Sonuç bir basın toplantısıyla açıklanırken, "AB'ye üyelik kriterlerinde daha hassas olacakları iç sorunları düzeltmeye çalışırken yeni üyelerin yeni sorunlar yaratmasını istemedikleri ve bu nedenle kriterlerin eksiksiz olmasını isteyecekleri" söylendi. Dolayısıyla, Türkiye'ye elini cömert tutmazsa kapıların kolay kolay açılmayacağı mesajı verildi. Sürmekte olan 35 başlığın 8'inin açılmaması kararı resmi olarak da ilan edildi. Diğer başlıklar ise, Güney Kıbrıs'a hava ve deniz yollarının açılması şartıyla kapatılacak. Müzakere süreci bitmedi fakat aslında fiilen kilitlenmiş oldu böylece.

Zirveye AB anayasası damgasını vurdu. **Merkel**'in söylemiyle "Anayasa raydan çıkmıştı", öncelikle ele alınmalıydı. Ekonomik gücüne, askeri ve siyasal olarak da güç katmak buradan geçecek çünkü. Fakat, anayasasının yürürlüğe girmesi için bütün üye ülkelerin kabul etmesi şartına rağmen 25 üyeden 18'inde kabul edildi. Başta **Fransa** olmak üzere kendi halkına kabul ettiremeyen ülkelerin varlığı, bu işi çoktandır öncelikler arasına sokmuştu zaten. 2007 Ocak ayında AB dönem sözcülüğü Almanya'ya geçeceği için, Brüksel'e gitmeden önce ülkesinde yaptığı açıklamada **Merkel** de AB anayasası üzerinde durmuştu. Ama konuşmasının esas özünü, AB'nin neoliberal politikalarla daha sıkı sarılacağı yönünde yaptığı açıklamalar

oluşturuyordu.

Üzerinde önemle konuşulan zirvenin diğer bir konusu, Ortadoğu ve enerji sorunlarıydı. AB'nin etkisini güçlendirdiği Ortadoğu ile daha fazla ilgilenme kararı çıktı zirveden. Göç konusu da öncelikler arasına girdi ve "göçle mücadele" öne çıkarıldı. Tabii "kontrolden çıkan" Afganistan da önemle konuşuldu. Özcesi silahlanma ve dünya halklarını köleleştirme, zirvenin gündemini oluşturdu. Aynı zamanda Avrupa işçi ve emekçilerine saldırı paketleri hazırlamanın zemini oldu.

Öte yandan AB zirvesi ile yaklaşık aynı günlerde Riga'da yapılan NATO'nun 19. zirvesi, üç aşağı beş yukarı aynı konular üzerinde durdu. (AB ve NATO toplantılarının ve genişleme süreçlerine ilişkin olarak dikkat çekici ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde çakışması olağanlaştı zaten.) Örneğin Ortadoğu ve Afganistan, NATO'nun önemli gündem maddesiydi. 19. Zirve, Ortadoğu'nun yanı sıra Balkanlar-Kafkaslar-Asya'yı kapsamı içine aldığı ilan etli ve Türkiye'ye "merkez karakol" rolü biçti. Dahası görev alanının salt askeri olmadığı ekonomik vs. olarak da genişletildiği karar altına alındı. NATO böylece ekonomik gerçeklerle de işgal gücü rolü üstlenebileceğini duyurmuş oldu.

Görüldüğü gibi, emperyalistler, tümüyle dünya hegemonyasında ona nasıl bir rol biçtiklerine göre konuşuyorlar Türkiye'yi. T. Blair ayağının tozuyla Türkiye'ye geldi ve Ortadoğu turuna çıktı. Erdoğan da 18 Aralık'ta ABD'ye...

Bütün bunlar iç siyaseti sertleştirmeye yeter de artar bile! 2007 burjuvazinin şiddetlenen çelişkilerine sahne olacak. Ekonomi de siyaset de kızışacak. Çünkü, emperyalistler karar alıyor, işbirlikçiler ise bu kararlara göre kendisini yeniden düzene sokuyor. Özelleştirme vs. burjuvaziyi kanlandırarak sömürü yasalarını ağırlaştırmak, emperyalist sermayeyi güvenceye almak, silahlanmak, baskı ve işkence mekanizmalarını güçlendirmek... Bütün bunlardan ne malanacak burjuvazinin hangi kılığı olacak? Doğrusu "işleri" hiç kolay değil!

Ama emperyalistleri asıl korkutan dünya halklarının yaygınlaşan direnişleri. Bütün yoğunlaştırılmış faaliyetlerine yön veren bu. Zirvelerde alınan kararlar direnişleri bastırmaya, sömürüyü ağırlaştırmaya yönelik... Sistemin derinleşerek büyüyen krizinden en az zararlı çıkma hesapları...

Ekonomik ve siyasi yönden yaşadıkları sıkışmalar ve halkların yükselen direnişleriyle boğazlarına sarılması: Burjuvazi soluk almaya çalışıyor...

İşçi ve emekçilerin uyanışları azımsanmayacak boyutta. **Irak, Lübnan, Filistin** halkları ayakta. ABD için Irak'ı bataklık haline çevirmeyi başardı Irak direnişçileri. Nasıl çıkacak bu bataklıktan, ABD boğuşuyor. Lübnan ve Filistin direnişleri halkların yüreğine nakş oldu. Latinler koca bir kıtayı sallıyor. Sadece **Ortadoğu, Asya, Latin Amerika** halkları değil, dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçilerin direnişi yükseliyor. Ülkemiz işçi ve emekçileri de geri durmuyor, Biriken öfkesini irili-ufaklı eylemleriyle dışa vuruyor, güç biriktiriyor alttan alta.

Emperyalist burjuvazi ve işbirlikçileri istedikleri kadar masa başı planlar yapsınlar, birbir yırtıp atmak zorunda kalıyorlar. Sosyalizmin düş değil gerçek olduğu gösterildiğinde, yalnız planları çığnınamayacak, savaş da sömürü de tarihin çöplüğüne atılacak.

Dipnotlar

(1) Malların serbet dolaşımı-hizmet kurma ve sağlama hakkı-mali hizmetler-tarım ve kalkınma-balıkçılık-ulaştırma-gümrük birliği-dış ilişkilerden oluşan sekiz başlık.

(2) Çek Cumhuriyeti, Polonya, Macaristan, Estonya, Letonya, Litvanya, Slovenya, Malta, Slovakya, Güney Kıbrıs 2004 yılında AB üyesi oldular.

2006'da yeniden öne çıkan bir mücadele biçimi;

BARİKAT SAVAŞI

2006 yılı, "barikat savaşları"nı yeniden öne çıkardı. "Kentsel Proje" adı altında bir süredir İstanbul'da süren gecekonduların yıkımına karşı kuruldu ilk barikatlar. Ve devletin kolluk güçlerine, barikatlar karşısında çaresizliği yaşattılar. Newroz'un hemen ardından bu kez Kürt halkı ayağa kalktı. Özellikle Diyarbakır, üç gün süren barikat savaşlarıyla öne çıktı. Yılın son ayında ise, İstanbul'un emekçi semtleri bir kez daha barikat savaşlarına sahne oldu. Okmeydanı, Gazi, Gülsuyu, Ümraniye vb. emekçi semtlerde, faşizmin kolluk güçleriyle iki-üç gün süren barikat savaşları yaşandı. Gazi'den sonra, İstanbul bir kez daha barikat savaşlarıyla sarsıldı, onun onurunu ve zaferini yaşadı.

"Barikat savaşları", silahlı mücadele biçimlerinden biri olarak, yüzyıllardır süren sınıf savaşımında, sömürülen ve ezilen kesimlerin en önemli savunma biçimidir. O yüzden de sınıf mücadelesinin, halk hareketinin, yükseldiği hemen her dönemde, sıkça kullanıldığını görüyoruz.

İşçi hareketi içinde de "barikat savaşları"nın ayrı bir yeri var. İlk proletarya devleti, "Paris Komünü", barikat savaşlarıyla ünlüdür örneğin. Keza, Lyon, Hamburg, Madrid, Moskova, barikat savaşlarının tarihte en çok bilinen örnekleridir.

Türkiye'de ise, '80 öncesi çeşitli semtlerde anti-faşist mücadelede ve Tarih gibi büyük işçi direnişlerinde barikat savaşları verilmiştir. Hafızalardaki en yakın barikat savaşı ise, '95 yılındaki Gazi anti-faşist halk direnişidir. 3 gün süren bu büyük direnişte, onlarca şehit pahasına faşist saldırı püskürtülmüş, devrimci öfke sokakları zaptetmişti.

Şimdi, yeniden "barikat savaşları" gündemde. Son olarak HOC ve kurumlarına yönelik saldırının ardından İstanbul'un çeşitli bölgelerinde barikatlar kuruldu ve sokaklar yeniden savaş alanına döndü.

Esasında 2006 yılı, "barikat savaşları" yılı oldu diyebiliriz. "Kentsel Proje" adı altında bir süredir İstanbul'da süren gecekonduların yıkımına karşı kuruldu ilk barikatlar. Ve devletin kolluk güçleri, yıkıma girdiği hemen her semtte barikatlarla karşılaştı. Barikatların arkasındaki halkla çatıştı. Bu yılın Mart ayında Derbent'te kurulan

Mart '95'te gerçekleşen Gazi antifaşist halk direnişi

barikatlar ise, hem saldırıyı durdurması, hem de yanbaşılarında duvarlarla çevrilmiş, orta-burjuva kesimlerin oturduğu "yüksek güvenlikli" sitemlere kitlesel saldırısıyla, diğerlerinden daha ileri özellikler taşıdı.

Newroz'un hemen ardından bu kez Kürt halkı ayağa kalktı ve yeniden barikatlarını kurdu. Diyarbakır'da, Batman'da, Hakkari'de Kürt halkı, gerillaların kimyasal silahlarla katledilmesi ve cenazelerin alleleri verilmemesi üzerine sokaklara döküldü.

Sonrasında gerçekleşen cenaze törenleri, serhiidana dönüştü. Özellikle Diyarbakır, dört gün süren barikat savaşlarıyla öne çıktı. İçlerinde çocuk ve kadınların bulunduğu 9 kişi katledildi. Faşizmin azgın saldırıları, savaşı daha da alevlendirdi. Halk bir yandan barikatlarını oluşturup devletin kolluk güçlerini molotof, taş ve sopalarla karşılarken, bir yandan da bankalara, karakollara, devlet dairelerine saldırıya geçti. Bu, Kürt hareketinde bir ilkti ve önemli bir dönemeçti.

Yılın son ayında ise, İstanbul'un emekçi semtleri bir kez daha barikat savaşlarına sahne oldu. Okmeydanı, Gazi, Gülsuyu, 1 Mayıs gibi emekçi semtlerde, faşizmin kolluk güçleriyle iki-üç gün süren barikat savaşları yaşandı. '95 yılındaki Gazi halk direnişinden sonra, İstanbul bir kez daha barikat savaşlarıyla sarsıldı, onun onurunu ve zaferini yaşadı.

Bu yıl içinde başta İstanbul ve Diyarbakır olmak üzere belli başlı yerlerde "barikat savaşları"nın yeniden öne çıkması, mücadelenin giderek sertleştiğinin ve şiddetlendiğinin göstergelerinden biridir. Bunun 2007 dahil önümüzdeki yıllarda, daha da zenginleşerek yayılacağıni söylemek, kehanet olmasa gerekir.

Emperyalist savaşın hüküm sürdüğü bölgemizde, artan faşist ve şovenist saldırılarla birlikte düşünüldüğünde, savaşa ve faşizme karşı mücadele daha da büyüyecek ve ona uygun mücadele biçimleri daha fazla ön plana çıkacaktır. Barikat savaşları gibi silahlı mücadele biçimleri, gerilla savaş taktikleriyle de birleşerek daha kitlesel ve yaygın bir şekilde gündeme gelebilecektir. O yüzden "barikat savaşları" üzerine daha fazla durulmalı, bu mücadele biçimini etkin bir şekilde kullanma yöntemleri öğrenilmeli, tarihteki dersler ışığında daha donanımlı ve hazırlıklı girilmelidir yeni kavgaya yılmama...

19. yüzyıl boyunca, vahşi kapitalizmin ağır sömürü koşulları, dayanılmaz bir hal alan açlık ve sefalet, işçileri, patronlara ve despotizme karşı çok sayıda isyana sürükledi. Bu isyanlarda barikatlar, karşıdevrimle savaşta başvurulan en son ve en önemli araçtı. Askerlerin cesaretini, sabrını, dayanma gücünü sarsmak için bulunan bir çareydi. Eğer barikatlar, askerler çözülünceye kadar tutunmayı başarır, zafer elde ediliyordu. Tutunamazsa, yenilgi kaçınılmazdı.

İlk olarak Fransa'nın Lyon şehrinde görüldü barikatlar. Sınıf mücadelesinin önemli bir biçimi olarak yerini aldı sonra.

Lyon dokuma işçileri, günde 18 saat çalışıyor, ama yine de aç kalıyorlardı. Sabit bir ücret baremiydi istekleri. Ama egemenler, askerlerini bir kez daha işçilerin üzerine yolladılar.

İşçiler silahsızdı. Ayaklarının altındaki caddelerden kopardıkları taşları atıyor, çıplak elleriyle, sopalarla dövüyorlardı. Ölüler arkadaşlarına barikat oldu. Evden

çocuklar ve kadınlar yardıma koştu. Meydandaki silah dükkanının camlarını kırdılar; tabanca, tüfek, kılıç taşıdılar... Ölen düşman askerlerinin silahlarını alıp dağıttılar... Stratejik yerlerdeki evleri boşalttılar. Çatılara insan yerleştirildi, pencerelere askerlerin elinden alınan toplar... Çocuklar, işçi grupları arasında bağlantı kuruyor, bilgi toplamak için şehrin her deliğine girip çıkıyorlardı...

Her bahçe, her ev, her karış toprak için savaşılır. Her mezar taşı için... Kurşuna, top atışına, barut kokusuna bana mısın demeden... Ucuz bir zafer değildi bu! Yüzlerce işçi öldü...

Ve Paris... Barikatlar şehri Paris...

Lyon'dan 8 yıl sonra 1839 yılında bu kez Paris, bir ayaklanmaya, barikat savaşına sahne oldu. Doğrudan Valilik'e, Emniyet binalarının üzerine yürüdüler. Fakat geniş kitleleri peşinden sürüklemeyi başaramayan bu ayaklanma kısa sürede bastırıldı. Ve gende yine yüzlerce şehit bıraktı.

"Devrim adına amaçsız kurbanlar ve yenilgiler yoktur. Savaşta savaş kuralları işler. Bugün yenildik, yarın biz yeneceğiz" diyor bir savaşçı. Ve zaferi olan inancını şöyle haykırıyordu: "Lyon'da biz ücret baremi için savaşıyorduk. Çoktık, yüzbinlerceydik. Yenik düştük. 12 Mayıs'ta Paris'te bir avuç insandık. Ama iktidar için, işçilerin Fransa'sı için savaşıyorduk. Ve yine yenik çıktık... Eğer Paris'te yüz bin olsaydık ne olacaktı? Eğer 'da sadece ücret baremi için değil, iktidar için savaşıydık ne olacaktı? Zafer! İşte o zaman zafer bizim olacaktır."

Kehanet gerçek oldu. 1871 yılının Mart ayında yine Paris'te kuruldu barikatlar. Bu kez, Fransa'nın yenik düştüğü ve teslim olduğu Bismark ordusu-na karşı kurulmuştu.

Fransa'nın Prusya ile işbirliği yapan "Ulusal İhanet Hükümeti", Bismark ordusunu da arkasına alarak Paris'e saldırdı. Paris, onlar için sadece bir "mülk"tü. Mülk sahipleri, devlet adamları, ona sahip olmak için aralarında savaşırlar, ancak onu "aşağı" sınıflara bırakamazlardı. Paris'i komünarların elinden kurtarmakta birleştiler. Defalarca bombalayıp Paris'i yakan, yerle bir eden, yine onlardı.

Savaşın bütün yükü halkın sırtına binmişti. Ağır vergiler ve açlık Fransa'nın yenilgisiyle birlikte kıtlığa dönüştü. Halkın kaybedecek bir şeyi yoktu. Sayıca ve silahça kendilerinden kat kat üstün ordulara karşı sokak sokak, ev ev direndiler. Ne orduların birleşmesi, ne günlerce süren kuşatma, onları teslim alabilirdi.

Şehrin savunmasında önemli noktaları ateşe vermek için, ellerinde gaz bidonlarıyla dolaşan "petrolcü kadınlar"ın Komün direnişinde ayrı bir yeri vardır. Kadınlar, barikatta son nefes, idam mangasına gülerik gi-

Savaş barika
Diren barikat
Ayağa kalk b
Paris'in şarkı
Dalgalar kızıl
Havalan men
Kızıl kanın ve

Savaş barika
Boyun eğme
Zafer mutlak

AŞLARI

den savaşçılar oldu. Komün'ün kısa bir süre de olsa onlara verdiği özgürlük için, ölümü seve seve kucakladılar. Öyle ki, savaş sonrasında Alman generali, "eğer Fransız ordusunun tümü kadınlardan oluşsaydı, onları yenmek çok zor olacaktı" demiştir.

25 bini aşkın kadın, erkek, çocuk, duvar diplerinde öldürüldü. **Sen Nehri**, komünarların kanıyla kızıla kesti. Komün, bir efsane halini aldı.

Tam 72 gün boyunca direnen bu ilk işçi devleti olsun, ondan önceki isyanlar olsun, hepsi bilimsel sosyalizmin yol göstericiliğinden yoksundu. Ya kendiliğinden patlıyor, ya da küçük-burjuva anarşistlerin önderliğinde gerçekleşiyor. Öte yandan zaten proleter devrimlerin koşulları henüz yeterince olgunlaşmış da değildi. **Paris Komünü** bile burjuvazinin ihanetiyle erken doğuma zorlanan bir devrimdi. Bütün bunlar birleştiğinde ayaklanmaların yenilgiyle sonuçlanması doğaldı. Ancak dövüşerek alınan her yenilgi de olduğu gibi bu deneyimler, proleteryanın bilincini ve savaş gücünü arttıran, onu ileriye taşıyan basamaklar oldu.

Barikatlar, zamanla eski etkinliğini yitirdi. İşçi sınıfı ideolojisinin kurucularından Engels, barikat savaşları için koşulların neden ve nasıl daha elverişsiz hale geldiğini 1895 yılında ortaya koydu. Burjuvazi, kentleri artık uzun, düz ve geniş caddeler üzerine kuruyordu. Ordular sayıca büyümüş ve eskisinden on kat daha etkili ve çabuk ateş eden silahlara, toplara sahipti. Öte yandan subaylar, barikat savaşlarının taktik biçimlerini öğrenmişlerdi. Eskisi gibi doğrudan üzerlerine yürümüyor, onu yanlardan ve arkadan kuşatıyorlardı. Asıl

önemlisi de barikatı güçlü kılan halkın birleşik duruşunun, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte parçalanmaya uğramasıydı. Orta sınıflar burjuvazinin çeperinde, gerici partiler etrafında toplanmaya başladı. Proletarya çok güçlü bir şekilde ortaya çıkmadığı sürece de onun arkasından gelmeyeceklerdi.

Barikat savaşının aleyhine gelişen bu olgulara rağmen Engels, "Bu demek midir ki, gelecekte sokak savaşları hiçbir rol oynamayacaktır? Hiç de değil!" diyordu. Ortaya çıkan elverişsiz durum, başka etmenlerle giderildiği takdirde, barikat savaşlarının gününün yeniden geleceğini özellikle vurguluyordu.

Gelişmeler Engels'i doğruladı. **1905 Moskova Ayaklanması**, tam da Engels'in sözünü ettiği yeni etmenlerle ve farklı taktiklerle birleşerek yeni bir barikat savaşları dönemini başlattı.

Daha 1831 Lyon yenilgisi yaşanırken, şehri düşman eliyle teslim etmeyi kendine yedirememenin acısıyla kıvranan bir işçi isyan ediyordu: "Ne zaman işçilerin de bir öğretmeni olacak ve onlara nasıl savaşmaları gerek-

tiğini öğretecek? Kazandıkları durumlarda bile niye hala zavallı köleler olarak yaşamak zorunda kaldıklarını anlatacak?"

İşte proletarya devriminin gerçekleştiği ilk ülke olan Rusya'da o "öğretmen" çıktı, o Lenin'di. Sınıfa bizzat önderlik ederek yepyeni bir çağı, proleter devrimler çağını açtı.

1905 yılında tüm Rusya politik grevlerle sarsılıyordu. Politik grevler gösterilere dönüştü ve kavgalıca şiddetlendi. Askerler, grev ve gösterilere saldırdığında kendiliğinden kurulan ilk barikatlar, zayıf ve cılızdı. Barikatlara ve halka ateş açılınca, bu kez daha geniş kesimler tarafından, daha bilinçli ve daha görkemli olarak yükseldi barikatlar. Çarlığa karşı çarpışmak için kurulan silahlı işçi müfrezeleri devreye girdi ve çetin bir gerilla savaşını başlattı. Bir milyona yakın işçinin politik grev ve gösterilerinin üzerinde yükselen ve saldırı taktikleriyle birleşen **Moskova Ayaklanması**, yeni bir barikat savaşları anlayışı yarattı. Artık barikat savaşları, sadece "savunma savaşları" olmaktan çıkıyor, saldırı taktikleriyle de birleşerek ayaklanmanın güçlü bir kaldıraç haline alıyordu.

Her büyük eylem ve sıçramada görüldüğü gibi **Moskova Ayaklanması**'nda da oportünizm ve devrimci çizgi akla kara gibi birbirlerinden ayrıldı. Oportünistler, "silaha sarılmamalıydı" diyerek sızlanıyorlardı. Bolşevikler'in ise **Moskova Ayaklanması**'ndan çıkardıkları birinci ders, "silaha daha sıkı sarılmalıydık" oldu. Seri hareket edebilen ve üç-beş kişiden oluşan "silahlı işçi müfrezeleri"nin hem sayıca, hem de silah ve teknik yönden geliştirilmesi, bomba ve silah yapımını hemen öğrenmeleri kararını aldılar. **Moskova**, "ayaklanmanın bir sanat, başlıca kuralının da korkunç cesur ve geri dönmeyecek dercede kararlı bir taarruz" olduğunu bir kez daha doğruladı.

Paris Komünü'nün 124. yıldönümünde, 1995 yılının Mart ayında bu kez **İstanbul**'dan barikatlar yükseldi. **Gazi** ve **Ümraniye**'de, birer komünar gibi savaşıldı taş, sopa ve molotoflarla...

Paris, Lyon, Hamburg, Madrid, Moskova barikatlarında olduğu gibi kadın-erkek, genç-ihtiyar aktılar sokaklardan... Ellerinde söktüler barikat malzemelerini. Somyalar, eski koltuklar çıktı evlerden. Odunları, kütükleri taşıdılar gençler. Telefon kulüpleri, otobüs durakları, direkler, ele geçen her şey barikat malzemesi oldu.

Her kurulan barikat, sadece bir sokağı, bir semti ayırmıyor, iki ayrı kent, iki ayrı dünya yaratıyordu. Barikatın arkası ve karşı taraf. Barikatın karşısı ölüm ve kan kusuyordu. Tam bir kargaşa, korku ve panik yaşıyordu her yanda. Tutsak taraf, esir taraf, burasıydı.

Barikatın arkası ise özgürlük!... Türküler, marşlar söylüyor direnişçiler yanan ateşin etrafında. Rengarenk pankartlar, duvar yazıları süslüyor evleri. Orada din, mezhep, ulus farkı yok. Tek bir yürek hepsi. Sömürülenlerin, ezilenlerin dünyası. Orada her şey ortak. Birlikte kuruluyor barikatlar, birlikte dövüşülüyor, birlikte paylaşılıyor acı ve ölüm...

Türkiye'de bugüne dek inili ufaklı birçok barikat ve sokak savaşları yaşandı. Bunların içinde **Gazi**, kitleselliği, militanlığı ve uzun süreli savaşımıyla öne çıkanı oldu. Tabii ki, yaşanan diğer barikat savaşları gibi **Gazi** de tarihe mal oldu. Ve o günden sonra da birçok barikat sa-

Her kurulan barikat, sadece bir sokağı, bir semti ayırmıyor, iki ayrı kent, iki ayrı dünya yaratıyor: Barikatın tarafı ve karşı taraf! Barikatın karşısı ölüm ve kan kusuyor. Tam bir kargaşa, korku ve panik yaşıyor her yanda. Tutsak taraf, esir taraf, burası... Barikatın diğer tarafı ise özgürlük!... Türküler, marşlar söylüyor direnişçiler yanan ateşin etrafında. Rengarenk pankartlar, duvar yazıları süslüyor evleri. Orada din, mezhep, ulus farkı yok. Tek bir yürek hepsi. Sömürülenlerin, ezilenlerin dünyası. Orada her şey ortak. Birlikte kuruluyor barikatlar, birlikte dövüşülüyor, birlikte paylaşılıyor acı ve ölüm...

vaşı verildi. Ama özellikle bu yıl, barikatlar yeniden etkinliğini artırdı, diğer mücadele biçimlerinin arasından sıyrılarak ön plana geçti.

Derbent, Diyarbakır, Gazi, Okmeydanı, Gülsuyu... Kimi günlerce, kimi saatlerce sürse de her biri aynı bir deneyim, aynı derslerle dolu... Önemli olan, **Lenin'in Moskova Ayaklanması**'ndan çıkardığı dersler gibi, bu her bir deneyimi inceleyerek eksikliklerimizi tamamlamaktır.

Faşizm, bu yıl içinde kurulan barikatlar karşısında çoğu kez çaresiz kaldı. Özellikle yılın son ayında, devrimci kurumlara saldırılara ve tecride karşı kurulan barikatlar ve sokak savaşları, faşizmin son dönem artırdığı baskılara karşı iyi bir yanıt oldu.

Şimdi, eksiklerimizi görme ve kendimizi daha büyük kavgalara hazırlama zamanıdır. Barikat savaşını, gerilla taktikleriyle birleştirip, aktif savunmayı, saldırıyla birleştirmek gerekmektedir. Çeşitli manevralarla kolluk güçleri yanıltmak, yanılardan ve arkasından çembere almak ve kuşatmak mümkündür. Barikat savaşlarının üstünlüğü; barikatın arkasında olanların, bölgenin insanı olması, dolayısıyla bölgenin her sokağını, her evini, her kıvrımını karış karış bilmesidir. Daha da önemlisi, bölge halkının desteğini arkasına alması, halkla birlikte hareket etmesidir.

Bu iki temel üstünlük iyi değerlendirildiğinde, faşizmin saldırılarını sadece püskürtmekle kalmaz, ağır kayıplar da verilir. Fakat bunun için önce bilinçlerde bir dönüşüm olması, protestoculuktan çıkıp, kopancı, hak elde edici bir düzeye sıçramak gerekmektedir. Savaşın önce kafalarda kazanılacağı asla unutulmamalıdır.

2007, yeni barikat savaşlarına gebedir. Faşizm, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da barikatlara ve halka kurşun yağdıracaktır. Başka da yapabileceği bir şey yoktur. Ama bizim yapacağımız daha pek çok şey vardır. Eksiklerimizi tespit eder ve ön hazırlıklarımızı bugünden yaparsak, öncekileri aşan bir direniş sergilememiz işten değildir. İşte o zaman saldırıları püskürtmekle kalmaz, yeni mevziler kazanarak faşizmin üstüne üstüne yürürüz. Ve ancak bu şekilde yeni zaferlerle, devrim ve sosyalizm kavgamızı yükseltebiliriz.

Savaşalım, öğrenelim, savaşalım! Her muharebeden dersler çıkararak, kendimizi her yönden yeniden tahkim ederek daha büyük savaşlara hazırlanalım! Zafer kaçınılmazdır!

NATO: AB ve ABD'nin savaş alanı

28-29 Kasım 2006'da Letonya'nın başkentli Riga'da NATO Zirvesi gerçekleşti. Zirvesi'nin ardından NATO Genel Sekreteri Jaap de Hoop Scheffer, Zirve'nin çok başarılı geçtiğini, ileriye doğru iki adım daha atıldığını duyurdu. Buna karşılık Zirve öncesi kopan fırtınadan tek kelimeyle söz etmediği gibi, ileriye atılan adımların hangileri olduğunu da söylemedi.

Oysa son NATO Zirvesi'nin bir tek gündemi vardı: Afganistan bataklığından nasıl kurtuluruz? Durum öylesine vahim ki, NATO Genel Sekreteri bile "Afganistan'daki misyon yerine getirilebilecek bir misyon" diyerek Zirve'ye katılan NATO üyelerinin karamsarlıklarını üzerlerinden atmalarını ve umutlu olmalarını istiyordu. NATO Zirvesi öncesi gerçekleşen NATO Parlamenter toplantısında kopan fırtınadan sonra ve bu fırtınaya rağmen dayatılan kararların alınmaması, zaten ellerinde 'umut etmekten' başka bir şey olmadığını da gösteriyordu.

Afganistan konusunda koparılan fırtınaya geçmeden önce kısaca NATO Zirvesi'nin diğer konularını özetleyelim.

Ukrayna ve Gürcistan'ın NATO üyeliği için "kapımız hala açık" dendi. Balkan ülkelerinin NATO üyeliğine alınma tartışmaları ise, gelecek sene ve 2008 Bahar aylarında yapılacak NATO Zirvesi'ne bırakıldı. NATO üyesi olmayıp da NATO kapsamında savaş bölgelerine asker gönderen, özellikle Avustralya, Güney Kore, Japonya ve diğer ülkelerle görüşmeler devam edecek. NATO'nun yeniden yapılması da daha sonraki toplantılarda ele alınacak.

Afganistan dışında Zirve'nin somut tek sonucu olarak, NATO Acil Müdahale Birlikleri'nin (NATO Response Force) artık 21 bin askerle de (asker sayısının 25 bin olması gerekiyor) hazır konuma getirildiği oldu. Zirve öncesi belirsizliğini koruyan bu konu, alelacele masaya yatırıldı.

Dünyaya Zirve'nin sonunda verilen mesaj; artık NATO'nun sadece 5 gün içinde istediği bölgeyi işgal edebilecek güce eriştiği oldu. Bu konu, özellikle NATO aracılığıyla dünyaya meydan okuyan ABD emperyalizmi için önemliydi. Çünkü son günlerde girdiği bataklıktan kurtulmak için böyle bir güç gösterisine ihtiyacı vardı.

"Afganistan elden giderse

Avrupalılar da rahat uyuyamayacak"

"Almanlar öldürmeyi öğrenmek zorunda!" Bu sözler, NATO Zirvesi öncesi Kanada'da da yapılan NATO Parlamenterler toplantısında, ABD'nin NATO temsilcileri tarafından Almanya'ya söylendi. Konu, Afganistan'dı ve 11 Eylül'den sonra, 2002'de Prag ve 2004'te İstanbul'da yapılan iki toplantının, ardından 28-29 Kasım'da Riga'da yapılacak üçüncü toplantının en önemli maddesiydi.

ABD, İngiltere ve Kanada, Almanya şahsında tüm Avrupa Birliği üyelerine böyle seslendi. Bu sözler Almanya'ya ve diğer AB ülkelerine bomba gibi düştü.

NATO Parlamenter Toplantısı'nda AB'den, özellikle de Almanya'dan talep edilenler şöyle sınırlanabilir: ABD, Afganistan'daki durumun üstesin-

"Almanlar öldürmeyi öğrenmek zorunda!" Bu sözler, NATO Zirvesi öncesi Kanada'da da yapılan NATO Parlamenterler toplantısında, ABD'nin NATO temsilcileri tarafından Almanya'ya söylendi. Konu, Afganistan'dı ve 28-29 Kasım'da Riga'da yapılacak üçüncü toplantının en önemli maddesiydi. ABD, İngiltere ve Kanada, Almanya şahsında tüm Avrupa Birliği üyelerine böyle seslendi. Bu sözler Almanya'ya ve diğer AB ülkelerine bomba gibi düştü.

den gelebilmek için, bölgede şu an 37 ülkeden 32 bin askerin yetmediği, daha fazla asker gönderilmesini; bu askeri birliklerin de AB ülkeleri tarafından verilmesini talep etti.

İkincisi, özellikle çatışmaların yoğun olduğu ve Taliban'ın Kandahar'ı dahi ele geçirmek için harekete geçtiği Güney bölgesine, Kuzey'de olan Alman ordu güçlerinin sevk edilmesi idi. Bush, NATO Zirvesi'nde yalnız bırakıldıklarının altını çizmek ve AB ülkelerini köşeye sıkıştırmak için, "NATO'nun temel maddesi, bir NATO ülkesine açılan savaş hepsine açılmış sayılır, bu Afganistan'daki durum için de geçerli. Biz Güney'de sızdın altındayız, sizlerin de anlaşma gereği oraya asker vermeniz gerekiyor" dedi.

Üçüncüsü, Afganistan Polis Teşkilatı'nın eğitiminin sadece Almanya değil, tüm AB ülkeleri tarafından üstlenilmesi idi.

Dördüncüsü ise, ISAF Komutanlığı'nın yetkilerinin artırılarak işlevselleşmesi oldu. Bunun anlamı şuydu: Afganistan'a NATO kapsamında her ülkenin gönderdiği askeri birlik, o ülkenin koyduğu şartlar altında orada bulunuyor. Örneğin Güney'de Taliban saldırı ve bu bölgede daha fazla askere ihtiyaç duyulduğu halde, diğer bölgedeki askeri birlikler bu bölgeye sevk edilemedi. Almanya, "benim askerim benim belirlediğim sınırlar içinde hareket edebilir ancak" dedi ve Güney'e asker göndermedi. ABD, bu durumun kökten değişmesini talep etti. Yani NATO'nun Anakarargahı Mons'daki Stratejik Hareket Merkezi'nin işlevlik kazanması, tüm ülkelerin birliklerini merkezi olarak yönetebilmesi.

Beşinci ve son talep de, AB'nin daha fazla askeri malzeme olanağı sunması, Bush'un sözleriyle ifade edersek "yükün paylaşılması" şeklindeydi.

Böylece ABD, bu toplantıda bir kez daha dile getirdiği isteklerle, dünya üzerinde "tek başına" belirleyici olamayacağını, girdiği bataklıktan çıkamayacağını ortaya serdi.

Afganistan'daki direniş, işgalcileri zorluyor

İşgalci emperyalistler, Afganistan'da bataklığa saplandıklarını bir süredir daha açıktan ifade ediyorlar. Beş yıldır süren işgalin ardından Taliban, daha önce de kaleşi olan Kandahar şehrini tekrar kontrol altına almak için harekete geçecek kadar güçlenmiş durumda. Girilen çatışmada Taliban, binlerce NATO askeriyle çatışmış ve 500 kişi kayıp verdiği halde, sadece geri çekilmiş ve uygun anı beklemeye geçmiş. Afganistan'daki NATO yetkilileri, çatışmaların yoğunlaşacağından hareketle ve NATO'nun Taliban karşısında yenilgiye uğrayabileceği korkusuyla, özellikle AB ülkeleri üzerinde baskı kurmaya çalışıyor. ABD'lilerin AB'yi daha fazla savaşın içine çekmek için kullandıkları en vurucu sözleri; "Afganistan elden giderse, Avrupalılar da rahat uyuyamayacak!" oldu.

ABD, Kanada ve İngiltere, Afganistan'ın Güney'ine; yani çatışmaların yoğun olduğu bölgeye, diğer AB ülkelerini, özellikle de çatışmaların az olduğu Kuzey'de konumlanan Almanya'yı çekmek istiyor. Bunun Afganistan için iki nedeni var: Birincisi ve en önemlisi, Almanya'nın bir yandan Afganistan'a asker göndererek NATO'ya karşı görevini yapıyor görünmesi, ancak Afganistan'ın Kuzey'inde konumlanarak bir "yardım kuruluşu" gibi çalışması ile dünya kamuoyunda, daha da önemlisi kendi kamuoyunda yüksek bir prestije sahip olması. Almanya'da yapılan kamuoyu yoklamasında, Alman Ordusu "en güvenilir kurum" olarak çıktı. Yani hükümetin "biz oraya demokrasi için, oradaki altyapının tekrar kurulması için gidiyoruz" sözlerinin tersini gösteren bir olay yaşamamış durumda. Dolayısıyla Alman kamuoyunun gözünde, Afganistan'daki işgalci güçler, ABD ve İngiltere, Alman ordusu ise halka hizmet götürüyor!

Yine kamuoyu yoklamasında, "Afganistan'ın Güney'ine Almanya'nın asker göndermesi" sorusuna yüzde 82'si hayır cevabı verirken; "Almanya'nın güvenliği gereği Afganistan'da savaş yürütmek gerekiyor mu" sorusuna ise yüzde 68'i hayır diyor. Son dönemde, Alman askerlerinin kuru katarlarla çektiği fotoğraflar, durumun pek de öyle olmadığını gözler önüne serse de, Başbakan Merkel'in işi hemen ele alması ile ortalık çabuk sakinleşti. Suçlu askerler bulundu, hasta ilan edildi, görevden alındı ve dosya şimdilik kapandı. Görülen o ki Alman kamuoyu hala geçmiş Schröder hükümetinin Irak işgaline karşı çıkışı sürecinde kalmış, ona inanmış durumda. Yani Almanya değil, ABD işgalci güç. Böylece savaş karşıtlığı ve hükümete karşı tepkiler yok denecek kadar az. Burada tabi en önemli nokta, Almanya'nın bugüne kadar verdiği asker kaybının 18 olması. Bunlar içinde sadece 5'i çatışmada ölmüş. Bu, ABD için 300, Kanada ve İngiltere için 40 civarında.

Böylece Almanya'nın hem kendi kamuoyunda, hem de dünya kamuoyunda prestiji korunuyor. Almanya ve AB "barış gücü" olarak görülürken, işgalci devletler olarak ABD ve İngiltere öne çıkıyor ve halkların nefretini onlar üzerine çekiyor.

Afganistan'da yoksulluk artıyor, direniş büyüyor

ABD 11 Eylül sonrası Afganistan'ı işgal ederken, AB'siz de bu işin üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Bugün ise, girdiği her köyde Afganlıların direnişi ile karşı karşıya. Demokrasi yalanına inanan kimse kalmadı. Dünyanın en fakir 5 ülkesinden biri olan Afganistan'da yıkımın daha da ağırlaşmasından başka bir şey yok. Talibanla savaş adı altında kurduğu kukla hükümet ve onun içinde yer alan eli kanlı katiller, kimseye gelecek umudu vermiyor. Köylüler akın akın Taliban'a umut olarak sarılmaya başladı. ABD tam bir yenilgiyle karşı karşıya. Buna Bush hükümetinin son seçimlerde aldığı hezimet de eklersek, ABD hem içte hem dışta köşeye sıkışmış durumda, şimdi bu "yükü", AB emperyalistleri ile paylaşmak istiyor.

Riga'da yapılacak toplantının içeriğini de bu belirledi. ABD, Kanada ve İngiltere'yi de yanına alarak AB ülkelerinin savaşın sıcak olduğu Güney'de yeni askerî birlikler göndermesini istedi. İngiltereli yetkili "Almanlar bira içiyor biz savaşıyoruz" diyerek özellikle Almanları köşeye sıkıştırıyor.

Ancak Alman emperyalizminin köşeye sıkışmaya niyeti yok. Resmi açıklamalarda, Alman İç İşleri Bakanı, "biz parlamentodan aldığımız görev dışında bir şey yapmayız" dedi. Ancak Riga'da durumu kurtarmak için 6 tane Tornado Jeti ve 250 asker daha göndermeyi düşünüyor Afganistan'a, tabi ki Afganistan'ın Kuzey'ine. Asıl tartışmayı ise 2008'in bahar aylarında yapılacak NATO toplantısına bırakıyor. Bunun önemli bir nedeni, AB'nin NATO içinde ABD karşısında çıkarlarının ne olacağının görülmek istenmesi.

Elbette NATO, Afganistan'da Taliban karşısında yenilirse, bunun sonuçlarının ne olacağından emperyalistlerin hepsi korkuyor. Aslında Afganistan'da savaş halinin böyle devam edeceğini tespit ederek, durumun Pakistan'a sıçramaması için çırpınıyorlar. Yine AB'li emperyalistler, ABD'nin Afganistan'a daha fazla asker yığarak bu işin altından kalkamayacağını düşünüyorlar. Artık sadece Taliban'la değil Afgan halkıyla karşı karşıya kaldıklarını, Afganlılar karşısında tüm inandırıcılıklarını kaybettiklerini, Afganistan'ın yeniden yapılandırılması için şimdiye kadar sıkı tutulan kesenin ağzının açılması gerektiği ve en önemlisi de Taliban'ı hükümete dahil etmenin yollarının aranması gerektiğini söylüyorlar. ABD ise, şimdilik daha fazla askerî birliğin sorunu çözebileceğinde ısrar ediyor. Diğer yandan, savaşın bu aşamasını "kalpleri ve kafaları kazanma savaşı" ilan ederek girdiği her köyde halk toplantıları yapıp, onların şikayetlerini dinleyip, sadece öldürdüğü Taliban sayısını vermek yerine, temelini attığı hastane sayısını anlatmaya çalışıyor. Ancak boşuna! "Jirka" denilen bu halk toplantılarında, kendilerinin de diğerlerinden farklı olmadıkları dışında bir ses gelmiyor.

Afganistan ABD'nin 5 yıllık işgalinden sonra tam bir kan gölü. Köylüler, afyon üretmeye devam ediyor ve dünyaya dağıtımın yüzde 92'sini elinde tutuyor. Afganistan'da uyuşturucu üretimi işgalden bu yana yüzde 49 artmış durumda. Üretecek başka bir şey bırakılmamış çünkü. Uyuşturucu gelirleri tabi ki ABD'nin desteklediği savaş tacirlerinden, hükümet ve ordudan Taliban'a kadar, her kesime akıyor. Ancak ikinci bir gelir kaynağı daha çıkmış görünüyor dünyanın en yoksul köylülerine. Para ile adam öldürmek Taliban'ın, yeni Afgan ordusundan birini öldürüne 2 bin Euro, işgalci güçlerden birini

İşgalcilere en iyi cevabı, ABD'nin Afgan halkının güvenini kazanmak için yaptığı Jirka denilen halk toplantısında bir köylü veriyor: "Siz dış güçler, bize yıkım getirdiniz, ülkemizi terk edin! Taliban, sizin ve kukla hükümetiniz sayesinde güçleniyor. Taliban ne kadar zalim ise siz de o kadar zalimsiniz. Hiçbirinizi istemiyoruz!" Afgan köylüsünün bu korkusuz cevabı, Afganistan'da suskunluk döneminin artık bittiğinin en açık göstergesi.

öldürüne de 3 bin Euro verdiği söyleniyor. Bu da ABD'nin icadı. Afganistan'ı işgal ettiklerinde, kendi askerlerine pis işleri yaptırmak istemeyen ABD, özellikle Kuzey'de bulunan ve ezelden beri Taliban'la sorunu olan çetelere, ölü her bir Taliban için para vermişti/vermeye devam ediyor. Zaten Guantanamo'ya kaçırılan insanları da tek tek çetelerden parayla satın aldıklarını tüm dünya öğrendi.

Tüm bunlara en iyi cevabı, ABD'nin Afgan halkının güvenini kazanmak için yaptığı Jirka denilen halk toplantısında bir köylü veriyor: "Siz dış güçler, bize yıkım getirdiniz, ülkemizi terk edin! Taliban, sizin ve kukla hükümetiniz sayesinde güçleniyor. Taliban ne kadar zalim ise siz de o kadar zalimsiniz. Hiçbirinizi istemiyoruz!" Afgan köylüsünün bu korkusuz cevabı, Afganistan'da suskunluk döneminin artık bittiğinin en açık göstergesi.

Chirac: "NATO, Avrupa'nın sesini ciddiye almalı"

Fransa Cumhurbaşkanı Chirac'ın NATO Zirvesi'nden kısa süre önce ve Zirve'de basına verdiği demeçler, NATO'da yaşanan hegemonya savaşını ve ABD'nin yenilgisini ortaya serdi.

Fransa Cumhurbaşkanı Chirac; özellikle emperyalist savaş konusunda ABD'den farklı düşünmediklerini, ancak ABD'nin bundan böyle AB'yi karşısında eşit bir güç olarak görmesi gerektiğini söyledi.

Chirac, AB'nin, gerek Lübnan'da gerekse de Balkanlar'da en önemli askerî güce sahip olduğunu, "dünya barışını ve güvenliğini" sağlayan en önemli unsur olduğunu, bu görevlerin "başarıyla" yerine getirilmesi için, ABD ve AB'nin eşit ortaklık çerçevesinde hareket etmesi gerektiğinin altını çizdi. AB ülkelerine seslenerek, AB'nin silahlanmasının ve ordusunun daha hızla ilerletilmesini talep etti. Soğuk savaşın bitiminden bu yana dünyada dengelerin değiştiğini, Rusya ile barış ve ortaklık içinde bir AB'nin var olduğunu, Ukrayna'nın NATO üyeliği ile birlikte Avrupa'nın gücünün ve etkinliğinin büyüyeceğini, NATO'nun konseptinin ve varlık nedeninin bunlar dikkate alınarak belirlenmesinin zorunlu olduğunu söyledikten sonra, Birleşmiş Milletler esas aldıklarını ancak BM Güvenlik Konseyi'nde de bu güç değişimi oranında bir değişikliğin de şart olduğunu söyledi.

Chirac, AB'nin gücünü ve önemini uzun uzadıya anlattıktan sonra, Afganistan için de somut şartlarını ortaya koydu: Afganistan'da siyasi kararların bir 'Kontak Grubu' tarafından verilmesi

gerektiğini, NATO'nun da artık asli görevi olan savaşı yürütmesi gerektiğini vurguladı. Devamında, "Kontak Grubu'nun kimlerden oluşması gerektiğini saydı. Birleşmiş Milletler, Dünya Bankası, Avrupa Birliği, sınırları olan önemli devletler, yerel hükümet

vb. Almanya bu öneri üzerine, hemen kendisinin Afganistan'da üçüncü büyük askerî birliği sağladığı ve en çok 'aidatı' ödediği için, bu 'Kontak Grubu'nda yer alması gerektiğini söyledi.

Zirve'den sonra yapılan açıklamada, "Kontak Grubu'nun mümkün olup olmadığı gözden geçirilecek" dendi. Ancak görünen o ki ABD'nin oyun alanı

iyice daralmış durumda.

Sonuç olarak AB, Chirac'ın ağzından ABD'ye, ya kararlar alınırken eşit muamele görürüz, ya da Afganistan ve Irak'ta yalnız kalırsın mesajını verdi. Bush'un karşı mesajı ise, "NATO kaybederse Avrupalılar da kaybeder" olduysa da, ABD bir taktik değişikliğe gitmek zorunda kalacaktır.

Hem NATO, hem BM'de, AB ve ABD arasında süregelen it dalaşı, önümüzdeki dönem de devam edecektir. NATO'nun yeniden yapılanmasının tartışmalarının 2008'de yapılacak NATO toplantılarında da süreceği, yıllardır NATO'nun fiilen bir "Savunma Örgütü" görüntüsünden çıktığı ve sadece kağıda dökülmesi gerektiği açık. Çekişme; emperyalist savaşta kimin kimle ve hangi çıkarlar uğruna bu savaş örgütünü kullanacağına dönüşüyor.

NATO Zirvesi ABD için tam bir fiyasko!

NATO Zirvesi'nde ABD'nin Afganistan'la ilgili ne-redeyse tüm talepleri, AB ülkeleri tarafından geri çevrildi. Almanya; "biz daha fazla askerî birlik gönderemeyiz. Afganistan'ın Güney'inde acil bir durum olursa, 2005 NATO toplantısında da belirttiğimiz gibi, duruma göre hareket ederiz. Afganistan Polis Teşkilatı'nı zaten eğitiyoruz, AB'nin bu süreçte dahil olmasına gerek yok" dedi. Ve ABD'ye darbeyi şu sözlerle vurdu: "Afganistan'a daha fazla askerî birlik değil, politika değişikliği gerekli, aksi halde kaybederiz." İtalya ve Fransa da, "asker gönderemeyiz" dediler.

Kısacası NATO Parlamenter Toplantısı'nda ve Riga'da yapılan NATO Zirvesi'nde, Afganistan'la ilgili talep edilen hiçbir madde geçmedi. Zirve sonrası, NATO üyelerinin kameralar karşısında 'birlik ve beraberlik' görüntülerinin, "Afganistan için önemli kararlar aldık" sözlerinin gerçek yüzü budur.

NATO Zirvesi'nde, Afganistan'a NATO'ya üye olmayıp da askerî birlik gönderen, özellikle Uzak Doğu ülkeleri ile kurulmuş olan 'Barış İçin Ortaklık' grubunun, Brüksel'de ayda bir NATO karargahında toplanmasının yetmediği, bunlarla 'ortaklığın' daha da geliştirilmesi gerektiği kararı alındı. Bu ve yukarıda sıralanan gelişmeler, emperyalistlerin kendi cephelerini kimle kime karşı kurmaya/sağlamlaştırmaya çalıştıklarını göstermektedir.

NATO Zirvesi'nin sonuçlarını, Chirac'ın sözlerini, özellikle Avrupa kamuoyuna taşımak gerekiyor. ABD, Afganistan ve Orta Doğu'da ne kadar işgalci güç ise, Avrupa da bir o kadar savaşın içinde ve işgalci bir güç olarak bulunuyor. Avrupalıların "biz her tarafa demokrasi taşıyoruz" yalanını, tıpkı ABD'ninki gibi su yüzüne çıkarmak gerekiyor.

NATO Zirvesi'nden, kitlelere taşımamız gereken daha önemli bir gerçek var. Bugün Chirac'ın, ABD karşısında bu kadar rahat taleplerini sıralamasını ve NATO'ya bunlar olmadan karar aldirtmamasını sağlayan gerçek. Bu, halkların emperyalizm karşısındaki direnişinin gücüdür. Dünyanın en fakir ülkesinin halklarının, dünyanın en zengin ve tepeden tırnağa kadar silahlanmış ülkelerine başkaldırısının gücü. Emperyalizmi korkutan, Afganistan'daki silahlı Taliban'ın gücü değil, Afgan halkının artık başını kaldırmasıdır. Dünyanın süper gücünü dize getiren ve diğer rakipleri karşısında bu duruma düşüren gerçek güç, işte budur.

Bir yılın ardından KÜRT SORUNU

Bir yılı geride bırakırken, emperyalist savaşın durumunu, işbirlikçi burjuvazi-nin yönelimlerini, işçi-emekçi hareketini değerlendirdiğimiz gibi, Kürt ulusal hareketinin de bir yılını değerlendirmek; önümüzdeki yılların sınıf ve halk hareketinin gelişimini görebilmek açısından büyük bir önem arz ediyor. Çünkü Kürt sorunu, hem giderek artan uluslararası boyutu, hem de egemen sınıfların en önemli baş ağrısı olması nedeniyle, önemli bir yere sahip. Ama daha önemlisi; devrimimizin ulusal-demokratik karakteri açısından, işçi ve emekçilerin şoven-milliyetçi demagojilerle zehirlenmesini önlemek ve proleter enternasyonalist bir bakışı geliştirmek açısından ulusal sorun, özelinde Kürt sorunu belirleyici niteliktedir.

Bütün bu yönleriyle Kürt hareketinin bir yılını kuşbakışı göz atmak, emperyalizmin ve işbirlikçilerin Kürt politikalarını irdelemek ve geleceğe dair ipuçlarını ortaya koymak; bölge ve ülkenin yeni dönemdeki şekillenişini öngörebilmek için bir zorunluluktur. Bunların üzerinden 2007'de ne gibi sorunlarla karşılaşacağımızı ve bunları nasıl aşabileceğimizi ortaya koyabilir, sınıf ve halk hareketinin olası gelişimini çıkarabiliriz.

Genel hatlarıyla Kürt hareketinin bir yılı

İlk başta hemen belirtmek gerekir ki, Türk egemen sınıflarının artan şoven propagandalarına ve ona eşlik eden vahşetine, katliamlarına, linç girişimlerine; hatta "doğal afet" olarak adlandırılan deprem, çığ ve sel gibi kapitalist cinayetlere rağmen, Kürt halkının serhildanları, direnişleri, 2006 yılında da durmadı. Ve yıla damgasını vuran bu direnişler, serhildanlar oldu.

Şemdinli'de suçüstü yakalanan kontrgerilla ve ardından hazırlanan iddianame, yılın en önemli olaylarından biriydi diyebiliriz. Keza, yıllar sonra Diyarbakır'da tam üç güç süren serhildan, Kürt halkının mücadelesi açısından bir dönemeç niteliğindeydi. Yıl boyunca Kürt halkı, çok değerli evlatlarını, ille de çocuklarını yitirdi. Çocuk katliamının ve istismarının en boyutlusu, Kürt halkı üzerinde yapıldı. Buna rağmen çocuklar, Diyarbakır serhildanı ile birlikte, Filistin'in 'taş generalleri' gibi en önde dövüştüler, eski mücadele dolu günlerine yeniden döndüler.

Kürt halkı, yıl boyunca gerçekleşen her saldırı ve olayda, mücadele dinamiklerini kaybetmediğini ortaya koydu. Hatta Diyarbakır serhildanı gibi büyük direnişlerde, reformist önderlikleri de aştı. Buna karşın Kürt ulusal hareketinde halen etkisini koruyan PKK'nin zikzakları, emperyalistlerden ve işbirlikçilerden medet uman, kah oraya, kah buraya salınan politikaları devam etti. Ve 2006'nın 1 Ekim'inde yendi tek taraflı ateşkes ilan edildi. Bu, 'siyasal-diplomatik çözüm' kulvarına girdiğinden bu yana PKK'nin 5. kez ilan ettiği 'tek taraflı ateşkes'ti.

Esasında yaklaşık son on yılına damgasını vuran tasliyeciler-teslimiyetçi çizgisiyle PKK'nin ateşkes ilan ettiği zamanlarda da, ateşkesi bozduğu dönemlerde de değişen bir şey yoktu. Çünkü politik çizgisi, reformizme kaymıştı, silaha hükmeden bu bakış açıydı. Aynı şekilde Türk egemenlerinin de inkar ve imha politikasında değişen bir şey olmadı. Her ne kadar

Türk egemen sınıflarının artan şoven propagandalarına ve ona eşlik eden vahşetine, katliamlarına, linç girişimlerine; hatta "doğal afet" olarak adlandırılan deprem, çığ ve sel gibi kapitalist cinayetlere rağmen, Kürt halkının serhildanları, direnişleri, 2006 yılında da durmadı. Ve yıla damgasını vuran bu direnişler, serhildanlar oldu. Şemdinli'de suçüstü yakalanan kontrgerilla ve ardından hazırlanan iddianame, yılın en önemli olaylarından biriydi diyebiliriz. Keza, yıllar sonra Diyarbakır'da tam üç güç süren serhildan, Kürt halkının mücadelesi açısından bir dönemeç niteliğindeydi.

yıl boyunca alt kimlik-üst kimlik ve Türkiyelilik kavramları yine tartışma konusu olduysa da, şoven saldırılar hızından bir şey kaybetmedi.

Ateşkes sonrası devletin operasyonları daha da arttı, her gün asker ve gerilla cenazeleri gelmeye devam etti. Fakat daha önceki yıllardan farklı olarak, gerilla cesetlerine işkenceler arttı, cenazeler, ailelerine teslim edilmemeye başladı. Buna karşın asker cenazelerinde, ailelerin devlete öfkesi gizlenemeyecek boyutlara ulaştı. "Vatan sağolsun demiyoruz", "bu neyin savaşı?", "devlet büyüklerinin çocukları savaşsın" feryatları artmaya başladı. Bu feryatlar, egemen sınıfları fazlasıyla telaşlandırdı. Başbakan Erdoğan gibi kimileri, aileleri azarlamaya kalkarken, Mehmet Ağar gibi kimi tescilli faşistler de, anlayışlı görünmeye çalışarak, geçmiş kirliliğini aklamaya ve yeni siyasetine malzeme yapmaya kalkıştı.

PKK'nin ateşkes ilanından sonra, Mehmet Ağar'ın "dağda silahlı dolaşacaklarına, düz ovada siyaset yapsınlar" açıklaması, egemen sınıfların Kürt sorunundaki çelişkilerini yeniden su yüzüne vurdu. ABD emperyalizminin Kürt sorununa yaklaşımına yakın duran Ağar, bu sorunu çözümüne aday olduğunu ilan etti. Böylece 2007'de yapılacak seçimler için olası AKP-DYP koalisyonunun sinyallerini de vermiş oldu.

En genel hatlarıyla özetlediğimiz bu tablonun öne çıkan belli başlı olaylarına merceği tutarsak; 2006 yılı boyunca gündeme oturan olayların arka planını ve önümüzdeki yıldaki olası seyrini daha net görebiliriz.

Yıla damgasını vuran ilçe: Şemdinli

2005 yılının sonunda patlak veren Şemdinli olayları, 2006 yılına da taşındı ve yıla damgasını vurdu.

Bir kitapçının bombalanması üzerine, Kürt halkının ayaklanması ve katillerin üzerine yürümesiyle açığa çıkartılan kontra ekibi, yıl boyunca siyasi gelişmeleri belirleyen bir özellik taşıdı. Halkın iş üzerin-

de yakaladıkları kontra elemanlarına sahip çıkan şimdiki Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, onlar için "tanıyorum, iyi çocuklardır" demiş ve ordunun kontra eylemleriyle ilişkisini açığa vurmuştu. Buradan hareketle iddianamayı hazırlayan Van Savcısı ise, iddianamede Büyükanıt'ın ismini geçirince, dananın kuyruğu koptu. Ordu ile hükümet arasındaki çelişkinin en şiddetli anının yaşandığı bu dönemde, Van savcısı 'günah keçisi' oldu ve görevinden alındı.

Şemdinli, egemen sınıflar arasındaki çatışmaları su yüzüne vuran bir olay olmanın ötesinde, devletin yargı sisteminin ne denli çürüdüğünü ve ne kadar 'bağımsız' olduğunu olanca çıplaklığıyla ortaya koydu. Bombalama eylemini yapanlardan önce, bu katilleri yakalayıp devlete teslim edenler cezalandırıldı. Şemdinli halkından onlarca hakında dava açıldı. Sonra, bombalama eylemine maruz kalan Umut kitapçısı sahibi Seferi Yılmaz tutuklandı ve halen tutuklu bulunuyor. Çetenin başı olan ve "iyi çocuk" Ali Kaya ise, hastalık bahanesiyle Ankara-Gülhane Askeri Hastanesinde tedaviye alındı.

Katilleri yakalayıp devlete teslim eden Kürt halkı, kontra eylemlerini bu şekilde durduramayacaklarını, devletin bu çeteleri yargılamayacağını, Şemdinli olaylarının akabinde çok daha iyi gördü, anladı. Ve Şemdinli'den 5 ay sonra paltak veren Diyarbakır serhildanında, bu kez kendi gücüne dayanarak harekete geçti.

Esasında Şemdinli'de de olayın hemen ardından, çalışanlar işe, öğrenciler okula gitmemiş, esnaf kepenklerini kapatmıştı. İlçe çapında genel grev ve direniş yaşıyordu. Şemdinli'ye gelen parti başkanları, milletvekilleri ve bakanlar, kitlenin protestolarıyla karşılaşılıyor, "Dağlara Çıkacağız, Hesap Soracağız" pankartları açılıyor. Ne var ki, DTP'li yöneticiler ve belediye başkanları, hem de Kürtçe konuşarak kitleyi yatıştırdı; 'durumun adalete intikal ettiği', 'sağduyulu davranmak gerektiği' üzerine vaazlar verdi. Bir kez daha yükselen yangını söndürmeye giden itfaiyeciler rolünü oynadılar. Ve başta Hakkari Valisi olmak üzere devletin yetkili kişilerince takdirle karşılandılar. Daha önce Kürtçe konuştukları için davalar açılırken, bu kez teşvik edildiler. Ancak her zaman olduğu gibi her şey, eylemin bastırılmasına kadardı. Sonrasında DTP yöneticileri ilgili soruşturmalar, tutuklamalar devam etti.

Reformist Kürt önderlerinin geri çekme çabalarına karşın, Kürt halkının Şemdinli'de gösterdiği direniş, yeni bir sürecin başladığının da işaretiydi. Katillerin üzerine yürüyen ve belgeleriyle birlikte onları suçüstü yakalayan Kürt halkı, Genelkurmayın sahip çıkmasına rağmen, onları tutuklatmayı ve başbakan dahil üst düzey yetkilileri ayağına kadar getirmeyi başarmıştı. Başbakan Erdoğan, Şemdinli'de bir kez daha Kürt sorunundan bahsediyor, Türkiyelilik kavramını kullanıyor, "işin ucu nereye varırsa, oraya kadar gideceklerini" söylüyordu. Fakat sonraki aylarda Genelkurmayın sert çıkışlarıyla yelkenleri indirecek, Şemdinli iddianamesini hazırlayan savcırı görevden alacaktı.

Kürt halkı, Şemdinli ile birlikte kendine güvenini yeniden kazandı. Diyarbakır serhildanı, işte bu gü-

venin ve taşan sabrın üzerinden yükseldi.

Kürt halk hareketinde bir dönemeç:

Diyarbakır(Amed) serhildanı

Diyarbakır serhildanı, Şemdinli'nin üzerinden geliştirdi fakat Şemdinli'yi de aştı. Kürt hareketi açısından Şemdinli, bir kilometre taşı ise, Diyarbakır, bir dönemeç oldu. O güne dek en kitlesel gösteri olan Vedat Aydın'ın cenazesini bile geride bırakmış, barikat başında ve her an çatışmayla geçen tam 4 günü halk, sokaklarda geçirmişti. Uzun bir süredir sessizliğe bürünmüş, bu yüzden Kürt basınında hayli eleştiriye maruz kalmış Amed, "suskunluğu"nu bu şekilde bozuyordu.

Kimyasal silahlarla katledilen cenazelerin Diyarbakır'a getirilmesiyle başladı her şey. Esasında son yıllarda "mücadele ayı" olarak öne çıkan Mart'a yaklaşan günlerde devlet, yoğun bir psikolojik savaş başlatmıştı. İlk olarak 8 Mart kutlamasının fiilen yapılmasını engellemeye çalıştı. Fakat komünist ve devrimciler, artan bir kitlesellikle Beyazıt'a yürüdüler ve 8 Mart'ı devrimci tarzda kutlamayı başardılar. Ardından Gazi direnişinin yıldönümü, geçen yılların üzerinde bir kitlesellikle gerçekleşti. Ve Newroz yaklaştıkça devletin saldırıları da arttı. Aynı günlerde "Şemdinli iddianamesi" üzerinden kopartılan fırtına ile ortam teröze edildi. Genelkurmayın muhtıra niteliğindeki açıklaması, sadece AKP hükümetine değil, tüm muhalif kesimlere gözdağıydı. Fakat Newroz, buna rağmen kitlesel, yaygın ve militan bir tarzda kutlandı. Böylece karşıdevrim bir bütün olarak Mart ayını kaybetti. Devrim cephesi ise moral ve güç kazandı. Devlet, adeta Mart ayının rövanşını almak ve 1 Mayıs'a doğru ilerleyen süreci durdurmak için saldırıya geçti. Başta Kürt halkı olmak üzere tüm halk üzerinde büyük bir terör estirdi.

Amed serhildanını başlatan süreç, işte bu dönemde, Muş'un Şenyayla bölgesinde 14 gerillanın kimyasal silahlarla katledilmesiyle başladı. Gerillalarına sahip çıkan halk, Diyarbakır, Siirt, Batman, Adıyaman, Adana gibi illerde şehitlerini zılgıtlarla, sloganlarla karşıladı. Amed ise bir serhildana dönüştü. Sadece günlerce sürmesi ve kitleselliği ile değil, hedeflerinin isabetliliği ile de diğerlerinden farklı bir serhildandı bu. Halk, sermayeyi ve faşizmi temsil eden kurumlara yönelmiş, oraları yerle bir etmişti. Bu yönleriyle yeniden yükselen Kürt hareketinde ulusal karakterin yanı sıra sınıfsal yönün de öne çıktığını somut olarak gösteriyordu. Bugüne dek Kürt hareketinin kitle tabanını oluşturan köylülerin yerini, şehrin varoşlarına sürülen emekçiler almıştı. Özellikle Kürt gençleri ve çocuklarının devlete karşı ne denli büyük bir öfke ve kin biriktirdiği, dört gün boyunca süren eylemlerde görüldü. Öyle ki, Şemdinli'de yaptıkları gibi ateşi söndürmeye giden Diyarbakır Belediye Başkanını yuhladılar, onun telkinlerine rağmen gösterilerine devam ettiler.

Kürt burjuvaları ve onun siyasal temsilcileri sürekli olarak kitleyi sağduyuya, sakin olmaya çağırdılar. Özellikle de göstericilerin bankaları, işyerlerini yakıp yıkmalarına karşı olduklarını belirttiler. Bunun bölgeye gelen sermayeyi kaçıracağı, bölgeyi geri bıraktıracığı, AB sürecini baltalayacağı, vb. bildik görüşleri tekrarladılar.

Türk egemen sınıflarının tepkileri de öncesinden daha şiddetliydi. Olayların devam ettiği günlerde Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Aygün, Kürt halkını kast ederek "babaların yanına, Barzani'ye gitsinler" diyordu. Şoven yaklaşımıyla bilinen Aygün'ün '80 öncesinin faşist sloganı "Komünistler Moskova'ya"yı çağrıştıran bir şekilde "Kürtler, Kuzey Irak'a" demesi, Kürtlere karşı oluşan şoven duygunun en açık dışavurumuydu. Diyarbakır serhildanı sonrası Terörle Mücadele Yasası'nı afelece çıkarmaları, 12 Eylül yıllarındaki yasaları devreye sokmaları, yaşadıkları korkuyu ortaya koyuyordu. Hemen ardından son yılların en büyük operasyonunu başlattılar. Yüzbinlerce asker, Irak sınırına yığınak yaptı.

Fakat Şemdinli'den sonra Amed serhildanı çok net biçimde gösterdi ki, Kürt halkına cellatlık da papazlık da sökmüyordu artık. Düzen sınırları içinde sorunlarına çözüm bulamayacağını, kendi gücüne güvenmekten başka yolu olmadığını, sezgileri ve mücadele deneyimleriyle çıkarıyordu halk. Harekete geçmesi için bir olayın, bir gelişmenin patlak vermesi yetiyordu. Bu bazen bir kontrgerilla cinayeti, bazen cenaze gösterileri, bazen de deprem, sel gibi "doğal felaketler" karşısında devletin ilgisizliğine duyulan tepki oluyordu. Hızla refleks gösteriyor, devlet dairelerine yürüyor, yolları kesiyor, barikatlarını kuruyordu. Amed ise, hiç kuşkusuz sadece son yılların değil, Kürt halk hareketinin bugüne dek geliştirdiği en büyük serhildan olarak tarihteki yerini aldı.

En çok çocuklar öldü.

Yıl boyunca belki de en çok Kürt çocukları öldü.

Babalarının yanında katledilen çocuklar, gösteri ve yürüyüşlerde vurulan çocuklar, patlayan bombalarda, mayınlarda, kolu bacağı kopan çocuklar, kuş gibi salgın hastalıklarda, sel ve deprem gibi "doğal afet"lerde ve sonrasında yayılan hastalıklarda ölen çocuklar...

Faşizm, bir kez daha çocuklara düşman yüzünü kustu. Yaraladı, zehirledi, çürüttü, öldürdü... Amed serhildanı sırasında Başbakan, "kadın, çocuk da olsa fark etmez gereken neyse yapılır" demişti. Ve gereken yapıldı: 7, 9, 12 yaşlarında üç çocuk, polis kurşunlarıyla yaşama veda etti. Onlarcası yaralandı, gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı.

Geçtiğimiz yıl babasıyla birlikte katledilen Uğur Kaymaz'ın ardından yine Mardin'de babasının yanında bir kız çocuğu cesedi bulundu; Rozenin'di adı. Ardından Diyarbakır'a giden yol üzerinde bir araca açılan ateş sonucu 10 yaşındaki Mizgin katledildi. Ve 12 Eylül günü Diyarbakır'da bir parkta patlayan bomba, üçü çocuk 10 kişinin ölümüne neden oldu. Elektrik kablo su çaldığı iddiasıyla Diyarbakır'da gözaltına alınan ve oradan ölüsü çıkan Şerafettin, bu yıl içinde katledilen son Kürt çocuğuydu.

Kürt çocuklarına reva görülen ya ölüm oldu, ya da

ölümden de beter bir yaşam... Hırsızlık, yankesicilik, fuhuş, uyuşturucu vb. Kürt çocukları üzerinde deniyor, çeteler Kürt çocuklarından oluşturuluyordu. Başta Diyarbakır olmak üzere metropoller, Kürt köylerinden göç etmek zorunda kalan ailelerin çocuklarıyla dolup taşıyordu. Onlar, sokaklarda, simit, selpak satarak boyacılık yaparak geçinmeye çalışan çocuklardı. Bir de ailesini savaşta yitirmiş kimsesiz çocuklar vardı. Söz-

de "Çocuk Esirgeme Kurumu" olan ve devletin koruması altında bulunan bu çocuklardan, 34'ünün "kayıp" olduğu açığa çıktı sonra. Ardından kayıpların yüzlerce olduğu anlaşıldı. Ve bu çocuklardan kimisi fuhuş batağında, kimisi uyuşturucu-hırsızlık çetelerinde bulundu, kimisi de bu suçlardan dolayı cezaevlerinde.

Kürt hareketinin yükselişe geçtiği dönemlerde, gerilla olan büyüklerine öykünen, Newroz gösterilerinde, serhildanlarda, zafer işaretleriyle en önde yürüyen bu çocuklar, şimdi mafya örgütlerinin potansiyeli durumundaydı. Şoven-milliyetçi hor görünüm de malzemesi olmuşlardı. Faşist propaganda göre, hırsızlık, yankesicilik, fuhuş, uyuşturucu gibi her tür kötülük Kürtlerde görülüyordu. Dahası, namus adı altında "töre cinayetleri" de Kürtlere mahsustu. Kürtler, aşiret düzeni içinde yaşadıkları ve geri kaldıkları için aşağılanıyordu. Sanki Kürt halkının bu duruma düşürülmesinin birinci derece müsebbibi kendileri değilmiş gibi...

Ama Kürt çocukları, Şemdinli ile Diyarbakır ile yeniden direnişin sembolü oldular. Eski günlerdeki itibarlarını yeniden kazandılar. "Sizin tecridiniz varsa, bizim de dağlarımız var" diyerek meydan okudular. Öldüler, yaralandılar, tutsak düştüler ama başlarını dik tuttular. Zafer işaretleri ve sloganlarıyla barikat başlarında mutluydular. Direniş; çocukları da canlandırmış, eski günlerdeki hallerine döndürmüştü.

Güney Kürdistan gerçeği ve artan şovenizm

Yıl boyunca şoven saldırıların ardı arkası kesilmedi. Sadece gerillaya, direnen Kürtlere değil, Kürt olan herkese karşı düşmanlık yayıldı. 12 Eylül öncesinin TİT gibi sivil faşist para-militer örgütleri, bu kez Kürt katliamı için piyasaya sürüldü. Bazen Kürdistan bölgesinde sağ-sola bomba koyarak icra ettiler eylemlerini, bazen de Türk bölgelerinde şovenizmi körükleyerek linç girişimlerini örgütleyerek.

İzmir, Manisa, Bolu, Antalya gibi belli başlı şehirlerde, sadece Kürt kimliği taşıdıkları için insanlar vuruldu, öldürüldü, göçe zorlandı. Mevsimlik işçi olarak kullanılan Kürt emekçiler, en fazla faşist saldırılara maruz kalandı. Bunlara, kırı savaştan dolayı çeşitli metropollere göç etmek zorunda kalan ve oralara yerleşen Kürt ailelere dönük linç girişimleri eklendi. Bu aileler, faşist elebaşların kışkırtmasıyla kitlesel linçlere karşı karşıya kaldılar, işinden, evinden, hatta ilçelerinden kovuldular. Özcesi, Kürt-Türk çelişkisi, sadece kitlelerin bilincini zehirlemekle kalmayıp, birbirini boğazlayacak boyutlara ulaştı. Faşist propaganda, televizyon dizilerine, sinema filmlerine kadar uzandı.

Bunun önemli bir ayağını, Kuzey Irak'ta (Güney Kürdistan) kurulan Kürt devleti oluşturuyordu. Türkiye, ABD'nin Irak işgaliyle birlikte fiilen kurulmuş olan Kürdistan'ın adım adım resmiyet kazanmasını, bir türlü hazmedemedi ve her fırsatta ona karşı kinini kustu. "Aşiret reisi" olarak küçümseyip aşağıladıkları Kürt işbirlikçileri Talabani ve Barzani'nin, yeni kurulan Irak'ta "devlet başkanı", "Kürt bölgesi başkanı" gibi sıfatlar almasını sindiremediklerini her vesileyle ortaya koydular. Örneğin Cumhurbaşkanı Sezer, Irak Devlet Başkanı sıfatıyla Talabani'yi ülkeye davet etmekten özellikle kaçındı.

Son yıllarda gerginleşen Türkiye-ABD ilişkilerinin

en önemli nedeni Kürt meselesiydi. Türkiye, bir Kürt devletinin varlığını "kırmızı çizgi" olarak duyurmuştu. Her ne kadar aradan geçen yıllarda, bu çizgiler paspas edildiyse de Türkiye'nin Kürt düşmanlığı ve Kürt devletini engelleme çabaları hiç bitmedi. PKK'nın varlığını baha ne ederek, Kuzey Irak'a operasyonu yapabileceğini sürekli gündemde tuttu. Son olarak İsrail'in Lübnan'a saldırması üzerine "Kandil'e çıkalım" sesleri yeniden yükseldi. İsrail'in "kendini savunma hakkı" olarak Lübnan'a saldırısı, Türk egemenlerini de harekettendirmiş, PKK'nın eylemlerinden dolayı "kendini savunma hakları"nın doğduğu, bunun meşru olduğu propagandası artmıştı. Sınırına yüz binlerce askerle yığınak yapıldı, yer yer "sınırötesi operasyon"lar gerçekleşti.

Böylece bir yandan halktaki ABD karşıtlığını, Kürt düşmanlığına havale etmeye, bir yandan da emperyalist paylaşımında masaya oturmaya, pay elde etmeye çalıştı. Kerkük üzerindeki iddialarını halen sürdürmeleri, bunun başında geliyor. Irak'ın yeni anayasasına göre 2007 yılında yapılacak bir referandumla hangi bölgeye ait olduğu kesinleşecek olan Kerkük'ün Kürt bölgesinde kalması için tüm kozları oynuyor. Bugünkü Kürt yoğunluğunu bildiği için Kerkük'ün demografik yapısıyla oynandığını ileri sürüyor ve 1950'lerdeki seçimlerin esas alınmasını istiyor. O yüzden de referandumun geciktirilmesi için elinden geleni yapıyor.

Bu yıl gerçekleşen ABD seçimlerini "Demokratlar"ın kazanması ve ardından yeni Irak politikası üzerine tartışmaların yoğunlaşması, Türkiye'yi daha da cesaretlendirdi. Önceki yıllarda Türkmenler üzerinden Irak'ın iç işlerine yaptığı müdahaleyi, şimdi Sünni kesimlerle yapmaya kalkışıyor. Aralık ayının başında, Irak'ın bütünlüğünü savunma ve Kürt devletine karşı olan Irak'taki Sünni gruplar, Ankara'da toplandı. İşbirlikçi Irak hükümetinin tüm itirazlarına rağmen, böyle bir adım atıldı.

Şimdi Türkiye, ABD'nin yeni Irak politikasında daha aktif rol üstlenmeye çalışıyor. ABD'nin Kürtler ve Şiiler yerine Sünnilere ağırlık vermesini istiyor. Bu yönde yükselen her ses destekliyor. ABD'de önümüzdeki dönem, "Demokratlar"ın işbaşına geleceğinden hareketle, onlarla ilişkileri geliştiriyor ve giderek artan bir tonda Bush'un Kürtlerle işbirliğine dayanan Irak politikasını eleştiriyor.

Uluslararası bir sorun olarak Kürt sorunu

ABD'nin "Yeni Ortadoğu Projesi"nde, Kürtlerin ayrı bir yeri olduğu biliniyor. Her ne kadar Irak direnişi, bu planları şimdilik dondursa da, ABD'nin Ortadoğu'da hegemonya savaşı bitmeyecek. Bunun ABD'nin partilerüstü bir devlet politikası olduğu; farklılıkların, plana değil, yürütülüş biçimine karşı olduğu da açık bir şekilde görüldü. Elbette emperyalizm, çıkarları gereği, birçok ulus ve mezhebi kullanır ve yine bir gün çıkarları gereği yüzüstü bırakıp gider. Kürtler için de böyle bir olasılık her zaman vardır. Fakat somut durumda ABD'nin sadece Irak'ta değil, tüm bölgede hegemonyasını kurmak için, Kürtlere duyduğu ihtiyaç ortadan kalkmış değildir. Öte yandan '90'ların başından itibaren fiilen bir devlet gibi işleyen Güney Kürdistan'ı ortadan kaldırmak da kolay değil. Gerek kurumsallaşma, gerekse halk desteği yönünden çok önemli mesafeler alınmıştır çünkü. Kürt devletinin ABD'nin desteğiyle kurulmuş olması, bu gerçekleri değiştirmez. Keza ABD'nin Irak'ın bütününde hakimiyeti sağlayamadığı durumda çekileceği tek güvenli yer, hala Güney Kürdistan'dır. Dolayısıyla ABD'nin "yeni Irak politikası"nda Kürtleri devre dışı bırakması, en azından şimdilik mümkün görünmemektedir.

Öte yandan Irak işgaliyle birlikte daha fazla uluslararası bir karakter kazanan Kürt sorunu, Türkiye'nin bir "iç meselesi" olmaktan çoktan çıkmış durumdadır. Türkiye'nin Kürt politikası da, zorunlu olarak emperyalizmin bu yöndeki adımlarıyla bağlantılı bir şekilde belirlenecektir. Ve emperyalistler, Türkiye'nin bu "yumuşak karnı" çok iyi bildiklerinden vuruşlarını hep o yöne yapmaktadırlar. Sadece ABD ve AB emperyalistleri değil, Rusya ve Çin bile, çıkarlarıyla çelişen Türkiye'nin her girişimini, Kürtleri hatırlatarak dizginlemektedir. Bu yönüyle Kürt sorunu, önümüzdeki yılda da giderek daha karışık bir hal alarak Türkiye'nin en önemli sorunu olmaya devam edecektir.

ABD, 2006 yılında bu konuda oldukça önemli adımlar attı. PKK ile mücadele için "özel koordinatör" ataması, PKK'ye silah bırakma çağrısı yapması, Irak anayasasında PKK'lı mültecilere yer verilmesi vb... Bir yandan Türkiye'nin Kürt sorununa da müdahil olduğunu resmileştirirken, bir yandan da Türkiye'de artan anti-ABD potansiyeli yumuşatma hesapları içine girdi. Türkiye'nin Lübnan'a asker göndermesi karşılığında PKK ile mücadelede daha etkin olacağına dair kimi vaatler de sundu. Ancak bugüne dek o vaatlerini yerine getirmediği gibi, Türkiye'nin hem Lübnan'a asker göndermesini sağladı, hem de Güney Kürdistan'a olası operasyonların önüne geçti.

Bugün ABD'nin ve onunla bağlantılı bir şekilde Kürt işbirlikçilerinin ağırlığı daha fazla artmış durumda. Son dönemde Avni Özgürel, Mehmet Ağar gibi faşist kimlikleriyle bilinen kişilerden farklı sesler çıkması ve iç politika-dan artan çelişkiler, bu durumla doğrudan bağlantılıdır. PKK de bu yöndeki gelişmeleri olumlu bulmakta, desteklemektedir. Son ateşkes kararında, bir kez daha genel af ve kültürel haklar konusunda atılacak adımlarla sızlanlarını bırakacaklarını belirtmişlerdir.

2007'de de Kürt sorunu başat olacak

2007 yılı Türkiye'de seçim yılı. Mayıs ayında Cumhurbaşkanlığı, en geç Kasım ayında da genel seçimler yapılacaktır. Seçimlerde de Kürt sorunu başat bir rol oynayacaktır. Hem egemen sınıflar arasında iyice su yüzüne çıkan Kürt sorununa farklı çözüm önerileriyle, hem de seçim barajı ve Kürt kökenli milletvekillerinin meclise girmesi yönüyle... Öcalan, 1 Ekim'de PKK'nın ilan ettiği ateşkes için, son sürenin Mayıs ayı olacağını açıkça ilan etti. PKK, hem emperyalistlerin hem de egemen sınıfların iç çelişkilerine oynamaya devam ediyor. Bu yönüyle Mayıs ayı, Türkiye açısından gerçekten kritik bir ay olacaktır.

ABD'nin Irak'taki durumu da, Kürt sorunun bu yıl nasıl şekilleneceğinde önemli bir faktör. Devletleşme yönünde büyük adımlar atan Güney Kürdistan, 2007'de gerçekleştirecek Kerkük referandumu ile bir adım daha atmak istiyor. Irak'ın petrol gelirlerinden hak iddia ediyor ve bunu Irak anayasasına geçirmeye çalışıyor. 2006 yılında, kendi sınırları içinde Irak bayrağı yerine kendi bayrağını çeken ve bunu ABD'ye de kabul ettiren Güney Kürdistan, Kerkük'le sadece genişleyen yüzölçümüyle değil, ekonomik olarak da güçlenmeyi hedefliyor. Bu sorun, yıl boyunca Türkiye-ABD ve Türk-Kürt ilişkilerini belirleyen bir sorun olacak.

Geçtiğimiz yıl, ABD'nin çizdiği "yeni Ortadoğu haritası"nda Kürdistan sınırlarının Türkiye topraklarına kadar uzanması ve bu haritanın birçok yerde karşılırla çıkması, Türk egemenlerini fazlasıyla kızdırmıştı. Her ne kadar son ABD seçimleriyle ve ortalıkta dolaşan "yeni Irak politikaları" ile umutlansa da, "Büyük Kürdistan" korkusu, Türkiye'nin üzerinde bir hayalet gibi dolaşmaya devam edecek.

Emperyalistlerin planları bir yana, Kürt halkının bitmek bilmeyen isyanı, Türk egemenlerinin 2007 yılında da kabusu olacak. Geçtiğimiz yıllarda Kürt reformistlerine rağmen Şemdinli ve Amed gibi büyük direnişleri yaratan Kürt halkı, önümüzdeki yılların daha büyük direnişlere gebe olduğunu gösterdi. Kürt halkı, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin oyunları kadar, her tür uzlaşıcı yaklaşımı da aşacak güçte olduğunu ortaya koydu. Egemenler için en büyük tehlike, halkın bu zaptedilemez direnişidir.

Bütün mesele Kürt halkının bu direnişlerini Türkiye cephesinden işçi ve emekçi hareketiyle birleştirebilmektir. Burjuvazinin tüm şoven propagandasına, linç girişimlerine rağmen Kürt-Türk kardeşliğini koruyabilmek ve güçlendirmektir. Son dönemde asker cenazelerinde devlete karşı yükselen sesleri çoğaltmak, ortak mücadeleyi yükseltebilmektir. Bu başarıldığında, Türkiye halklarının, ulusal ve sosyal kurtuluşunun devrim ve sosyalizmle olduğu gerçeği daha net görülecek ve ortak düşmana karşı doğru hedeflerle savaşılacaktır.

2007, bu yönde adımların atıldığı bir yıl olmalı! İşte o zaman 2007 bizim olacak; Türk-Kürt tüm işçi ve emekçiler kazanacaktır. Başta komünist ve devrimciler olmak üzere, emekten yana olan tüm güçlerin üzerine düşen görev budur.

1 Ocak 1959

Küba devrimi

Amerikancı Batista rejiminin baskısı altında yaşamak zorunda kalan Küba halkı, gerilla savaşı vererek Fidel Castro ve Che Guevera önderliğinde devrimi gerçekleştirdi.

Fidel Castro. Batista rejimine karşı koymak ve devrimi gerçekleştirmek için bir gerilla birliği kurar. Bu gerilla birliği 1953'te bir askeri kıslaya baskın düzenler. Ancak baskın sonucu gerillaların büyük bölümü imha edilir. Fidel Castro da dahil olmak üzere diğerlerinin hepsi tutsak düşer. Fidel Castro mahkemede, daha sonra devrimin stratejisini oluşturacak olan savunmalarını yapar ve halkın sempatisini kazanır. 15 yıla mahkum olur, ancak Küba halkının artan eylemlilikleri karşısında Batista diktası, siyasi tutsakları serbest bırakmak zorunda kalır.

Castro çıkar çıkmaz yeniden devrimci hareketi yaratmaya girer, bu dönemde Che ile tanışır. 26 Temmuz 1956'da Moncada baskını gerçekleştirilir ve hareket **26 Temmuz Hareketi** adını alır. Çok kısa bir süreç içinde, tüm devrimci örgütleri kendi bünyesinde birleştiren ve kitlelerin büyük desteğini alan **Hareket**, Küba'da **1 Ocak 1959**'da devrimi gerçekleştirir.

Devrimin önderlerinden **Che Guevara**, Küba'da bir süre bakanlık yaptıktan sonra, **Bolivya** devrimine katılmak üzere oraya gider. Bu büyük enternasyonalist devrimci, kısa bir süre sonra Amerikan destekli Bolivya ordusu tarafından katledilir.

Küba, devrimden sonra ABD emperyalizminin yoğun baskılarına maruz kalmıştır. Ancak bu küçük ülke, uygulanan ambargolara baskılara rağmen, geri adım atmaz ve devrimine sahip çıkar.

Bugün başta Venezuela olmak üzere Latin Amerika ülkelerinde arka arkaya işbaşına gelen sol hükümetlerin en fazla destek aldığı ülkedir Küba. Özellikle gelişkin olduğu sağlık alanında bu ülkelere önemli yardımlarda bulunmaktadır. Ne var ki Küba, kendine özgü koşullarda gerçekleştirdiği devrimini, sosyalizme taşıyamamış, böyle bir geçiş yapamamıştır.

Son günlerde Fidel Castro'nun sağlığının bozulması, başta ABD olmak üzere emperyalistleri yeniden heveslendirmektedir. Ancak Küba halkının devrimini sahiplenmesi devam etmektedir. Her şey Küba halkının bu sahiplenişine ve devrimi daha ileriye taşımasına bağlıdır.

☆ 4 Ocak 1991-

Zonguldak maden işçilerinin Ankara Yürüyüşü.

48 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşmede anlaşma sağlanmayınca, on binlerce maden işçisi, tarihi Zonguldak-Ankara yürüyüşünü başlattı. 3 Ocak genel grevinin ardından başlayan madenci yürüyüşü, Bolu'nun Mengen ilçesinde kurulan barikatla durdurulabildi ancak işçiler bu barikatı aşacak güceyle fakat önlerinde ki asıl barikat, sendikacılar ve işçiler, bu barikatı aşamadılar. Fakat tarihe malolan büyük bir direniş gerçekleştirdiler, '89 Bahar eylemleriyle başlayan sürecin zirvesini oluşturdular.

☆ 5 Ocak 1996-

Ümraniye cezaevinde katliam

Faşist diktatörlüğün azgınca saldırdığı devrimci tutsaklar barikatlar kurarak direndiler. Devrimci tutsaklardan DHKP-C'li Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin, Orlan Özen cezaevinde, Gültekin Beyhan da hastanede şehit düştü.

☆ 22 Ocak 1980-

Tariş Direnişi

Tariş fabrikasında devletin devrimci işçileri işten çıkararak faşist kadrolaşmaya gitmesi karşısında eylemlilik sürecine başlayan işçilere polis saldırdı. Bunun üzerine işçiler fabrikayı işgal etti, halk direnişe geçti.

☆ 28 Ocak 1963-

Kavel Direnişi

Patronun uyguladığı halk gasplarına karşı işçiler, fabrikayı işgal ettiler. Polisin düzenlediği saldırıyı bütün İstinye halkını da arkalarına alarak püskürttüler.

☆ 31 Ocak 1906-

Bolşevik işçi önderlerinden Babuşkin Çarlık tarafından kurşuna dizildi.

2000'de başlayan Ölüm Orucu'nda

şehit düşenler

Ali Çamyar 2 Ocak 2002

Zeynel Karataş 5 Ocak 2002

Lale Çolak 8 Ocak 2002

Özlem Türk 11 Ocak 2003

☆ 28-29 Ocak 1921-

Mustafa Suphi ve yoldaşları katledildi

Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Hilmi Hakkı, Nazım İbrahim, Topçu İsmail Hakkı, MK ajitatörleri Maksut, Bahattin ve Hayrettin'in içinde olduğu toplam 15

komünist, 28-29 Ocak 1921'de Sovyetler'den Türkiye'ye gelmek üzere yapılan yolculukta, Kemalist burjuvazinin ajanları tarafından denizin ortasında katledildiler. Tarihçi M. Kutay'ın sözleriyle "Onları Ankara'ya sokmak, Yunan'ı denize dökmek kadar önemliydi."

**KALBİM YİNE ÇARPIYOR
KALBİM YİNE ÇARPACAK!**

Göğsümde 15 yara var!..

Saplandı göğsüme

15 kara saplı bıçak!

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!!!

Göğsümde 15 yara var!

Sarıldı 15 yarama

Kara kaygan yılanlar gibi

karanlık sular!

Karadentiz boğmak istiyor beni,

Boğmak istiyor beni

Kanlı karanlık sular!!!

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!..

Göğsümde 15 yara var!

Deldiler göğsümü 15 yerinden,

Sandılar ki, vurmaz artık kalbim

kederinden.

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramdan 15 alev,

Kırıldı göğsümde

15 kara saplı bıçak...

Kalbim

Kanlı kırmızı bir bayrak gibi çarpıyor,

Çar-pa-cak!

Nazım Hikmet

Rosa ve Karl, işçi ve emekçilerin yüreğinde

15 Ocak 1919'da Alman devriminin iki önemli önderi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, Berlin'de katledildiler.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan yenilgiyle çıkan Almanya'da, işçi ve emekçilerin yaşam koşulları gün geçtikçe kötüleşiyordu. Savaşın yıkımı ekonomik yıkımla birleşince, artacak hoşnutsuzluğa karşı, sosyal demokratlar devreye sokulmuştu. I. Enternasyonal'in önderlerinin başında gelen Alman sosyal demokratları, Alman emperyalizminin savaşına destek verdiler, onların yolunu düzleyecek her şeyi büyük bir hızla yerine getirdiler. Savaşın ardından da Alman burjuvazinin yardımına koşup hükümete girdiler. Hükümete gelir gelmez ilk yaptıkları iş ise, işçi sınıfının önderlerine azgınca saldırmaktı. Çünkü onlar da çok iyi farkındaydı ki, yaşam koşulları kötüleştikçe devrim yaklaşacaktı. 1919'da yükselen devrimci dalganın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa ve Karl işte böyle bir sürecin ardından katledildi.

Yılların birikimini taşıyan her iki önder de, gerek emperyalist savaş öncesi, gerek emperyalist savaş sırasında Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek savaşa karşı olduklarını açıklamışlardı. Savaşın her anında işçi ve emekçileri, burjuvaziye ve sosyal demokrat hainlere karşı uyanık olmaya ve harekete geçmeye çağırırmışlardı. O dönem, sadece emperyalizme ve kendi burjuvalarına karşı mücadele etmek değil, uluslararası devrimci hareket içinde önemli bir yeri olan Kaustky, Plehanov gibi eski marksistlerin yaydığı sosyal-şoven zehre karşı durabilmek, onlara karşı da bayrak açabilmek çok önemliydi. Geçmişin saygın marksistleri, savaş ortamında kendi burjuvazisinin safına geçmiş, işçi sınıfına en büyük ihaneti yapmışlardı. Savaş gibi devrimler için en elverişli ortamda, burjuvaziye sundukları hizmet, paha biçilmezdi. Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak. Sovyetler Birliği'nin dünya gericiliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak, Alman devrimi yenilgiyle sonuçlandı ve sosyal demokrat hainler, Hitler'e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya

üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

"Meselenin özü şu ki,-diyordu Lenin- korkunç emperyalist savaş zamanında gerçek enternasyonalist olmak kolay değildir. Bu tür insanlar çok az, ama sosyalizmin geleceği sadece onlardır...Bütün dünyadaki sosyalistler arasında bir bölünme var; bazıları bakanlık koltuklarında, bazıları hapis hanede." diye çok çarpıcı bir biçimde o dönemi ve o dönemki devrimci hareketin durumunu tanımlıyordu. 'Almanya'da istisnasız bütün sosyalistler savaştan yana; yalnızca Liebknecht savaşa karşı.' diyenlere ise, "Buna derim ki; bu tek adam, Liebknecht, işçi sınıfını temsil ediyor. Herkesin umudu yalnız onda, onu destekleyenlerde..." karşılığını veriyordu. Rosa içinse, "o bir kartaldı" demişti.

Bugün Almanya'da özlemle anılan devrimci önderlerin başında Rosa ve Karl gelmektedir. Her yıl yüzbinlerce kişi onları özlemle, sevgiyle anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar.

Rosa, 1869 yılında Varşova'da doğdu. Kız lisesini bitirdikten sonra devrimci mücadeleye başladı. Özellikle II. Enternasyonal'de sosyal demokrat gerici önderlere koyduğu tavırlarından dolayı "Kızıl Rosa" lakabını aldı. İşçiler ve emekçilerle çok yakın ilişkileri vardı. Öldürülene kadar bu ilişkilerini canlı tuttu. Karl da Rosa'yla aynı yaşlardaydı. 1900'lerde politikaya atıldı ve Alman meclisinde milletvekilliği de dahil olmak üzere aday olduğu her şeyi başardı. Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nden ayrılarak Spartakistler'i kurdular, gelecekteki Almanya Komünist Partisi'nin nüvesini oluşturdular, onun kurucusu oldular. Spartakistler, kimi yanlış görüşler barındırmasına rağmen devrimci ve enternasyonalistti.

I. Emperyalist savaş sırasında, burjuvaziye ve 'vatan savunması' adı altında ona yedeklenen sosyal-şovenizme karşı bayrak açan bu yürekli iki devrimci önderi, ölümünün yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

"Berlin'de düzen hüküm sürüyor! / Sizi budala zaptiyeler! / Kum üzerine kurulu 'düzeniniz' / Devrim daha yarın olmadan / Zincir şakırtısı içinde, yine doğrulacaktır! / Ve sizleri dehşet içinde bırakıp / Trampet sesleri arasında şunu bildirecektir: / Vardım, varım, varolacağımı!"

(Spartakistler Ne İstiyor'dan....)

Yeni emperyalist savaşta GEÇEN YILIN BİLANÇOSU-I

Geride bıraktığımız yıl, yeni emperyalist savaşta önemli gelişmelerin yaşandığı bir yıl oldu.

2006 yılında, emperyalizme karşı direniş büyüdü ve yaygınlaştı. Irak ve Afganistan'da yaşanan savaşta, kitlelerin işgale karşı direnişleri, bir önceki yıla göre daha da güçlendi. ABD Başkanı **Bush** bile, Irak'ın artık **Vietnam** savaşı gibi ABD açısından büyük bir bataklığa dönüştüğünü itiraf etmek zorunda kaldı. Irak'ın arkasından Afganistan'da da büyümeye başlayan direniş, emperyalistleri daha da sıkıştırdı. Emperyalizm en büyük yenilgiyi ise, Lübnan'da aldı. ABD'nin piyonu olarak ve İran savaşının provasını yapmak amacıyla Lübnan'a saldıran İsrail, burada aldığı büyük yenilgiyle önemli bir güç ve prestij kaybına uğradı.

2006'da bir başka önemli gelişme, Latin ülkelerinde yaşanan halk hareketleri oldu. 2005'te başlayan halkçı liderleri seçme ve halkçı hükümetleri işbaşına getirme dalgası, 2006'da artarak sürdü. Kitlelerin, ekonomik ve siyasi baskılara karşı tepkileri, ABD lükası, IMF piyonu hükümetlerin sonunu getirmeye devam ediyor.

Geride bıraktığımız yıl, emperyalistler arası rekabet ve paylaşım savaşı daha da keskinleşti. "Son imparator" ABD, elindeki pazar alanlarını kaybetmemek için büyük bir çaba sarfediyor. Ancak, bir taraftan el attığı her alanda çok büyük bir kitle direnişiyle karşılaşılıyor, bir taraftan da kendi ülkesindeki kitlelerin savaşa karşı tepkileri ve inançsızlıkları büyüyor. ABD ekonomisinin giderek daha kırılgan hale gelmesi, bugüne kadar ABD'ye kar getiren ekonomik manevraların, bugün artık ABD'nin ekonomisini çöküşün eşiğine taşıması bir başka handikap olarak ABD'yi sıkıştırıyor, bunalıyor.

Çin ise, ABD'nin etki alanındaki neredeyse bütün alanlara dalıyor, buradaki faaliyetlerini artırıyor. Ekonomik ve siyasi olarak hemen her cephede ABD'nin karşısına çıkıyor. Çin ekonomisi, müthiş bir üretkenlikle büyüyor. Geçmişte ucuz ve kalitesiz olduğu için eleştirilen Çin malları, daha ucuz, daha kaliteli hale getiriliyor ve her sektörde Çin'in rekabet gücü artıyor. Bu ekonomik üstünlük, siyasi üstünlüğü de beraberinde getiriyor. Askeri komular da Çin'in hızla büyüdüğü alanlardan biri. Böylece, ABD'nin imparatorluk tahtını altından çekme gücüne sahip tek emperyalist güç olarak Çin, daha fazla ortaya çıkıyor.

Emperyalist paylaşım savaşı ve rekabet keskinleşirken, emperyalistler arası ilişkilerde yeni saflaşmalar da oluşuyor. Savaşı ABD'nin müttefiki olarak başlamış olan İtalya ve İngiltere yönetimleri, kendi ülkelerinde savaş karşıtı kitlelerin tepkilerinin sıkışmışlığını yaşıyor. Bu nedenle savaşa ilişkin kararları eskisi kadar rahat alamıyor. Diğer taraftan, savaşın başlanırsa ABD'nin karşısında yer alan **Almanya ve Fransa** gibi ülkeler saf değiştiriyor. Bu ülkeler Çin'in ne getireceği belirsiz bir ülke olduğunu düşünüyor, üstelik **Latin Amerika**'daki 'solcu' rüzgarların destekçisi olmasından ürüyorlar. ABD emperyalizmine karşı geçmişten gelen tepkileri ve terdihinli oldukları birlikte, 'belirsiz' bir ülke ile dostluk kurmaktansa, 'tanınmış' bir düşman'la ittifak kurmayı tercih etmeye yönelmiş durumdadır. Bu durum, savaşın başlangıçtaki dengelerini oldukça değiştiriyor.

Irak direnişinde boğulmak

2006, ABD emperyalizminin Irak bataklığındaki yenilgisini itiraf etmek zo-

runda kaldığı bir yıl oldu. ABD, Irak halkı üzerinde estirdiği bütün teröre, yaptığı işkencelere, **Ebu Garip ve Guantanamo** hapishanelerindeki insanlık dışı uygulamalara, özel ve gizli CIA hapishanelerine, insan 'avlamak', sorgulamak ve öldürmek için özel olarak eğitilmiş ölüm mangalarına; direnişin önderlerini ve 650 bin Irak'lıyı katletmesine; gelişkin istihbarat raporlarına ve işbirlikçilerine; bugüne kadar harcadığı 500 milyar dolarlık bütçeye (ki bu miktardaki parayla tüm dünyada yoksulluk sorunu bütünüyle ortadan kaldırılabildi) rağmen, Irak'taki yenilgisini durduramadı. ABD'nin **Felluce** başta olmak üzere birçok kente düzenlediği bombardımanlar sırasında kimyasal silahlar kullanıldığının ortaya çıkması, Irak'ın çeşitli bölgelerinde, hemen her hafta elileri arkadan kelepçeli, 'ölüm mangaları'ndan işkence görmüş ve öldürülmüş direnişçilerin yanyana yatar vaziyette bulunması, ABD askerleri başta olmak üzere bütün işgalci askerlerin, sivil halka dönük sayısız tecavüz ve öldürme olayının artık gözlerden gizlenemez hale gelmesi gibi etkenler, Iraklıların kinini bileyen bir etki yarattı sadece.

Direniş, özellikle Ekim ayından itibaren daha da büyük bir hız kazandı. Direnişçiler, daha önce kullanmadıkları kimi yöntemleri de kullanmaya başladı. Kasım ayı içinde Yüksek Öğrenim Bakanlığı'na basan ve İçişlerine Bakanlığı'na bağlı askerlerin kullandığı üniformaları giymiş olan direnişçilerin 150 kamu görevlisini rehin alması bunlardan biriydi. Yine Kasım ayı içinde, Sünni direnişçilerin **Bağdat**'ın belli bölgelerini kuşatmaları ve buralarda geçici bir süre de olsa hakimiyeti ele geçirmeleri, direnişin gücünü gösteren bir başka gelişmeydi. Ama 2006'ya ilişkin olarak hafızalara kazınan en çarpıcı görüntü, keskin nişancıların tek tek avladığı Amerikan askerlerinin görüntüsü oldu.

Savaş pekçok açıdan ABD için zararlı hale gelmeye başladı. Mesela işgal öncesinde günde ortalama 2.4 milyon varil petrol üreten Irak, işgal sonrası ancak 1.3 milyon varil petrol üretecek duruma düştü. Petrol boru hatlarına düzenlenen sabotajlar nedeniyle petrol sevkiyatının da doğru düzgün yapılamaması, Irak'taki ABD askerlerinin petrol ihtiyacının bile, başka ülkelere gerçeğe sevkıyla karşılanmasına neden oldu. Bu oldukça büyük bir zarar anlamına geliyordu. Keza savaşın maliyeti, 50-60 milyar dolar olarak öngörülmüştü, ancak 3. yılın sonunda bu rakam 500 milyar doları aştı. Dahası, ekonomistler, savaşın maliyetinin 2 trilyon dolara ulaşabileceğini öngördüklerini açıkladılar. Savaş boyunca pek çok ABD'li tekel sınırsız vurgunlar vurmuşlardı, ancak yine de ekonomik olarak savaş, ABD açısından ciddi bir zarar haline gelmeye başladı.

Bir başka etken, ölen ve kaçak ABD askerlerinin durumu oldu. ABD ölen askerlerinin rakamlarını doğru

2006, ABD emperyalizminin Irak bataklığındaki yenilgisini itiraf etmek zorunda kaldığı bir yıl oldu. Direniş, özellikle Ekim ayından itibaren daha da büyük bir hız kazandı. Direnişçiler, daha önce kullanmadıkları kimi yöntemleri de kullanmaya başladı. 2006'ya ilişkin olarak hafızalara kazınan en çarpıcı görüntü, keskin nişancıların tek tek avladığı Amerikan askerlerinin görüntüsü oldu.

Savaş pekçok açıdan ABD için zararlı hale gelmeye başladı. Savaşın maliyeti, 50-60 milyar dolar olarak öngörülmüştü, ancak 3. yılın sonunda bu rakam 500 milyar doları aştı. Dahası, ekonomistler, savaşın maliyetinin 2 trilyon dolara ulaşabileceğini öngördüklerini açıkladılar.

olarak açıklamıyor ve bunun yaklaşık 3 bin olduğunu söylüyor. Ancak sonuçta binlerce askerin ölmüş, binlercesinin de kaçmış olduğu gerçeği gözlerden gizlenmiyor.

Saddam'ın 1982 yılında Duceil kasabasında düzenlediği ve 148 Şii'nin öldüğü katliamdan dolayı yargılanması da ABD'nin istediği etkiyi yaratmadı. Mahkemenin her aşamasında Saddam'ın direnişçi bir çizgi izlemesi ve mahkemeyi yargılayan tutumu, Iraklılar, özellikle de Sünniler üzerinde önemli bir etki yaratıyordu. Saddam'ın, binlerce Kürdü kimyasal silahla öldürdüğü Halepçe katliamı için değil, daha küçük bir katliamdan dolayı yargılanarak idam cezası alması da ABD'nin olumsuzlukları hanesine yazıldı. Çünkü Saddam Halepçe katliamı yüzünden yargılanacak olsa, kimyasal silahları ABD ve Almanya'dan satın aldığı açığa çıkacaktı. Keza Şiilerle ilgili bir konudan dolayı Saddam'ın yargılanması, Şii-Sünni saflaşmasını da pekiştiren bir etki yapıyordu. Bütünden baktığımızda, Saddam'ın yargılanması, ABD'nin prestijini değil, zayıflığını ortaya çıkardı. 2006'nın son gününde ve bayram arifesinde apar topar idam edilmesi ise, Irak'ta direnişi ateşleyecek bir başka etken olacaktır.

'Demokrasi getirmek' için Irak'a girdiğini iddia eden ABD emperyalizminin, 2006 yılında da 'demokrasi'si sırtına devam etti. 2005'te Irak halkı, iki seçim ve bir de referandum olmak üzere üç kez sandık başına gitmişti. 2006 yılı, hükümet kurma konusunda ortaya çıkan handikaplarla başladı. Seçim sonuçlarına göre değil, siyasi dengelere, etnik ayrımlara göre kurulacaktı hükümet. ABD'nin orta yolu bulması, kendisine en uygun hükümeti oluşturması aylar sürdü. Sonuçta Şiilerin ağırlığında, Kürtlerin de etkin olduğu bir hükümet kuruldu. Sünnilerin payına küçük bir bölüm düşmüştü. Bu paylaşım, ABD'nin provakasyonlarının etkili olmasına uygun bir zemin yarattı ve mezhep çatışmalarını körükledi.

Irak'ta direnişçi örgütler daha çok dinci bir temele sahip olduğu için, mezhepsel farklılıklar başından beri vardı. Ancak işgal onları birleştirmiş, ortak düşman ABD'ye karşı savaşmalarını getirmişti. Öyle ki, ABD'nin Şii ya da Sünni kesimlerden birisine dönük saldırısı, diğer mezhepten direnişçi örgütler tarafından da protesto ediliyordu. Mesela Sünni eylemlerinde Şii lider Sadr'ın posterinin taşınması, bu dayanışmayı gösteren bir görüntüyüdü. Oysa ABD, işgale başlarken etnik ayrımlardan yararlanacağını planlamıştı. Hesaplarına göre, Sünni baskısından bunalan Şiiler kendisini çiçeklerle karşılayacaktı. İşgalin bu kesimleri birleştirmesi, ABD'nin hegemonyası için en büyük tehlikeydi. Bu nedenle, geriye düşmüş olan mezhepsel ilişkileri kışkırtmaya başladı. Şubat ayında Samarra'da Şii türbesine yönelik dinamitli saldırı, Şiilerle Sünniler arasındaki çatışmanın başlamasına neden olan ilk provokasyondur.

Başlangıçta her iki kesim de bunun provakasyon olduğunu ve birbirleriyle bir sorunlarının olmadığını açıkladılar. Ancak Şii camilerinde ve özel Şii günlerinde patlayan bombalar ve ölen yüzler

ce insan, işleri çığırından çıkardı ve gerçekten mezhepsel ayrımlara dayalı iç savaşı tımandı. **'Balkanlaştırma'** olarak literatüre giren ve Balkan ülkelerinin parçalanması döneminde kullanılan bu politika, halkları birbirine düşman hale getirerek çatıştırmayı, sonrasında emperyalistlerin müdahalesini meşrulaştırmayı ifade ediyor. Irak'ta da bu politika izlenmeye başlandı.

Hükümetin mezhepsel ayrımlara göre oluşturulması ilk adımdı. İkinci adım ise, Irak meclisinin ülkenin parçalanması anlamına gelecek olan, geniş özerklikli bölgeler kurulmasına yönelik federalizmi kabul etmesiydi. Irak'ın üç bölünmesinin hazırlığı anlamına gelen bu adım, Şiilerin ve Kürtlerin talebini yansıtıyordu. Petrolsüz ve verimsiz topraklar üzerinde kalan Sünniler ise, bu paylaşımından rahatsızdı.

ABD bir süredir Irak'ın üç bölünmesinin hazırlıklarını yapıyordu. Kürtlerin açık işbirlikçi tutumu nedeniyle, güçlerini asıl olarak oraya yöneltmeyi düşünüyordu. Daha önce Kürt bölgesine bir askeri havaalanı inşa eden ABD, şimdi de Süleymaniye'de Ortadoğu'nun en büyük askeri üssünün inşaatına başladı. İncirlik'teki teknik araç ve gereçlerin önemli bir bölümünü de Kürt bölgesine taşıdı. Keza Türkiye-Irak sınırının güvenliğini Kürt yönetimine devretme kararı aldı. Kürt bölgesinin talebi, başından itibaren kendi bağımsız devletini ilan etmekti zaten. Ancak ABD, hem denize kıyısı olmayan ve düşman komşularla çevrili bir Kürt bölgesine sıkışmak istemediği için, hem de Irak'ın bütününde bir hegemonya kurmak istediği için bunu geciktiriyordu.

ABD'de Kongre seçimlerinde Demokrat Partinin çoğunluğu ele geçirmesinin arkasından hazırlanan ve Aralık ayında açıklanan **'Irak Çalışma Grubu'** (İÇG) raporu, en başta Kürtlerin bu beklentilerine darbe vurdu. Rapor, Irak'ın üç bölünmesinin, Türkiye başta olmak üzere komşular üzerindeki olumsuz etkilerini, hem de ülke içinde yaratacağı karışıklıkları ortaya koyarak, bölünmenin olmaması gerektiğini savunuyordu. Ayrıca, Irak'ta yeni bir tartışmayı alevlendirmek açısından, Kerkük'ün geleceğiyle ilgili 2007 yılında yapılması planlanan referandumun ertelenmesini öngörüyordu.

Rapor, bunun yanında ABD'nin Irak'tan çekilmesini tavsiye eder gibi görünmekle birlikte, gerçekte askeri etkinliğini daha da artırması, Irak ordusunun eğitimini üstlenecek özel birliklerin güçlendirilmesi gerektiğini savunuyordu. ABD'nin 'işgalci' bir ülke olmaktan, 'Irak ordusuna yardım eden' bir ülke olmaya geçmesi bunun en önemli ayağıydı. Keza bölgede giderek güçlenmekte olan Şii etkisine karşı Sünni bir blok oluşturma ihtiyacını da ortaya koyuyor, 'büyük Sünni Müslüman ülke' olarak tanımladığı Türkiye'nin, bu yönüyle önemli bir konumda olduğunu da belirtiyordu.

Bu rapor doğrultusunda ABD'nin yeni stratejisinin ne olacağı yeni yılda açıklanacak. Ancak bugünden Sünni bir blok oluşturma konusunda Suudi Arabistan'ın ve Türkiye'nin çeşitli girişimlerde bulunduğunu görmek mümkün. ABD, bu yılın

başlarına kadar Sünnileri dışlayan ve Şiilerle Kürtleri öne çıkaran bir çizgi izlemişti. Ancak bu politikası, onu vuran bir silaha dönüştü. Şiiler İran'a yaslanmaya başladılar ve İran'ın Iraklı Şiiler üzerindeki etkisi büyüdü. Keza Lübnan savaşında Hizbullah'ı da destekleyen İran, buradan da güçlü çıktı. Son dönemlerde Iraklı Şii militanların Lübnan Hizbullah'ından askeri eğitim almaya başladığı yolundaki haberler de artmaya başladı.

ABD emperyalizminin, Ortadoğu'da asıl olarak İran'ı hedef aldığı biliniyor. Ancak ABD'nin, Irak'ın işgali ve Lübnan savaşına başta olmak üzere Ortadoğu'da attığı her adım, İran'ın güçlenmesine yol açtı; İran bölgedeki en güçlü ülke oldu. Yılın başlarında bu tablonun farkına varmaya başlayan ABD, bu konuda çeşitli önlemler almaya çalıştı. Sünni direnişçilerle gizli görüşmeler gerçekleştirmesi, onlara silah yardımı yapması, bu çabaların ürünüydü. Ancak bu konuda istediği biçimde yol alamadı. Bunun üzerine, İran'ın ve Şii etkisinin büyümesinden rahatsız olan Suudi Arabistan'ı devreye sokmaya başladı. Suudi Arabistan üzerinden, Sünni bloku güçlendirmeye çalıştı. Son hazırlanan rapor da bu yöndeki çalışmaların daha sistemli bir biçimde sürdürüleceğini gösteriyor. Benzer biçimde, başta Türkiye olmak üzere komşuların tepkisini çekmemek için Kürtlerin bağımsız devlet planlarını erteliyor. Ancak bu durum, ABD'nin en yakın işbirlikçisi Kürtlerin tepkilerine neden oluyor. Mesut Barzani'nin oğlu açıkça "Kürtler bir kere daha satılıyor" diyerek bu tepkisini ifade etti. Barzani ise, Kürtlerin çıkarlarının gözetilmediği koşullarda ayrılmak gibi seçenekleri gündeme getireceklerini söyledi.

Yeni rapor, Irak'a 'demokrasi' getirme hedefini açıkça bir kenara bırakıyor. Rapora göre, Irak'ta 'istikrar'ın sağlanması ve direnişin bitirilmesi, demokrasiden daha önemli bir hedef. ABD, bugüne kadar İran ve Suriye'yi hedef tahtasına çakan, tehdit eden bir çizgi izledi. İÇG'nin raporu, bu ülkelerle ılımlı ilişkiler kurmak gerektiğini de söylüyor. Ancak böyle bir ilişki, bölgede Rusya ve Çin'in söz hakkını artıracak bir etki yaratacaktır.

ABD emperyalizminin Irak'a attığı her adım, kendi ayağına dolanan bir engeldir. Yeni rapor da bu durumu değiştirmeyecektir.

Afganistan'da da direniş büyüyor

2006'nın ikinci yarısıyla birlikte, Afganistan'dan da emperyalistleri ürküten haberler gelmeye başladı. 2001 yılında işgale uğrayan ve Taliban'ın hızla geri çekilmesine sahne olan Afganistan'da, Taliban yeniden ve daha güçlü örgütlenmeye başladı. Bunda Irak'taki savaşın büyük bir etkisi var. En başta, ABD'nin Irak'ta yaşadığı yenilgi, Afgan direnişçilerini cesaretlendirdi. Dünyanın her tarafında olduğu gibi, Afganistan'da da ABD emperyalizminin yenilgiye uğratılabileceği yönündeki kanı güçlendi.

Diğer taraftan, her iki ülkede de, İslami temelde örgütlenen direnişçi örgütlerin dayanışması, Afgan direnişini de güç-

lendiriyor. Irak'tan gelen militanların katkısıyla, Taliban artık çok daha güçlü ve karmaşık askeri operasyonlar düzenleyebiliyor. İşbirlikçi yönetimin ve NATO güçlerinin halka dönük baskılarının artması, yolsuzluk ve savaş rantçılığının güçlenmesi, verilen sözlerin tutulmaması ve kitlelerin yaşam koşullarının sürekli kötüleşmesi gibi etkenler de Taliban'ın yeniden güçlenmesine neden oluyor. Bugün asıl olarak ülkenin güneyi ve güneydoğusunda şiddetli çatışmalar yaşanıyor. Ancak gün geçtikçe savaş, başkente biraz daha yaklaşıyor.

Eylül ayı içinde Taliban güçlerinin İngiliz ordusuna ait bir uçağı düşürmesi ve içindeki 14 askerin ölmesi, İngiltere cephesinde de tartışmaları alevlendirmişti. İngiliz ordusunun Falkland Savaşı'ndan bu yana en büyük kaybı verdiğini söyleyen ordu yetkilileri, ellerindeki donanının yazın 50 derecenin üzerine çıkan sıcağa ve kışın sert koşullarına uygun olmadığını, buna rağmen İngiliz ordusunun uzun bir süredir Afganistan'da üzerine düşenden fazlasını yerine getirdiğini ifade ederek, askerin çekilmesi tartışmalarını başlatıyor. Taliban güçleriyle göğüs göğüse çatışmalar yaşadıklarını anlatan Afganistan'daki İngiliz komutanlar, "günlük olarak bakıldığında, çatışmaların yoğunluğu ve vahşeti Irak'takinden çok daha fazla" diyerek direnişin boyutunu ortaya koydular.

NATO'nun Kasım ayında Riga'da düzenlediği zirvede de gündeme geldiği gibi, NATO kuvvetleri Afgan direnişini bitirmek bir yana, direnişçilerle başetmekte zorlanıyor. Zirvede, NATO'nun Afganistan'da muhtaka başarıya ulaşması gerektiği, bunun yaşamsal önemde olduğu ortaya kondu. Ve bu doğrultuda, NATO üyesi ülkelerin Afganistan'a daha fazla asker göndermesi istendi. Ancak ABD'nin bu konudaki tüm dayatmalarına karşın, Türkiye dahil pekçok ülke, fazla asker göndermeye karşı çıktı. Öte yandan Afganistan'a giden ülkelerin büyük çoğunluğu, kendi görev bölgesini başkent Kabil ve kuzey bölgelerle sınırlıyordu. Çatışmaların sertleşmekte olduğu, NATO kuvvetlerine sığınanların düzenlendiği güney bölgelerinde kimse görev yapmak istemiyordu. ABD'nin bu yöndeki ısrarı da ortada kaldı ve zirve yine fiyasko ile sonlandı.

Buna karşın yaşanan direnişin büyüklüğü ve şiddeti, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeleri fazlasıyla kaygılandırıyor. Çünkü buradaki direnişin başarıya ulaşmasının etkilerinin, sadece Afganistan'ın kaybedilmesiyle sınırlı kalmayacağını iyi biliyorlar. Taliban'ın karşısında savaşıyor güç NATO olduğu için, bu tek bir emperyalist ülkenin işgalinin başarısızlığının ötesinde, emperyalist askeri blokun başarısızlığı olarak tarihe kazınacak. Ve bu da NATO'nun varlık nedenini ortadan kaldıran, belki de sonunu getiren bir gelişme olacak. O yüzden Afganistan, emperyalistler açısından büyük bir önem taşıyor.

Diğer taraftan işgalin bütün yıkıcı etkilerini doğrudan yaşayan kitleler, her geçen gün direnişçilere daha fazla destek veriyorlar ve direnişçilerin gücü artı-

Afganistan'daki direnişin giderek büyümesi, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelere fazlasıyla kaygılandırıyor. Çünkü buradaki direnişin başarıya ulaşmasının etkilerinin, sadece Afganistan'ın kaybedilmesiyle sınırlı kalmayacağını iyi biliyorlar.

Taliban'ın karşısında savaşıyor güç NATO olduğu için, bu tek bir emperyalist ülkenin işgalinin başarısızlığının ötesinde, emperyalist askeri blokun başarısızlığı olarak tarihe kazınacak. Ve bu da NATO'nun varlık nedenini ortadan kaldıran, belki de sonunu getiren bir gelişme olacak. O yüzden Afganistan, emperyalistler açısından büyük bir önem taşıyor.

Buna karşın işgalin bütün yıkıcı etkilerini doğrudan yaşayan kitleler, her geçen gün direnişçilere daha fazla destek veriyorlar ve direnişçilerin gücü artıyor.

yor.

İsrail-Filistin cephesi

2005 yılı İsrail açısından Filistin sorununda önemli hamlelerin yapıldığı bir yıl olmuştu. "Arafat'sız Filistin" sloganı hayata geçmiş, böylece İsrail'in lehine bir süreç başlamıştı. Bu koşullarda Gazze'nin bir bölümünü göstermelik olarak boşaltmaya başlayan İsrail, bir taraftan da ördüğü duvarla Filistinlileri kendi topraklarında hapsedmeye yönelmişti. 2005 yılı, bu adımlarla ve 'kasap' Şaron'un Kadima adlı yeni partisini kurmasıyla kapandı. 2006 yılı ise İsrail-Filistin sorununda önemli bir dönemeçe girildiğini gösteren bir tabloyla başladı. Yılın hemen başında Şaron kalp krizi geçirerek birikmiş hayata girdi ve siyasal yaşamı bitti; Filistin'de ise Ocak ayında yapılan seçimleri Hamas kazandı ve Hamas'ı "terörist örgütler" listesinde tutan ABD ile İsrail'i çalkılayan bir tartışma sürecini başlattı.

Ne ABD'nin El Fetih'e parasal desteği, ne İsrail'in El Fetih listesinden aday olan Barguti'ye cezaevinden propaganda izni vermesi, ne de denetimi altındaki Doğu Kudüs'te Hamas'ın seçimlere katılmasını yasaklaması, Hamas'ın çıkışını engelleyebildi. 25 Ocak'ta yapılan seçimlerde Hamas 132 üyeli parlamentoda 76 sandalyeyi kazandı. Böylece Hamas 40 yıllık El Fetih iktidarı son verdi.

Hamas, 1987 intifadasından doğan bir örgüttü. İsmi "İslami Direniş Hareketi"nin kısaltmasıydı. Kısa sürede hızlı bir yükseliş gösterdi. El Fetih'in İsrail ile uzlaşığı, ABD'nin dayatmasıyla geri adımlar attığı dönemlerde, Hamas direnişi hiç bitmedi; düzenlediği intihar eylemleri, İsrail'in korkulu rüyası oldu. Bu nedenle önderleri de her dönem İsrail'in hedefinde yer aldı. 2005 yılında Hamas'ın kurucusu olan Şeyh Ahmet Yasin, İsrail tarafından öldürüldü, altı ay sonra da onun yerine seçilen Hamas lideri de.

Filistin halkı ise, Hamas'ın direnişçi çizgisinden, bunun yanında eğitim, sağlık, sosyal yardımlaşma vb konularda hayata geçirdiği adımlardan etkilendi, Hamas'a desteği arttı. Diğer taraftan Arafat sonrasında El Fetih içinde açığa çıkan iktidar mücadelesi, ayyuka çıkan yolsuzluk söylentileri ve onyıllardır kitlelerin yaşamında bir düzelme gerçekleştirilememesi, işsizlik ve yoksulluğun artması, kitleleri El Fetih'ten uzaklaştırmıştı. Bunun üstüne, Hamas'ı durdurmak ve seçimleri kazanmak için ABD'nin El Fetih'e parasal yardım yapmasının açığa çıkması, kitlelerin Hamas'a yönelmesini hızlandırdı. Bu koşullarda yapılan seçimler Hamas'ın zaferiyle sonuçlandı. Ancak Filistin açısından da önemli ve zorlu bir dönemi başlattı.

Filistin, Hamas'ın seçim zaferinin arkasından, İsrail ve ABD'nin başlatmış bir uluslararası tecrit politikasıyla karşı karşıya kaldı. 'Oslo süreci' olarak tanımlanan, FKÖ'nün emperyalistlerle işbirliği süreci başladığından beri, Filistin yönetimi ve FKÖ, Avrupa ve Arap ülkelerinden mali yardımlar alıyordu. Arafat öldükten ve Mahmut Abbas başa geldikten sonra ABD de Filistin yönetimine yardım yapmaya başlamıştı. Mesela 2005 yılında

ABD'nin yaptığı yardım 380 milyon dolardı. Ancak seçimlerin arkasından Hamas'ın üzerinde mali bir baskı oluştu. Toplanan gümrük ve vergi gelirleri ile fonlar kesildi. ABD başta olmak üzere pekçok ülke yardımlarını durdurdu. Para toplamak üzere çeşitli ülkelere giden hükümet yetkilileri ise çeşitli sorunlarla karşılaştılar. Mesela bir hükümet görevlisi, topladığı yardımları bir otel odasında kaldırdı! Keza yıl sonunda, Filistin Başbakanı İsmail Haniye, İran'dan aldığı iddia edilen 35 milyon dolardan fazla para ile ülkesine dönerken, İsrail tarafından durduruldu ve parayı içeri sokması engellendi.

Böylece Filistin, başta 165 bin kamu görevlisinin maaşını ödeyememek olmak üzere çok ciddi ekonomik sıkıntılar yaşamaya başladı. Yıl boyunca memurlar bu nedenle çeşitli eylemler gerçekleştirdiler, zaman zaman El Fetih'li polis memurları ile Hamas arasında çatışmalar çıktı. İçişleri Bakanının Hamas militanlarından oluşan yeni bir güvenlik gücü kurma kararı ise, Hamas ile El Fetih üyelerini karşı karşıya getiren fitili ateşledi.

İsrail'in Hamas'ın seçimleri kazanmasının arkasından uyguladığı ambargo, sadece ekonomik boyutla sınırlı kalmadı. Gazze Şeridi'ni kuzeyden ve güneyden dünyaya bağlayan sınırları kapatarak Hamas hükümetini adeta küçük bir kara parçası üzerine hapsedti. Hamas'a silahları bırakması ve İsrail'i tanıması konusunda baskı yaptı ve bu baskıyı bütün ülkelerin de göstermesini istedi. Zaten ABD, her zamanki gibi İsrail'in yanındaydı. Mesela Hamas lideri Halid Meşal'in seçimlerin hemen arkasından Türkiye'yi ziyarete gelmesi, hem ABD hem de İsrail tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. Ancak Çin ve Rusya, Hamas'a ağıttan destek veren tutumlarından taviz vermediler.

25 Haziran'da, Hamas'a bağlı militanların İsrail sınırında kazdıkları bir tünelden içeri girerek bir İsrailli askeri kaçırmaları, Ortadoğu'da büyük bir ateşi tutuşturdu. İsrail, kaçırılan eri kurtarmak adına Gazze'ye saldırıya geçti. Gazze'nin elektrik, su ve ulaşım altyapısı neredeyse yok oldu. Filistinli 8 bakan ve 21 milletvekili ile birlikte sayısız Hamas militanını tutukladı. İsrail Başbakanı Olmert "Tek bir Filistinlinin bile geceleri uyumasını istemiyorum" diyordu. Arkasından İsrail uçakları, Suriye'ye girerek, Esad'ın sarayının üzerinden alçak uçuşlar yaptı.

Hemen ardından Lübnan'daki Hizbullah'ın İsrail'e saldırarak iki askerini kaçırmaları, İsrail'in Lübnan'a dönmeye ve Filistin'in biraz soluklanmasına olanak sağladı. Ancak Lübnan'da yenilgiye uğrayan İsrail, yaşadığı prestij kaybını telafi etmek için Ekim sonunda yeniden Gazze'ye saldırıları başlattı. Saldırıları, Kasım ayında Beyt Hanun'da son yılların en büyük katliamına dönüştü. Fakat Hamas militanlarını bir camide ablukaya alan İsrail, bir anda kadınlardan oluşan canlı kalkanlarla karşı karşıya kaldı. Bu, büyük bir kahramanlık destanı yarattı. Kadınlar sloganlar ve zülgüleriyle yürüdüler İsrail tanklarının üzerine. Yağan kurşun yağmuruna ve bazılarının yere yığılmasına rağmen yürümeye devam ettiler ve

camideki direnişçileri kurtarmayı başardılar.

Aralık ayında ise, üst üste gelen olaylar, Filistin'in içinde gerginliği turandırdı. 11 Aralık günü, El Fetih'li bir istihbarat yetkilisinin üç çocuğu okula giderken suikast düzenlendi ve öldürüldü; saldırı Hamas'ın üzerine atıldı. 15 Aralık günü **İsmail Haniye** topladığı paralarla Mısır sınırından ülkesine giriş yaparken önce İsrail'in engellemesiyle karşı karşıya kaldı, sonra arabasına ateş açıldı, bunu El Fetih'in yaptığı söylendi. İki gün sonra da Filistin Devlet Başkanı **Mahmut Abbas**, erken seçim kararı aldığını duyurdu. Böylece ABD ve İsrail, Hamas ile El Fetih arasındaki çatışmayı alevlendirmeyi başardı.

İsrail'in Lübnan savaşı

Hamas'ın bir İsrail askerini kaçırmamasının arkasından Gazze'ye giren İsrail, Hizbullah'ın, iki İsrail askerini kaçırmasının ardından yönünü Lübnan'a döndü. Hizbullah, bilinçli bir şekilde İsrail'e meydan okumuş, onu kendi üzerine çekmişti.

Ve 12 Temmuz günü başlayarak 35 gün süren saldırıda, İsrail en vahşi savaşlardan birini yürüttü Lübnan halkı üzerinde. Fosfor gibi uluslararası anlaşmalarca kullanımı yasak olan kimyasal silahları, msket bombalarını, daha önce hiç kullanılmamış kimyasal silahları kullandı; gıda ve sağlık malzemesi taşıyan kamyonlara, bombardımandan kaçmak için köylerini boşaltmakta olan insan konvoylarına bomba yağdırdı. Ve bu savaş, ABD emperyalizmi tarafından "yeni bir Ortadoğu'nun artık zamana geldi" denerek kutsandı. Buna en iyi yanıtı, büyük bir direniş sergileyen Lübnan halkı verdi. Yıkılan binaların altından çocuk cesetleri çıkartan Lübnanlı bir doktor; "İşte Yeni Ortadoğu' bu!" diyordu, arkasındaki manzarayı göstererek. Ve ekliyordu; "Hayalsiz, çocuksuz, duygusuz, sevgisiz bir Ortadoğu!"

Lübnan savaşı, başlangıçta ABD açısından önemli bir fırsat olarak algılandı. ABD, yeni bir cepheyi İran'dan açmayı istiyor, bunun koşullarını yaratmaya çalışıyor, ancak uluslararası kamuoyundan aldığı tepkiler nedeniyle girişemiyordu. İsrail'in Gazze'ye saldırısı, bir yanıyla kanıksanmış bir olaydı. Buradan Lübnan'a sıçramasını ise, bir fırsat olarak gördü. Lübnan üzerinden Suriye ve İran'a sıçramak daha kolaydı. Üstelik, bugüne kadar çok istediği halde tepkilerden dolayı bir türlü savaşa sokamadığı İsrail'in bu şekilde savaşa dahil olması da işine geliyordu. Ancak ABD'nin bu hesaplarda tersine döndü.

İsrail, Hizbullah'a kayda değer bir kayıp verilmeyi başaramadı. Hizbullah'ın hiçbir yöneticisini öldüremedi, hiçbir silah deposunu ele geçiremedi. Sadece sivil halka zarar verdi; 1150 Lübnanlı öldü, binlercesi yaralandı, onbinlercesi evini terketmek zorunda kaldı. Bütün bu olaylar ise, dünya halkları nezdinde İsrail'e dönük tepkileri büyütme ve Ortadoğu halklarının öfkelerini kamçılamaktan başka bir işe yaramadı. Diğer yandan eski yöntemlerle haberleşmeye geçen Hizbullah, tümüyle teknolojik üstünlüğe da-

Lübnan'da yenilgiye uğrayan İsrail, yaşadığı prestij kaybını telafi etmek için Ekim sonunda yeniden Gazze'ye saldırılarına başladı. Beyt Hanun'da son yılların en büyük katliamını gerçekleştirdi. Fakat Hamas militanlarını bir camide ablukaya alan İsrail, bir anda kadınlardan oluşan canlı kalcanlarla karşı karşıya kaldı. Kadınlar, büyük bir kahramanlık destanı yarattı. Sloganlar ve zılgıtlarla yürüdüler İsrail tanklarının üzerine. Yağan kurşun yağmuruna ve bazılarının yere yığılmasına rağmen yürümeye devam ettiler ve camideki direnişçileri kurtarmayı başardılar.

yalı İsrail istihbaratını devre dışı bırakmıştı. Bu da İsrail'in savaş planlarını bir anda çöktürdü. Üstelik İsrail'in düzenli orduları, Hizbullah'ın gerilla savaşı yöntemleri ile başa çıkmadı. Hizbullah füzelerinin pekçok İsrail kentine kadar ulaşması da İsrail açısından ayrı bir sorun oldu. Füze tehdidi altında yaşamak İsrail halkının kendi hükümetine karşı tepki duymasına yol açtı. İsrail'in resmi açıklamalarına göre 117 askeri öldürüldü. Bu rakamı doğru kabul edecek olsak bile, İsrail'in bugüne kadar verdiği en büyük kayıptır. İsraililerin tepkisini artıran bir başka etken ise, İsrail Genelkurmay Başkanı'nın, askerlerin kaçırıldığını haber aldığı anda, ilk iş olarak borsadaki hisselerini sağlama almasıydı.

Savaş Hizbullah'ın önderliğinde Lübnan halkı kazandı. Böylece İsrail'in yenilmezliği ve etkinliği konusunda dünya genelinde oluşan kanı dağıldı, İsrail'in prestiji zayıfladı. Tıpkı Irak direnişi karşısında yenilmezlik tabusu altüst olan ABD emperyalizmi gibi.

Lübnan hükümeti savaşı seyretmekle yetinmişti. İsrail'e karşı savaşan Lübnan ordusu değil, Hizbullah ve Lübnan halkı olmuştur. Savaş bittikten sonra da Hizbullah, yeniden inşa için kolları sıvadı; milisleri enkaz kaldırma, hasar tamir ve inşa için çalışmaya başladı, önemli kayıplar olanlara tazminatlar ödedi.

Hizbullah'ın arkasındaki güç ise İran ve Çin oldu. İran, önemli bir kısmı Çin'den gelen para ve diğer yardımları hızlı bir biçimde Hizbullah'a aktardı. Bu aktarmada en önemli geçiş noktalarından biri de Türkiye'ydı. Türkiye'nin Kızılay'a ait araçların içinde Hizbullah'a silah taşınmasına izin verdiği yönünde haberler yayıldı. Aslında Türkiye, bu savaş sırasında ikili tutumunu bir kere daha göstermişti. Bir taraftan Hizbullah'a yardıma izin verirken, bir taraftan da ABD'nin, İncirlik üssünden İsrail'e silah sevkiyatı yapmasına göz yumdu. Savaş İsrail'in beklediğinden çok daha uzun sürmüş, kayıpları çok daha fazla olmuştu; bu nedenle ABD ona F-16 bombaları, top ve silah mermileri gönderme ihtiyacı duymuştu.

Savaş sırasında **Venezüella**'nın konumlanması da dikkat çekiciydi. Haziran ayının ortalarından itibaren (yani Hamas'ın bir İsrail askerini kaçırmadan hemen önce) dış gezilere çıkan **Venezüella Devlet Başkanı Chavez**, 6 hafta içinde **Rusya, İran, Çin ve Suriye** de içinde olmak üzere 10'dan fazla ülkeye dış gezi gerçekleştirdi. Son olarak Suriye'ye gelen **Chavez**, Suriye Devlet Başkanı **Esat** ile birlikte yaptığı açıklamada, ABD'nin emperyalist politikalarına karşı dayanışma mesajları verdi. Böylesi kanışık bir dönemde **Chavez**, adeta Çin ve Rusya'nın elçisi gibi davranarak dış geziler gerçekleştiriyor, çeşitli yerlerle mesajlar gönderiyor ve ABD'ye meydan okuyordu.

Savaş sonrasında BM Güvenlik Konseyi'nin aldığı kararla, 14 Ağustos sabahından itibaren ateşkes ilan edildi. Karar uyarınca, Güney Lübnan'ı işgal eden İsrail ordusu mavi hattın gerisine çekilirken, o bölgeye Lübnan ordusu sevk edildi. BM de bölgedeki uluslararası Barış

Gücü'nün sayısını 15 bine çıkarmak için çalışmalar başladı. Barış Gücü'nün konuşlandırılması için belirlenen bölge, Suriye'nin itirazlarıyla karşılaştı. Çünkü bu bölge, olası bir Suriye saldırısı için son derece etkili olabilecek bir konumdaydı. Ancak onun itirazları sonucu değıştirmeydi. Eylül ayından itibaren, Barış Gücü'ne katılmak üzere çeşitli ülkelerden askerler gelmeye başladı. **Almanya**, II. Emperyalist Savaş'tan bu yana, ilk defa Ortadoğu'ya asker göndermeye karar verdi. **Türkiye** de asker göndermeye başlayan ülkeler arasında yer aldı.

Savaşta İsrail'in başarısız olması, ABD emperyalizminin Lübnan'a ilişkin hedeflerinin yarım kalmasına neden olmuştu. Bu nedenle yeni yöntemleri devreye sokmakta gecikmedi. Lübnan eski başbakanlarından **Refik Hariri**'nin 14 Şubat 2005'te bombalı suikastta öldürülmesi, bütün şimşekleri Suriye'ye yönelten önemli bir etki yaratmış ve Suriye askerleri Lübnan'ı terk etmek zorunda kalmıştı. Bu yılın Kasım ayında da Sanayi Bakanı **Pierre Cemayel**, bir suikast sonucu hayatını kaybetti. Cemayel, parlamentoda Suriye karşıtı kesim içinde yer alıyordu. Suriye'nin kinmasına rağmen, oklar yeniden Suriye'ye çevrildi.

Lübnan'daki iç çelişkileri keskinleştiren bu olay, Hizbullah'ı da harekete geçirdi. Hükümetten beş bakanını çeken Hizbullah, **Fuad Sinyora** hükümetini devirmek üzere Beyrut'ta yüzbinlerce kişinin katıldığı gösteriler düzenledi. Sinyora hükümetini işgalcilere destek olmakla suçlayan Hizbullah önderliğindeki muhalefet, eylemlerini halen sürdürüyor.

Lübnan'da Hizbullah'a karşı verilen savaş, ABD için İran'a karşı verilecek olan savaşın provası niteliğindedir. Çünkü İsrail'in arkasında ABD'nin olduğu ne kadar açıksa, Hizbullah'ın arkasında İran'ın olduğu da o kadar açıktır. Bu nedenle savaşın asıl galibi, Çin'in desteğini alan İran oldu. Ve İran, Irak'taki Şii bölgesinin arkasından, Lübnan Hizbullahı üzerindeki etkisini de sağlamlaştırarak Ortadoğu'daki gücünü ve etkisini daha da büyütmüş oldu.

Savaşın, 15 Haziran'da Suriye ile İran arasında 'İsrail tehdidine karşı' imzalanan işbirliği anlaşmasının arkasından gündeme gelmesi de önemli bir durumdur. Anlaşma imzalandıktan sonra İsrail, Gazze saldırısını başlatmıştı. Bir anlamda, bu ittifakın, kendi karşısına nasıl çıkacağını da sınanmış oldu. Ancak bu sinama İsrail'e pahalıya mal oldu.

ABD açısından ise, büyük bir yenilgi olmakla birlikte, savaş sonrasındaki hedeflerine ilişkin önemli bir adım atılmış oldu. Savaş başladığında, Suudi Arabistan, Ürdün ve Mısır, tarihlerinde ilk defa olarak İsrail'i değil de bir başka Arap kesimini, Hizbullah'ı suçladılar. ABD'nin Şii İran'a karşı Sünni blok oluşturma çabalarının devamı niteliğindedir bu suçlamalar. İran'a karşı, Sünni-İsrail ittifakı bile yüzeyel de olsa dillendirildi. Ancak söz konusu Sünni ülkeler, İsrail Lübnan'da zorlanmaya ve kendi halkları İsrail karşıtı eylemlerle sokaklara dökülmeye başladıktan sonra ağız değıştirdiler.

Büyük hedef: İran

Eylül ayında açıklanan ABD'nin yeni Terörizme karşı savaş stratejisi başlıklı belgesi, ABD'nin yeni dönem politikalarını resmileştiren önemli bir belge olma niteliğindeydi. Belgede, tehdidin merkezine 'El Kaide' değil, 'Şii radikalizmi' konuyordu. Belge, İran'ın bölgedeki etkinliğinin gözlerden gizlenemeyecek kadar büyüdüğü, Hizbullah'ın, İran'ın da yardımıyla İsrail'i yendiği bir dönemin arkasından gündeme geliyordu, bu yanı sıra daha büyük bir önem taşıyordu.

ABD emperyalizminin Irak'tan sonra saldırmayı planladığı büyük hedefi olan İran, 2006'ya, bölgedeki etkisini güçlendirmek amacıyla kullandı. ABD'nin İran'a saldırmak için öne sürdüğü en büyük argüman olan nükleer silahlar konusu, İran'la ilgili olarak yıl boyunca sıkça gündeme geldi. İran'ın bu konudaki tutumu, Temmuz 2005'te **Şanghay İşbirliği Örgütü'**ne üye olmasının arkasından net bir çizgiye bürünmüştü. Arkasını **Çin ve Rusya** gibi, ABD'nin en etkili rakiplerine dayayan İran, Ağustos 2005'te nükleer faaliyetlerine yeniden başlayacağını açıkladı ve o günden bu yana geri adım atmadı. Ne BM Güvenlik Konseyi'nin, ne de UAİK'in (Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu) tutumu (üstelik Çin her ikisinde de veto yetkisine sahip üyedir) bu durumu değiştirmede. Almanya ve Fransa gibi eskiden çok güçlü ilişkilerinin olduğu ülkelerin tavır alması ve nükleer faaliyetini durdurmasını istemesi de etkili olmadı. Çünkü ilişkileri giderek güçlenmekte olan Çin ve Rusya, bu konuda İran'a destek veriyor, hatta nükleer faaliyetlerini geliştirebilmesi için teknik donanım ve hammadde konusunda yardımcı olacaklarını, İran'da nükleer tesis kurabileceklerini vb. açıklıyordu.

Yıl boyunca, ABD başta olmak üzere, onun güdümündeki bütün emperyalist kurumlar ve ülkeler, İran'ı tehdit eden, nükleer faaliyetlerini durdurmasını isteyen sayısız açıklamalar yaptılar, bu yönünde sayısız kararlar aldılar. İran ise, İsrail'i hedefe çakarak Yahudi soykırımını reddeden konferanslar düzenlemekten İsrail'in yıkılması gerektiğini söylemeye kadar pek çok karşı saldırı geliştirdi. Keza ABD'ye meydan oluşturan tutumunu da hiç geriletmedi. Karşılıklı hamlelerle zaman ilerlerken, İran her geçen gün biraz daha güçlendi, ABD ve İsrail'in ise, İran'a saldırmak için öne sürdüğü gerekçeler, biraz daha zayıfladı. Özellikle Irak savaşının başlamasına neden olan 'kimyasal silahlar bulundurduğu' iddiasının yalan çıkması, Bush yönetimine sıkça hatırlatıldı ve bugün İran için öne sürdüğü saldırı gerekçelerinin gerçekçi olmadığı fikri yaygınlaştı. Böylece ABD'nin İran konusunda yol alabilmesi ihtimali, giderek zayıfladı, İran'ın konumu ve destek güçleri ise tersine arttı. İran'a saldırmak, Irak'ı işgal etmekten zaten daha zordu; bu nedenle ABD Irak'tan başlamıştı. Geçen sürede bu zorluk daha da katmerlendi. Bunda pek çok etken rol oynadı.

En başta, İran halkının ABD emperyalizmine nefreti daha da büyüdü. **İkinci**, Irak işgalinin başarısızlığı ve Irak'ta gerçekleştirilen vahşetin büyüklüğü, hem ABD'li kitlelerde savaştan bıkkınlığı ve

İsrail'in Lübnan yenilgisi, ABD emperyalizminin be-deflerinin yarım kalmasına neden olmuştu. Bu nedenle yeni yöntemleri devreye sokmakta gecikmedi. Bu yılın Kasım ayında da Lübnan Sanayi Bakanı Pierre Cemayel, bir sulkest sonucu bayatını kaybetti. Cemayel, parlamentoda Suriye karşısı kesim içinde yer alıyordu. Suriye'nin kınamasına rağmen, oklar yeniden Suriye'ye çevrildi.

Lübnan'daki iç çelişkileri keskinleştiren bu olay, Hizbullah'ı da harekete geçirdi. Hizbullah, Fuad Sinyora bülkümetini devirmek üzere Beyrut'ta yüzbinlerce kişinin katıldığı gösteriler düzenledi. Sinyora bülkümetini işgalcilere destek olmakla suçlayan mubalefetin eylemleri halen sürüyor.

tepkileri artırdı, hem de dünya halklarında 'ABD yenilebilir' düşüncesini doğurdu. Bu durum, dünya halklarında, ve ABD'nin doğrudan hedefi olan ülkelerde, ABD'ye karşı direnme isteğini artırdı. **Üçüncüsü**, İran'ın petrol ve doğalgaz üretiminde önemli bir söz sahibi olması, uygulayacağı bir ambargonun dünya piyasalarını etkilemesi ihtimali, ABD'nin saldırmayı güçleştiren bir etkeni. **Dördüncüsü**, geçen süre içinde, ABD'nin attığı her adım İran'ın bölgedeki konumunu güçlendirdi. Irak'taki Şiiler, Lübnan'daki Hizbullah, Şii yönetime sahip olan Suriye, artık İran'la birlikte hareket etmekte. **Beşincisi**, Çin ve Rusya'nın, İran'ın arkasındaki destekleri bugün artık daha açıktır. Her iki ülke de İran'ın sadece nükleer faaliyetlerini değil, bölge üzerindeki etkinliğini genel olarak desteklemektedirler. Çünkü bu etkinlik, onların bölge üzerindeki hegemonyalarını kurmada kullandıkları bir araç durumundadır. Hizbullah'a ve Hamas hükümetine gönderilen her türden yardım, İran üzerinden yapılmaktadır.

Sadece İran'ın içinde bulunduğu durum değil, ABD'nin kendi koşulları da bugün İran'a saldırmayı zorlaştırmaktadır. En başta kendi ülkesindeki kitlelerin, Irak bataklığından sonra İran savaşını da kaldırmaması ihtimali son derece düşüktür. Savaşın ve dönen asker cenazelerinin yarattığı bıkkınlık ve tepki, Bush yönetiminin Kasım ayındaki Kongre seçimlerinde de açığa çıktığı gibi, giderek azalan kitle desteği ABD yönetiminin işini zorlaştırmaktadır. Diğer taraftan mali ve askeri olarak bu savaşın yükünü taşıyabilecek durumda da değildir. Bugüne kadar yaklaşık 500 milyar doları bulan savaşın, toplam maliyetinin 2 trilyon doları aşacağı tahmin ediliyor. Keza ABD'nin savunma bütçesinin 2006'da 447 milyar dolara ulaşması, 2007 için ise 550 milyar dolar olarak belirlenmesi, ikinci Emperyalist savaş sonrasındaki en yüksek değeri ifade ediyor. Buna bir de İran'ı ekleme, ABD ekonomisinin içinde bulunduğu ekonomik sıkıntılarla (bütçe açığının ve cari açığın ulaştığı boyut, kitlelerin sosyal haklarından yapılan kesintilerin artırılması, doların dünya piyasalarında prestijinin düşmekte oluşu, vb) düşünüldüğünde, altından kalkamayacak bir yük haline geliyor.

ABD'nin savaşta attığı her adımın İran'ı güçlendirdiğini söylemişik. Bunu İran Devrim Muhafızları Komutanı Tümgeneral Safavi şu sözlerle doğruluyor: *"Irak'ta 400 milyar dolar para harcandı, ama bu bizim çıkarımıza oldu. Çünkü iki büyük düşmanımızı, Saddam ve Taliban rejimini ortadan kaldırdılar. Bizim bölgedeki nüfusumuz arttı, Ortadoğu'daki stratejik rekabeti biz kazandık."*

ABD'yi durduran en önemli noktalarından biri de İran'ın misilleme yapabilme kapasitesidir. İran sayısız defa kendisine ya da Suriye'ye dönük herhangi bir saldırı söz konusu olduğunda İsrail'e saldıracağını açıkça ifade etti. Bunu yapabilecek askeri gücü de var. İran, Nisan ayında uranyum zenginleştirmeyi başardıklarını ve artık nükleer bir ülke olduklarını açıkladı. Yine Nisan ayında düzenlediği

bir deniz tatbikatında, radara yakalanmayan yeni bir füze denediğini ve bu yeni füzenin *"Amerika'nın kabusu"* olacağını ilan etti. Elindeki füzelerin menzilinün 4 bin km'yi aştığı biliniyor. Keza, Çin ve Rusya'dan askeri olarak da güçlü bir destek aldığı biliniyor. Bu durum, İran'ın misilleme kapasitesini çok yükseltiyor. Öte yandan farklı seçenekleri de devreye sokabilecek durumda. Olası bir ABD saldırısı karşısında, Ortadoğu'lu İslamcı örgütlerle, ABD'nin finans merkezlerine saldırı düzenlenmesi konusunda toplantılar yaptığı yönünde haberler az değil.

Bütün bu nedenlerden dolayı ABD, sadece İran'a karşı doğrudan bir savaş değil, nükleer tesislerini ve askeri sahalarını hedef alan hava saldırılarını bile şimdi göze alamıyor. Bunun yerine, Eylül ayında yayınladığı strateji belgesiyle 'Şii radikalizmi'ni hedef tahtasına çıkarıyor. Aralık ayında hazırlanan **Irak Çalışma Grubu'nun** raporu da aynı doğrultuda hedef gösteriyor.

Mezhepsel ayrımlara yaslanmak ve bunu kışkırtmak, ABD'nin yıl başından itibaren çeşitli biçimlerle yer yer sıradığı bir politika. Üstelik Ortadoğu'da bunun zemini fazlasıyla da var. Bugün ise, **Suudi Arabistan, Mısır ve Ürdün** üzerinden oluşturacağı *"Sünni cephesi"*ni merkeze koyuyor ve **Türkiye'nin** de buna eklenmesini istiyor. Bu yöndeki adımlar hızlandırılıyor.

Suudi Arabistan'ın Türkiye'yi kendi yanına çekme çabaları, Lübnan'da Suriye'ye maledilen Cemayel sulkesti, Irak'ta Şiilerin Sünnilere saldırdığı yönünde artan haberler, Saddam'ı asan cellatların Şiilerden olduğu yönündeki vurgular, vb. Suudi Arabistan'la İran'ın karşı karşıya gelmekte olduğunu gösteriyor. Bölgede İran'a bir denge unsuru olarak Saddam yönetiminin yıkılmasının arkasından İran'ın bu kadar hızlı büyümesi, Suudi Arabistan'ı fazlasıyla rahatsız eden bir durum. İran'ı kendisine karşı önemli bir tehdit olarak gören Suudi Arabistan, Afganistan savaşının başlamasının arkasından ABD ile açılan arasını hızla kapatmaya çalışıyor. Ve bu savaşa, ABD'nin işbirlikçisi bir konumda, ama doğrudan kendi çıkarlarını savunmak için, yavaş yavaş da olsa müdahil olmaya başlıyor.

Türkiye'nin savaşta konumu

Yıl içinde, Türkiye'nin savaş karşısındaki konumlanışını ve **Türkiye-ABD** ilişkilerini tam anlamıyla yansıtan iki önemli olay yaşandı. Bu iki olay, Türk-ABD ilişkilerinin, özellikle savaş başladığından bu yana geçen yaklaşık beş yıllık sürenin de bir özeti tanımlıyor.

İlk olay, ABD ile Mayıs ayında imzalanan **Stratejik Ortaklık Vizyon Belgesi'**dir. Bu belge, Türkiye ile ABD'nin arasındaki ilişkileri yeniden tanımlamayı, düzeltmeyi ve Türkiye'yi özellikle Irak, İran ve Orta Asya'ya ilişkin konularda ABD'nin savaş politikalarına yedeklemeyi amaçlıyordu. Ancak hazırlanan belge göstermelik olmanın ötesine geçemedi. Yıpranan ilişkileri, yüzeysel iyiniyet açıklamaları ile tamir etmek, bir türlü çakıştırmayan çıkarları yok saymak, bir me-tinle olabilecek bir şey değildi zaten. Bu-

na ruğmen, belgeye ilişkin olarak büyük reklam kampanyası düzenlenmiş, kitleleri yanıltmak için cıfıclı sözler sarfedilmişti. Oysa belgenin altına imza bile atılmadığı yönünde dedikodular da aynı günlerde yayılmaya başladı.

İkinci önemli olay ise, sözkonusu belgenin cilalanıp parlatıldığı aynı günlerde ABD'de yayınlanan bir yazıydı. **Emekli Albay Ralph Peters**'in *AFJ*'de (Amerikan Silahlı Kuvvetler Dergisi) yayınlanan yazıda, Yeni Ortadoğu'nun nasıl şekilleneceği tanımlanıyor, üstelik çizilen haritayla tam şekli veriliyordu. Harita, Kürdistan'ın dört parçasını birleştirerek ayrı bir devlet kuruyor ve "kurulduğunda Bulgaristan'dan Japonya'ya kadar uzanan bölgede en Batı yarısı ülke olacaktır" biçiminde sunuluyordu. **Haritaya göre**, Irak üçe bölünüyor, **Türkiye, Suriye, İran, Pakistan ve Suudi Arabistan'dan** önemli toprak parçaları koparken, **Afganistan, Azerbaycan, Ürdün ve Yemen** gibi ABD'nin hesaplarında yer alan devletlerin toprakları, ABD'nin çıkarları doğrultusunda büyütülüyordu. İran'dan kopartılan topraklarda **Bagımsız Belucistan**, Suudi Arabistan'dan kopartılan topraklarda da, adeta bir "süper Vatikan" gibi konumlanacak bağımsız İslam devleti kuruluyordu. Yazının yayınlandığı dergi, 1863'ten buyana kesintisiz bir şekilde yayını sürdüren ve **Pentagon**'un görüşlerini doğrudan yansıtan bir dergiydi. ABD, her harita krizinden sonra mutlaka bir biçimde geri adım atıyor, fakat bir süre sonra yeniden aynı harita sahneye çıkıyordu.

Bu iki olay, ABD ile Türkiye'nin ilişkilerindeki en önemli handikapı ortaya sermektedir. Kürt sorunu, ABD emperyalizmi, Irak'ta kendisine ihtiyaç duyan ve işbirliği yapan tek güç olan Kürtleri dışlayacak bir politika izleyemiyor. Keza yarın gündeme gelecek olası bir İran savaşında PKK'nin rolünü de yadsıyamıyor. Ancak Türkiye'nin savaşta kendi yanında konumlanmasını, komşularına karşı yürütülecek bir savaşın merkez üssü olmasını istiyor. Türkiye'nin, ABD'nin Kafkaslar ve Ortadoğu'daki çıkar alanlarına komşu olması, stratejik önemini artırıyor. Ne Kürtlerden ne de Türkiye'den vazgeçemeyen ABD, aradaki dengeyi bir türlü kuramıyor.

Türkiye ise, işbirlikçi burjuvazinin içindeki farklı emperyalistlerin uzantılarının hegemonya dengelerine bağlı biçimde dönemsel olarak değişen politikalar izliyor.

Mesela Lübnan savaşı boyunca İncirlik üssünün, Mersin ve Iskenderun limanlarının kullanılmasına, ABD'nin buralardan İsrail'e silah ve teçhizat sevkiyatının yapılmasına izin verdi. Ama aynı dönemde, İran'dan Hizbullah'a giden bütün silah ve teçhizat da yine Türkiye toprakları üzerinden geçerek Lübnan'a ulaştı. Yine aynı dönemde, İsrail'in baskısı üzerine, "Hizbullah'a silah taşıdığı" gerekçesiyle, İranlı diplomatları taşıyan uçakları Diyarbakır'a inişe zorladı ve uçaakta aramalar yaptı. Keza, Hizbullah'la karşı karşıya gelmesi ve savaşmak zorunda kalması kaçınılmaz bir biçimde Lübnan'daki Barış Gücü'ne katılmak üzere asker gönderdi.

ABD, sadece İran'a karşı doğrudan bir savaşı değil, nükleer tesislerini ve askeri sahalarını bedef alan hava saldırılarını bile şimdilik göze alamıyor. Bunun yerine, Eylül ayında yayımladığı strateji belgesiyle 'Şii radikalizmi'ni bedef tabtasına çakıyor. Mezhepsel ayrımlara yaslanmak ve bunu kışkırtmak, ABD'nin yılın başından itibaren çeşitli biçimlerle yer yer sınıdığı bir politika. Üstelik Ortadoğu'da bunun zeminini fazlasıyla da var. Bugün ise, Suudi Arabistan, Mısır ve Ürdün üzerinden oluşturacağı 'Sünni cephesi'ni merkeze koyuyor ve Türkiye'nin de buna eklenmesini istiyor. Bu yöndeki adımlar bızlandırlıyor.

Mesela İsrail gizli servisi MOSSAD'ın sözcüsü durumunda bulunan DEBKA isimli bir internet sitesi, Türkiye ile İran'ın birlikte Kandil Dağı'na yönelik bir operasyona hazırlandığını iddia etti. Siteye göre Türkiye, PKK'nin varlığına son vermek, İran ise, Kürt bölgesi içinde son yıllarda giderek etkinliğini artıran ve olası bir İran saldırısı için orayı kullanacak İsrail'in bölgedeki varlığına son vermek amacıyla ortak hareket ediyorlar. Site, böyle bir durumda Türkiye ile İran'ın birlikte savaşa katılmış olacağını söylüyor. Ancak tam da aynı günlerde, İran inişe zorlanan uçakları ile ilgili olarak Türkiye ile gerginlik yaşıyor. Aralık ayının ortalarında Türkiye ile İran, İran'ın Kelareş alanında PKK'ye karşı ortak operasyona başladılar, ama aynı günlerde, İran Türkiye'ye verdiği doğalgazı kısmaya başladı.

Mesela, güneyde bir Kürt devletinin kurulması burjuvazinin en fazla tepki gösterdiği konudur. Hatta ülke içindeki şoven dalga, bunun üzerinden yükseltilir, Irak'a savaşa girmenin en önemli bahanesi olarak kullanılır. Ama diğer taraftan, Türkiye'li müteahhitler ve işadamlar, güneydeki Kürt bölgesinde cirit atmakta, ekonomik ilişkiler geliştirmektedir.

Mesela Türkiye, İsrail ile olan ilişkilerine özel bir önem verir ve güçlü tutmaya çalışır. Ama Hamas'ın seçimleri kazanmasının arkasından, İsrail'in tecrit etmeye çalıştığı Hamas'la, üstelik de İsrail yüzünden Suriye'de sürgünde olan liderlerinden Halid Meşal'le görüşerek İsrail'in tepkisini almayı göze almıştır.

Bütün bu farklı tutumlar, Türkiye'deki burjuvazinin içindeki kilitler arası çatışmaların göstergesi oldu.

ABD ise Türkiye'yi kendi rotasına çekmek, savaşta Türkiye'den faydalanmak istiyor. Hem Ortadoğu'nun merkezinde askeri üssü olarak kullanmak için, hem de Türkiye'yi doğrudan kendi yanında savaşa sokmak için. Türkiye'de varolan üsleri ABD'ye yetmiyor, gizli hükümet kararlarıyla kullandığı üsler ve limanlar da yeterli gelmiyor, ABD daha fazlasını istiyor. Öncelikle Iskenderun Limanının kendi deniz üssü olması için bastırıyor. Bu limanı hem savaşlar sırasında yükleme ve sevkiyat yapabilmek için hem de Irak işgali sırasında kullandığı tanklar ve zırhlı araçların kimyasal ve nükleer temizliğini yapmak için istiyor. (Böylece Irak'ta nükleer silahlar kullanmış olduğunu da itiraf ediyor.) Bunun dışında Karadeniz'de üs sahibi olmak için de bastırıyor. 2001'de savaş başladığından bu yana, **Trabzon ve Samsun** Limanları birçok defa gündeme geldi. Türkiye'nin reddetmesinin arkasından talebini geri çekti. Ancak bugün artık mutlaka Karadeniz'de üs sahibi olmak için, sadece Türkiye ile değil, Bulgaristan ve Romanya ile de üs anlaşmaları yapmaya, özellikle de yabancı savaş gemilerinin Karadeniz'e açılmasına sınırlama getiren **Montrö** anlaşmasının değiştirilmesine uğraşıyor.

Doğrudan ABD talimatıyla kurulup büyütülmüş olan AKP ve Erdoğan, bu yılın başlarında ABD'nin gözünden düşmüş görünüyordu. ABD'nin isteklerini koşulsuz yerine getirmeyi başaramayan AKP hükümeti, ABD tarafından çeşitli biçim-

lerde cezalandırıldı. Erdoğan'ın istediği randevu talebine uzunca bir süre (Lübnan'a asker gönderme kararını açıklamaya kadar) cevap bile vermeyen ABD, Türkiye'de dinciliğin artmasının da olumsuz bir durum olduğu yönünde açıklamalar yaptı. Ancak ABD'nin 'Sünni blok' yaratma konusundaki yöneliminin artmasıyla birlikte, AKP ile ilişkileri yeniden güçlendi. Türkiye'nin önemli bir 'Sünni Müslüman ülke' olduğundan bahsedilmeye başlandı, hatta türbanı destekleyici açıklamalar yapmaya başladılar.

Türkiye, kendisine biçilen yeni rolden memnun görünüyor. Zaten **Dubai** heyetinin yılın başlarında, Suudi heyetinin de yıl ortasında Türkiye'ye düzenledikleri ziyaretler başta olmak üzere, Türk-Arap ilişkileri, yani asıl olarak Sünni Araplarla kurulan ilişkiler geçen yıla damgasını vuran en önemli olaylardı. Keza 13-14 Aralık tarihlerinde İstanbul'da Iraklı Sünni liderlerin **Irak Konferansı** düzenlemesi için izin verdi. Bu konferans, Şii ve Kürt kesimlerden öylesine büyük bir tepki aldı ki, hemen arkasından Melke'de Şiiler tarafından düzenlenen Irak Halkı Konferansı, Irak'ın bütün komşuları çağırırken, Türkiye çağırılmadı. Fakat bütün bu adımlar, **Irak Çalışma Grubu**'nun raporunda da istendiği gibi, Türk hükümetinin Sünnilerle yakınlaşma doğrultusunda adımlar attığını gösteriyor.

Bu arada Rusya ile ilişkiler, bazı yorumcuların deyimiyle 'tarihte eşine rastlanmamış bir biçimde' yakınlaşmaya başladı. Mesela Rusya Devlet Başkanı **Putin** ile Türkiye Cumhurbaşkanı **Sezer**, birbirini çok yıl içinde, karşılıklı ziyaretlerle 7 kez bir araya geldiler. Bu kadar sık bir ziyaret trafiği, başka hiçbir ülkeyle yaşanmıyor. Ekim ayında da iki ülke Karadeniz'de ortak tatbikat düzenledi ve işbirliğini sıkılaştırmak üzere kararlar aldı. Rusya ayrıca, Karadeniz'e üye ülkelerle kurulmuş olan KEİ (Karadeniz Ekonomik İşbirliği) ve BlackSeaFor (Karadeniz Gücü adlı askeri-siyasi ittifak) adlı ittifakların daha aktif ve işlevli hale gelmesi, daha kapsamlı bir ilişki kurulması konusunda önemli adımlar attı.

Türkiye'deki işbirlikçi tekelleri burjuvazi, emperyalist ülkelerle ilişkilerinde böylesine dalgalı bir seyir izliyor ve savaşta konumlanışını netleştirmeye çalışıyor. Elbette Türkiye halklarının tepkilerini de hesap etmek zorunda kalıyor. Amerikan Pew şirketinin Temmuz ayında açıkladığı anket sonuçlarına göre, Türkiye'de kitlelerin ABD'ye karşı tepkileri her geçen gün büyüyor, anti Amerikancılık yükseliyor. Üstelik sadece ABD ile değil, AB'ye üyelik tartışmalarının geldiği nokta, kitlelerin AB'ye de uzaklaşmasına yol açıyor. Diğer taraftan kitlelerin yüzünün Doğu'ya döndüğü yönündeki emareler de artıyor. Mesela Hamas'ın Filistin'de seçimleri kazanmasına, İran ile yakın ilişkiler kurulmasına olumlu bakanlar oldukça fazla. Aynı ankete göre Türkiye'de kendisini 'Önce Müslüman' görenleri oranı bir yıl içinde yüzde 8 artarak yüzde 51'e çıkarken, 'Türk vatandaşım' diyenlerin oranı yüzde 19'da kaldı. Bu, son dönemde sistematik bir biçimde yükseltilen dini propagandanın doğal sonucudur.

LENİN DESTANI

1924 yılının 20 Ocak günü.
Oturup gülüşüyor, sakalaşıyor.
Ayak üstü görüşülüyor, önemsiz işler.
Artık başlama zamanıdır.
Gecikiyorlar.
Kongre Heyeti, tam değil.
Ne oldu? Neyi bekler?
Prezidyum üyelerinin gözleri kırmızı.
bayrak süslü localardan, yüzleri beyaz.
Kalinin'e ne oluyor?
Titriyor elleri...
Felaket mi? Yok canım!
Ya da ... Hayır, bu olmaz, olamaz!
İniyor kafamıza yüksek tavan.
Başlar eğildi,
duvarlar üstümüze üstümüze yürüyor.
Tüm avize ışıkları kararmış gibi.
Bir an, gün ışıkları
söndü, sönüyor.
Simdi, yersizdir bu sesi
Kongre zillinin.
Çalıp çalıp boğuluyor zaten
kendi sesiyle.
Zayıf anını yendi,
ayağa kalkıyor Kalinin.
Fakat... gözyaşını tutamaz ki,
bıyığı ile.
İşte
şıpl şıpl...
yanagından akıyor,
sivri sakalının ucunda parlıyor yaşlar.
Düşünceleri karıştı, kafası çatlıyor.
Şakağında atıyor güm güm kan,
kopacak damarlar:
"Dün saat altıyı elli geçe
yoldaş Lenin'i kaybettik" diyor.
O yaşlı gün, yüzyıllar boyunca
yaslı bir efsane gibi kalacak.
Umutsuzluk, yeis, eritti demiri bile.
Bolşevikler, rüzgarda titreyen
yaprak gibi inledi, hep bir ağızdan.
Anlayalım arkadaşlar,
bu nasıl oldu?
diye.

Mayakovski

Ölümümün 83. yılında LENİN ve LENİNİZM YAŞIYOR!